

Kőműves Ida

Mint vihar a tengeren

elbeszélések

2016

Kőműves Ida

Mint vihar a tengeren

elbeszélések

A borítót tervezte:
Kőműves Mór

Szerkesztette:
Kőműves Ida

Lektorálta:
Kőműves Glória

Az illusztrációkat készítette:
Ylen Morisot

2016.

Tartalomjegyzék:

A nagybetűs élet	5
Három próbatétel	31
A falra festett ördög	37
Ízlések és pofonok	45
Vivaldi és az évszakok	68
Amíg beérik a gyümölcs	79
Sárga rózsa	108
Mint vihar a tengeren	126
A nagy meglepetés	149

A nagybetűs élet

Együtt jártak gimnáziumba. Akkor alakult ki ez a négy fős csoport. Barátnők voltak.

A hosszú fekete hajú, hosszú pillájú, nagy fekete szemű rideg szépség, akinek nem igazán fűlött a foga a tanuláshoz, mindig fiúkra vadászott, kimért volt, ábrándozó, ő volt Hédi.

Vele szöges ellentétben, alacsony, kissé dundi, rövid barna hajú kedves, csacsogó Zsófi, aki mindent megtett, hogy együtt tartsa ezt a társaságot, mert ő volt az aki csodálta, és ámulattal figyelte Hédit, ugyanakkor ő volt az, aki nagyon szerette Ágnes, pedig az merő ellentéte volt Hédinek.

Hosszú barna hajú, természetes szépség volt, smink és mindenféle kence nélkül. Jól tanult, tervei voltak, tudta mit akar kezdeni az életével, s az mellett szerény volt, és jó barát.

A negyedik lány, Eszter, aki Ágnes barátnője volt kezdetben, de most egyre inkább Hédit csodálta, őt próbálta utánozni mindenben. Ő is magas volt, szőke, kellemes külsejű, szeretetre méltó lány, de egyre inkább Hédi csapdájába esett, hanyagolta a tanulást, együtt sminkeltek, együtt jártak bulizni. Zsófi pedig minden erejét megfeszítve, azon igyekezett, hogy együtt tartsa ezt a négyest, mert ő ragaszkodott Ágneshez is és Hédihez is.

Miután leérettségiztek, mind a felvétellel voltak elfoglalva. Megbeszéltek egy időpontot, hogy egy presszó kerthelyiségében találkoznak, ha túl lesznek mindenén, s

ott azután elújságolják egymásnak, ki merre, milyen sikerrel járt és hogyan tovább?

Elérkezett a nagy nap. Zsófi érkezett elsőnek. Kényelmesen elhelyezkedett a presszó teraszán egy árnyékban megbúvó asztalnál, s izgatottan várta a többieket. Már nagyon kíváncsi volt, hogy kivel mi történt az elmúlt két hét alatt. Másodikként Hédi érkezett. Leült az asztalhoz, megkérdezte, hol vannak a többiek, azután kijebb húzta a széket, hogy érje a nap, leült, hátradőlt, lehunyta a szemét és élvezte a nap sugarainak simogatását.

Kisvártatva befutott Eszter is. Hosszú szőke haját összekötötte, szép csokoládébarna bőre rendkívül jól érvényesült fehér térdnadrágjában, hozzá élénksárga, testhez simuló pólót viselt.

Csak Ágnes nem volt sehol. Zsófi egyre türelmetlenebbül nézte az óráját. Csak nem feledkezett meg róluk? Rendeltek limonádét, élvezettel szürcsölték, de alig szóltak egymáshoz, mert Hédi elnyújtózva, szem lehunyva élvezte a napozást, s rájuk sem hederített.

Majd félórás késéssel Ágnes is befutott, sűrű bocsánatkérések közepette. Mintha csak összebeszéltek volna Eszterrel, ő is összekötötte hosszú barna haját, fehér nadrágjához szintén sárga, lezser pólót viselt.

Zsófi nagyon megörült neki, s a felelősségre vonás után már ki is szabta a büntetést. Ágnesnek kellett kezdenie a beszámolót, amiért így megvárakoztatta őket. Eléje tolta a limonádét, és már alig várta, hogy hallja, vajon mi minden történt barátnőjével.

Ágnes halk szavú, csendes lány lévén, rövidre fogta. Elmondta, mind tudják már, ő pedagógus szeretne lenni, hát oda is pályázott, és a felvételi is sikeres volt. Tehát ősztől főiskolára fog járni a fővárosban.

Zsófi és Eszter örültek, gratuláltak neki, csak Hédi nem reagált, ő még mindig kinyújtózva, hátradőlve, lehunytt szemmel napozott. Zsófi folytatta az irányítást. Most Eszterhez fordult, hogy hát hová, merre? Meséljen, vele mi történt?

– A gyógyszerészetire nem sikerült a felvételem, ahhoz jobban kellett volna tanulnom, – kezdte Eszter a maga történetét. Levette napszemüvegét, az asztalra tette, s azzal babrálva folytatta – viszont sikeresen felvételiztem az ápolói szakon, tehát én is főiskolára megyek őszre. Tudom, csak magamnak köszönhetem, – válaszolt Ágnes kissé szemrehányó tekintetere – de már belenyugodtam. Ápolónő leszek, talán így van a nagykönyvben megírva – rándított egyet a vállán, talán nem is ő ezért a hibás, ez így rendeltetett.

Azután Zsófin volt a sor. Ő bizony nem felvételizett sehová. Ott van az anyja fodrász és kozmetika szalonja, úgy döntött, kozmetikus lesz maga is. Ágnes értetlenül nézett rá.

– Hiszen erről soha nem beszéltél, csak a továbbtanulás foglalkoztatott, azt ugyan nem tudtad, hogy hová, merre, de mégis mi történt veled?

– Semmi! Vagyis annyi, hogy meggondoltam magam. Elegem lett a tanulásból. Kozmetikus leszek és kész! – ezzel a vitát lezártnak tekintette – És te Hédi, veled mi van? Most már rajtad a sor.

– Férjhez megyek! – mondta Hédi, s végre felegyenesedett, ivott a limonádéból, majd újra hátra dőlt s lehunyta a szemét. Zsófi szinte magánkívül hördült fel.

– Kihez, te szerencsétlen? – Hédi azonban mintha meg sem hallotta volna, arrább húzta a széket, hogy jobban érje a nap, s ügyet sem vetett rájuk.

– Te megbolondultál? Vagy komolyan beszélsz? – kérdezte Zsófi szinte remegő hangon. Mikor már mind a hárman nekiestek Hédinek, hogy ne ugrassa őket, vagy ha

mégis igaz lenne, akkor viszont vegye komolyan a dolgot, és mondjon el mindent részletesen. Akkor visszahúzta székét az asztalhoz s annyit mondott.

– Nem vettek fel sehová, s úgy döntöttem férjhez megyek!

– De kihez? Ismerjük? – most már nagyon furdalta Zsófi oldalát a kíváncsiság.

– Nem! – mondta Hédi egykedvűen. – Olasz pasi, hatalmas villája van, Audija... sőt én is kapok egyet, amint összeházasodunk. Mit akartok még tudni? – mondta unottan, egykedvűen, s elővette a cigarettáját és rágyújtott.

Mind értetlenül, szótlanul nézték Hédit, csak Zsófi csattant fel döbbenten.

– Csak nem az a...? Láttalak néhány nappal ezelőtt egy fekete kocsiból kiszállni... – Hédi bólintott.

– Meg vagy te örülve? Hiszen az az apád lehetne, csak nem ahhoz akarsz feleségül menni?

– Miért ne? 46 éves, üzletember, gazdag... Itt is van nagy háza, meg Milánóban is. Mit akarsz még tudni? – fordult Zsófihoz kelletlenül, s lazán közben füstkarikákat eregetett. Eszter majdnem sírva fakadt.

–Te tényleg megőrültél? Miattad akartam gyógyszerész lenni, hogy együtt járjunk... megpróbálhattad volna te is az ápolóit... te meg vagy örülve!

– Akkor lennék megőrülve, ha ápolónő akarnék lenni. Jövő héten lesz az esküvőm, azután megyek a napfényes Itáliába. Ti meg csak gürcöljete! – szedelőzködött, menni készült. A három lány döbbenten nézett rá, s visszarángatták a székre.

– Micsoda? A jövő héten? Mióta ismered azt az embert? – kérdezték, szinte egyszerre.

– Egy hónapja! – Hédi látta, amint barátnői kétségbeesve összenéznek, majd folytatta – Ne aggódjatok miattam. Nekem nem kell dolgoznom, eltart a

férjem, van miből... s csak ez számít. Elmehetnek? – kérdezte orvul. Ágnes ocsúdott fel elsőnek a döbbenetből.

– Lányok, beszéljük meg, mikor találkozunk újra, így négyesben? – összenéztek. Gondolkodtak. Szétmennek a szélrózsa minden irányába, csak Zsófi marad itt a kisvárosban... Mikor, és hol találkozzanak?

Hédi azt javasolta, öt év múlva, ugyanitt! Mindhárman rábólintottak. Zsófi elkiáltotta magát:

– Irány, a nagybetűs élet!

*

Öt év telt el az érettségi óta.

Zsófi lázasan lát neki a szervező munkának. Szinte biztos benne, ha ő nem csinálja, sohasem fognak találkozni. Csak magára számíthat. Pedig dolga az van neki is elég.

Most tanult meg járni Lilike. Azóta mindig keresni kell, vagy futkosni utána. Azelőtt legalább ott találta, ahová letette. Akkor sokkal jobb volt. Na tessék... most hol a csodába van? Egyszerűen nem tud telefonálni sem, most is eltűnt.

– Lilike! Lilike! – hol a csodában van ez a kis csavargó?

–Tomi, Tomi drágám, Tomiii! – Hol a csodában van? Eltűnt a gyerek, eltűnt a férje...

Körbefutotta a lakást. Végül, az erkélyen talált rájuk. Hallotta, amint Tamás éppen kis botanikai előadást tart kislányuknak. Bemutatja sorra az erkély növényeit. Ezt látva Zsófi visszahúzódott. Amíg Tamás el van a gyerekkel, addig kihasználhatja az időt, s felhívja sorra régi barátnőit, vagyis a szüleiket, mert, hogy ők hol vannak, arról fogalma sem volt. Ő sem a régi kisvárosban él már. A fővárosba költözött, mert Tamás itt kapott munkát. No lássuk csak, kezdjük Ágnessel!...

A telefon kicseng. Ágnes mamája veszi fel a kagylót. Nagyon megörül Zsófinak. Azután elpanaszolja, hogy Ágnes bizony a fővárosban maradt, mert ott kapott állást. Megadja a telefonszámát. No, hát itt sikerrel járt. Most megpróbál Hédi nyomára bukkanni.

Ismét tárcsáz. Még szerencse, hogy ő ilyen rendszerető, mindent megőriz, semmit sem dob el. Így nem volt nehéz előkotorni a régi telefonszámokat. Nos, Hédi szüleinél is kicseng a telefon...

Nem veszi fel senki. Próbálkozik újra... semmi... Sebaj, este újra megpróbálja!

Lássuk Esztert, vajon róla mit fog megtudni a szüleitől. Egyre izgatottabb lett. Ágnes itt van a fővárosban... még ma fel fogja hívni. Annyira szeretné már látni.

Eszter anyukája veszi fel a telefont. Nem emlékezik Zsófigra.

– Mi, hogy együtt jártak gimnáziumba, s most találkozót szervez? A telefonszámát meg tudja adni, egyébként Pesten van, ott dolgozik a János kórházban. – Zsófi köszönte szépen, s egyre izgatottabb lett. Lassan mindent megtud a barátnőiről... de jó! Eszter is itt van a városban. Hát hiszen, akkor itt szervezi meg a találkozót... már csak Hédit kell előkerítenie.

Este újra hívja Hédi édesanyját. Ezúttal szerencséje van... férfihang szól bele a telefonba.

– Mit óhajt hölgyem? – kérdezi barátságatlanul

– Tulajdonképpen Hédit keresem, vagy az édesanyját – mondja zavarában Zsófi.

– Itt Adriano, Hédi férje. Mit akar a feleségemtől? –

Zsófi gyorsan elhadarja, hogy tulajdonképpen az érettségi találkozót szervezi és szeretné Hédit meghívni. Félénken kérdezi, hogy kaphatná-e esetleg Hédit?

– Nem hölgyem, ő még nincs itt. Elindult ő is Itáliából, de néhány napot Pesten tölt, pedig már meg kellett volna

érkeznie ide. Van neki mobil telefonja, megadom a számát, bár magam sem értem miért, de Hédi nem veszi fel napok óta. Próbálkozzon! – letette. Zsófi gyorsan felírta a számot.

Bezzeg Hédinek mobilra is telik, nem úgy mint más hétköznapi embernek. Rögtön meg is próbálja... a telefon kicseng, de Hédi nem veszi fel. No sebjaj, kezdi újra Ágnessel...

Este hívta, miután Lilikét lefektette. Vagy félórát beszélgettek Ágnessel, annyira örültek egymásnak. Megbeszélték a presszót, az időpontot, de Zsófinak még beszélnie kell a másik két lánnyal. Megígérte, hogy újra hívja Ágnest, még egyeztetnek időpontot.

Eszterrel nem tudott beszélni. A vőlegénye vette fel a telefont, s azt mondta Eszter ügyel, másnap délelőtt hívhatja, akkor itthon lesz.

Hú... Eszternek vőlegénye van... milyen izgalmas az élet!

Már csak Hédit kell előkerítenie. Csakhogy Hédi nem veszi fel a telefont. Számtalanszor próbálkozott már, de semmi...

Másnap délelőtt hívta újra Esztert. Ő is nagyon megörült neki, azt mondta, hogy sokat gondolt a napokban a találkozóra. Az időpont pont megfelel neki, amiben Ágnessel megegyeztek, meg persze, a presszó is jó lesz.

– Csak még Hédit kell megtalálnom, – mondta Zsófi – vele is egyeztetni kell, őt még nem sikerült elérnem!

– Ne is próbálkozz vele. Beszéld meg Ágnessel és találkozzunk mi hárman. Hédiről én szolgálok egy kis meglepetéssel – mondta titokzatosan, s letette a kagylót.

Na tessék, morgolódott Zsófi magában, most fúrhatja az oldalát a kíváncsiság. Mit tudhat Eszter Hédiről, mikor még az a mamlasz férje sem tud semmit, neki sem veszi fel a telefont... Valami titkos utakon járhat. Kinézné belőle. De honnan tudhat róla Eszter? Hát, végül is az ő barátnője volt,

a végén már valóban csak az ő barátnője volt. Na, mindegy, most már igazán kíváncsi mindegyikre, úgyhogy ripsz-ropsz összehozza ezt a találkozót!

A megbeszélt napon, megbeszélt időpontban három fej bújik össze a presszó kerthelyiségének asztala fölött.

Ágnes a régi, a régi kedves, csendes, okos Ágnes. Most is hosszú összekötött hajjal, karcsú alakjával, türelemmel, értelemmel teli nagy szemekkel... Ugyanolyan mint öt évvel ezelőtt. Szinte semmit sem változott.

Eszter, vállig érő szőke haja most nagy hullámokban, dúsan omlik a vállára. Szemlátomást kicsit megkomolyodott, érett nővé lett.

Zsófi a kerek pufi arcával, egészen rövidre nyírt hajával, kicsit még jobban meghízva, de ugyanolyan kedvesen, csacsogva dugja fejét harmadikként az asztal fölé.

Egy ideig szorongatják egymás kezét, szemlélgetik, vagy kutatják a másik arcában a régi kislányt. Végül megállapítják, hogy a változás, legalábbis külsőre alig-alig észlelhető. Azután mindenki mesél magáról.

Zsófi a férjhezmeneteléről, a kislányáról. Akkor következnek a hangos gratulációk. Végül is Zsófi kozmetikus lett, és majd ha nagyobb lesz a gyerekek, akkor itt szándékozik szalont nyitni Pesten, és boldogan várja őket is a szalonjába, természetesen kedvezményt kapnak!...

Ágnes boldogan mesél az osztályáról, a szeretni való kis elsősökről, akik olyan édesek. Imádja őket, és boldog, hogy valóra vált az álma.

Zsófi érdeklődésére, hogy férjjelöltet talált-e már, Ágnes megrándítja a vállát. Van még idő. Eddig az volt a fontos, hogy befejezze a főiskolát, most meg a gyerekek... ők igazán fontosak az életében... a férjhezmenetel még várhat!

Eszter boldogan dicsekszik, hogy ő előbbre van már Ágnesnél, ugyanis vőlegénye van, már együtt élnek, csak még gyűtenek az esküvőre, meg a nászútra... Amúgy nagyon megszerette az ápolói munkát, talán akkor, amikor belevágott fanyalogva, még tényleg nem is értette mire vállalkozik, de most már biztos benne, hogy jó helyen van, szereti csinálni, s így kerek az élete.

– No de most már halljuk, hogy mit tudsz Hédiről? Elég a titokzatoskodásból, ki vele! – szólította fel Zsófi Esztert. Merthogy ő azóta sem találja – tette hozzá.

– Jaj, Hédi! – kezdte gondterhelten Eszter – Képzeljétek, bent fekszik nálunk a kórházban.

– Micsoda? – kerekedtek el a szemek körülötte.

– Balesete volt. Összetörte az Audiját! No, nem kell nagyon megijedni, elég szerencsésen megúsza, de a kocsija az totálkáros lett. Nem engedi, hogy bárkit is értesítsünk a balesetről, mert attól fél, az ő Macija agyonveri. Gyakran hívogatja az a szerencsétlen férje telefonon, mert neki mobilja is van, de nem veszi fel, mert fél tőle, amiért összetörte a kocsit.

– Nahát, ez aztán a meglepetés. Mióta van nálatok?

– Éppen azon a napon hozták be, amikor először hívtál Zsófi. Azért is mondtam, hogy ne keresd, mert úgysem találtad volna. Ha akarjátok, most elmehetünk együtt meglátogatni a kórházba.

– Ez nem normális – háborodott fel Zsófi – Hédinek fogalma sincs róla mennyire aggódik a férje. Na és a szülei? Rájuk nem gondol? Hogy micsoda egy önző kutya ez a Hédi!

– Hát az. Valóban az. Ugyanolyan mint annak idején volt, csak akkor még nem láttam át rajta, mert magam is buta voltam – mondta Eszter elgondolkozva – egy önző kutya! Aki Macinak hívja az idősödő, pocakos férjét, aki most is halálra izgulja magát miatta!

Ágnes végig hallgatott. Csak most tűnt fel neki, hogy barátnőinek kinyílt a szeme, hiszen ő mindezt látta már gimis korában is... ők viszont, akkor semmit sem észleltek mindebből. Milyen érdekes. Hogy lehet az, hogy ő már akkor is átlátott Hédi egoizmusán?

– Menjünk lányok a kórházba! – szólta Ágnes, és szedelődzködni kezdett.

A kórházban, Eszter ment elől, s egyenesen Hédi kórterme felé tartott. Éppen akkor jött ki onnan a főnővér, s amint meglátta Esztert, hozzá fordult.

– Képzeld, most érkezett ennek a libának a férje. Ott zokog az ágyán, hogy hála Istennek, Hédinek nem esett baja. Kit érdekel a hülye kocsi, majd vesz neki másikat... Nincs ezzel a lánnyal valami rendben... nagyon nincs! – mondta, s már ment is tovább.

A lányok összenéztek. Mi tagadás, váratlan fordulat. Abban maradtak, hogy most ne zavarjanak, Eszter adja át üdvözlétüket majd Hédinek. Találkoznak öt év múlva újra, hátha akkor Hédihez is lesz szerencsájük.

*

Újabb öt év telt el.

Zsófit egy fodrász-kozmetika szalonban látjuk viszont. Ő a szalon vezetője, csak úgy ég a keze alatt a munka. Két fodrásznő, két kozmetikus (Zsófival együtt) és két tanulólány dolgozik a szalonban.

Mindenki vidám, jókedvű. Zsófit mindenki szereti, jó főnök és rendkívül jól menedzseli az üzletet.

Ezúttal Zsófinak könnyű dolga van. Mindhárom régi barátnője ide jár a szalonba, így hát könnyen összehozza a találkozót.

Az öt évvel ezelőtti presszó kerthelyiségének asztala körül, ezúttal négyen foglalnak helyet.

A mindig vidám, kedvesen csacsogó Zsófi. Ágnes, akinek most vállig érő sima barna haja van, de a nagy értelmes szemek, a kedves kislányos arc, még mindig a régi.

Eszter, egyre rövidülő haja, most vörösre festve. Arca komor, igazi érett nőre utaló jelek, első látásra. És itt ül Hédi is, a hosszú fekete hajával, agyon sminkelt arcával, hideg-rideg tekintettel. Ő is a régi, de ha jól megfigyeljük, valami halvány barázda jelent meg az arcán, aminek korábban nyoma sem volt.

Ágnes újságolja, hogy két évvel ezelőtt iskolát váltott, nem bírta már azokat a módszereket, amit ott alkalmaztak. Ő a saját módszereivel dolgozott, de a végén már azt sem nézték jó szemmel. Tehát váltott. Most az új iskolában

remekül érzi magát, ez sokkal gyermekbarátibb mint az előző volt. Most búcsúzott a negyedikesektől, s őszől újra elsősökkel indul.

Zsófi kapva kapott az alkalmon, hogy megkérdezze, hol is tanít most valójában, merthogy ő is érdekelt, hiszen elsős lesz a kislánya.

– Igaz, hogy már beíratam a hozzánk legközelebbi iskolába, eszembe sem jutott, hogy iskola és iskola között lehet különbség. Mégis mi volt a baj az előző munkahelyeden?

– A nevelési módszerek. Az volt az elv, hogy a gyereket fenyíteni kell, ordítózni kell vele, hogy az a büdös kölyök ne merjen még véletlenül se megszólalni, nemhogy visszaszólni. Ne merjen játszani, mozdulatlanul üljön egész nap az iskolában. Szóval, nem veszik emberszámba a gyereket. Soha sem fogom megérteni, kinek jó az, ha a gyerek nem érzi jól magát az iskolában. Próbáltam küzdeni ellene, persze egyedül maradtam, akkor bevonultam a tanterembe a gyerekeimmel, és csináltam a magam feje után. Meggyőződése, hogy gyereket csak példamutatással és szeretettel lehet nevelni, amit, mint mondtam nem néztek jó szemmel. Amikor elbúcsúztam a negyedikesektől, akkor felmondtam, csak utána kezdtem munka után nézni. Végül szerencsém volt, itt nemcsak elfogadják, de értékelik is a módszereimet. Nem ártana ha körülnéznél hová is kerül a kislányod.

– De jó, hogy mondod Ágnes! Tényleg elsőseid lesznek? Tudod mit, átíratom hozzád, ha a világ végén is van az az iskola. Biztos vagyok benne, hogy nálad jó kezekben lesz Lilike.

Hédi ásított egy nagyot, szemlátomást untatta a téma, de Zsófi bele volt lendülve, s folytatta.

– Ez remek! Ha te is azt mondod, simán átíratom a te iskoládba, akkor reggelenként tudom kocsival vinni Lilikét. Azután megyek az üzletbe, nyitásra éppen beérek

minden nehézség nélkül. Bár nem tudom Tamás mit szól hozzá, de nem is nagyon kell mindent a férfiak orrára kötni. Tamásnak nem nagyon van ínyére a dolog, hogy engem annyira leköt az üzlet. Apropos, Ágnes, te még mindig facér vagy?

– Dehogyan! A tavaszi szünetben volt az esküvőm!

– Nahát, soha semmit nem szóltál róla. Kit tisztelhetünk a férjedben?... No rajta, mesélj róla – kérlete, szinte egyszerre Zsófi és Eszter. Csak Hédi nézett fanyalogva, végül megszólalt.

– Micsoda ostobaság! Férjhez menés, esküvő... legnagyobb marhaság a világon – a lányok összenéztek.

– Mi történt veled Hédi? – kérdezte Zsófi – Hát hiszen te voltál az első, te jöttél a nagy férjhez menési ötleteddel és sokkoltál bennünket az érettségi után. Talán nem jön már be a gazdag férj?

– Hiába gúnyolódsz Zsófi, – szólt lenézően Hédi – tíz év nagy idő. Képzeld el, hogy ő már 56 éves, én meg csak 28... ostoba vagy, ha ehhez valami kommentárt kell fűznöm.

– Zsófi begurult.

– Ide figyelj angyalom, a korkülönbség tíz évvel ezelőtt sem volt sem kevesebb, sem több, vagy akkor csak a vagyon érdekelt. Mi van, mára már elszállt?

– Gúnyolódj csak! Különböznem nem érdekel, lepattog rólam. Remekül érzem magam. Ő csak utazgasson nyugodtan, a pénzét még most is el tudom költeni. Túlnyomórészt itt tartózkodok Pesten. Van szép lakásom, utálom Olaszországot. – mondta lebiggyesztett ajakkal.

– Csak ennyi, hogy utálsz, vagy van valami, vagy valaki más is amit eltitkolsz előlünk? – kérdezte Eszter, s fürkészve nézett Hédi szemébe.

– Nem titkolok én semmit előletek. Naná, hogy van valaki más is az életemben. Miatta vagyok itt!

– Te csalogod a férjed? – kérdezte Zsófi őszinte felháborodással.

– Mi van abban különös. Nem én vagyok az első, meg az utolsó sem. Nem kell itt megjátszani az álszentet! – ez már sok volt Zsófinak.

–Tudod... tudod mi vagy te? Egy undorító, önző féreg! A férjed csak arra jó, hogy szórhasd a pénzét a szeretődre, szeretődre... mit tudom én. Viszont nem mondom azt, hogy szent vagyok, de nem is csalogom a férjem. Tomival jól kijövünk egymással... a miénk nem érdekházasság volt, a tiéd az igen, én ezt már akkor is tudtam, már 18 évesen is átláttam a szitán. Csalódtam is benned Hédi, nagyot csalódtam!

– Érdekel ez még valakit rajtad kívül? Foglalkozz a saját dolgoddal!

Zsófi dúlt-fúlt mérgében, ilyen önző kígyót!... Igyekezett is visszatérni az előző témához. Ágnes felé fordult.

– Mesélj, ki a férjed, és milyen? A baba, úton van már, mert akkor nem viszem hozzád Lilikét!

– Jaj, Zsófi, hozd csak nyugodtan. Hát hiszen olyan sok gyerekem van, a sajáttal még várunk egy kicsit. Dani egy kolléga. Ott ismertem meg az iskolában. Remek pedagógus, azonosak a nézeteink, megbeszélünk mindent, s túlnyomórészt egyetértünk! – zárta le Ágnes, s szemlátomást nem is kívánt többet a témával foglalkozni. Eszterhez fordult.

–Te olyan nagyokat hallgatsz most. Nem ismerek rád. Szóltan vagy, megkomolyodtál. Mesélj már, mi van veled?

– Eszter kényszeredetten, kedvetlenül fogott bele saját élete történetébe.

– Már egy ideje azon tépelődök, hogy elrontottam az életem. – egyszerre minden szem ráirányult.

– Emlékeztek még rá, öt évvel ezelőtt mit mondtam. Esküvőre gyűjtünk, meg nászútra...

– Nos, az esküvő meglelt hamarosan, a nászút elmaradt. Terhes voltam. Te tudod Zsófi, hogy van egy három és fél éves kislányunk. Gábor orvos, amíg én Gyes-en voltam a kislányunkkal, ő sebészé avanszált. Rengeteget dolgozott, jól is keresett, de elkezdett inni. Mindig azzal takarózott, hogy ezt a munkát másként nem lehet csinálni. Vigasztalt, ne aggódjak, nem lesz alkoholistá, csak annyit iszik, amennyi éppen kell. Most már egyre gyakrabban jön haza részegen, egyébként alig látom, gyanítom, hogy nőügyei is vannak... Fogalmam sincs mit tegyek...

Ágnes és Zsófi részvétellel hallgatták Esztert. Most már értették, mit jelentenek Eszter arcán a kissé búskomor, érett női vonások. Mind elhallgattak, nem is tudták mit is szóljanak, hogyan próbálják Esztert vigasztalni.

Közben senki sem vette észre, hogy Hédi pupillái egyre tágultak, ahogy Eszter mesélni kezdett, majd zavartan elővette cigarettáját, rágyújtott... Olykor ujjai közt megremegett a cigaretta.

*

Ismét eltelt öt év.

A négy barátnő harminchárom éves. Rohan az idő.

Mivel a barátnők mindegyike megfordul Zsófi szalonjában, így jóformán mindegyik friss információkhoz jut, régi barátnőivel kapcsolatban. Tudták, hogy Zsófi szült még egy kislányt, aki most már három éves. A nagyobbik viszont már hatodik osztályos, még mindig Ágnes iskolájában, aki végig vezette a négy osztályon, azután ő is szülni ment. Kisfia jelenleg másfél éves, de már úton van a következő baba, mert nagyon szeretnének egy kislányt is Danival.

Eszter házassága romokban hever. Olyan se veled, se nélküled házasság.

Hédi vígan éli világát a fővárosban, s teljesen elégedett a sorsával.

Verőfényes júliusi nap volt. Csak úgy szikráztak a Nap sugarai, igazi kánikulai hőség uralkodott. A presszó kerthelyiségében egy satnya fácska némi árnyékot vetett az asztalra, ahol Zsófi helyet foglalt, de ő kért egy napernyőt is, hogy ne kelljen senkinek szenvednie a tűző napon.

Jöttek a többiek is sorban: Ágnes, majd Hédi, végül Eszter érkezett.

Ágnes azonnal észrevette, hogy Eszter mennyire megöregedett, vagy csak kimerült, fáradt, még inkább megviselt, talán a házassága körüli hercehurca következményeként.

Helyet foglaltak, jó hideg limonádét kértek, és persze nem maradhatott el a konyak sem Hédinek.

– Ebben a hőségben? – méltatlankodik Zsófi – hogy tudsz töménytet inni ilyen pokoli hőségben? – válasza sem várva, Ágnes felé fordult.

– Hogy van a baba? Megsimogathatom? – s óvatosan helyezte kezét Ágnes pocakjára. Azonnal érezte tenyerével a rúgást. Felkacagott... – Eszter, tedd csak ide a kezéd! Ez futballista lesz Ágnes, akárki, akármit mond.

– Eszter is ráhelyezi a kezét, érzi a rúgást, kedvesen, érzelmősen elmosolyodik.

– Mennyire szerettem volna én is még egy gyereket... Milyen felemelő érzés. Jaj Ágnes, úgy örülök neked! – mondja, és könnybe lábad a szeme. – Mikorra várod, bocs, várjátok?

– Szeptember közepe táján érkezik... remélhetőleg! – Ágnes boldogan mosolyog. Szeretné valahogy Esztert megvigasztalni, de nem talál szavakat. Majd Eszter hirtelen Hédihez fordul.

– Te mindig konyakot iszol? Mi abban a jó?

– Nem értitek ti ezt, ez a gazdagok itala! Finom francia konyak... nincs is ennél jobb?

– Akkor nyilván rendszeresen ugyanazt a márkát iszod. Ugyan melyiket kedveled ennyire? – kíváncsiskodik Eszter.

– Mire mész vele, úgysem ismered, nem is iszol. Egyébként a Courvoisier francia konyak a kedvencem, neked nyilván semmit sem árul el.

– De... azt hiszem mindent elárul!... – motyogja Eszter, s szemlátomást egyre idegesebb lesz.

Ágnes is, Zsófi is észreveszi, csak Hédinek nem tűnik fel semmi. Ő még szívesen fecsegne a konyakról, amit annyira szeret, de Zsófi hirtelen másra tereli a szót.

– Te, Ágnes egyáltalán mikor kezdesz te újra tanítani? Mégis mit gondolsz, mi lesz az én Nórikámmal, ha te folyton csak szülsz, meg megint csak szülsz?...

– Hány éves is most a kislányod? Három, három és fél. Nem kell kétségbeesned, éppen mire iskolába indul akkor kezdek újra dolgozni. Remélhetőleg elsőöket kapok. Ne aggódj szólok idejében. Elintézem! – Zsófi megnyugodva Eszterhez fordult.

– Tudod te mennyire szerette Lilike Ágnest? Hú, már kezdtem nagyon féltékeny lenni rá, amikor még tanította. Jobban szerette őt, mint engem. Hallod te ezt? Hahó! Eszter! Hol jársz? – s kezével csapkodni kezdett Eszter szeme előtt.

– Jaj, de elbambultam! Ne haragudj, hallottam ám minden szót, tudom, hogy csak viccelsz... Egyébként nem csodálom. Ágnest mindenki szereti.

– Na, azt mondjátok meg, hogy ki hová megy nyaralni? Gyönyörű nyár van, bizonyára csodálatos helyekre mentek! – Ágnes kapott a szón.

– Hát persze, ilyen pocakkal nyaralni! Nem szánom már rá magam hosszú utazásra. A nagyszülőknél nyaralunk az idén. Dani szülei közel laknak az Őrséghez. Oda fogunk kirándulgatni. Az nekem is jót tesz, meg a kis

Robinak is. Azután meg haza megyünk az én szüleimhez. A fontos, hogy együtt leszünk mindannyian egész nyáron. Sétálunk nagyokat, pihenünk. Dani hempereghet Robival, játszhat amennyi jólesik... Szerintem klassz nyarunk lesz... no meg a nagyszülőket is megörvendeztetjük egy kicsit.

– Úgy irigyellek Ágnes! Annyira boldognak látszol! – mondta Zsófi – Mi már öreg házások... mi is kicsit haza megyünk, aztán ott hagyjuk a lányokat, egész nyáron anyámat fogják boldogítani. Mi meg jövünk vissza gürizni. A szalont nem hagyhatom itt hosszú időre, meg Tomi is jó ha két hét szabadságot kap. De majd megpróbálom kicsit feldobni a házasságunkat, amíg nem lesznek itthon a gyerekek. Hátha megfiatalodunk egy kicsit! – kacagott Zsófi a saját tréfáján. Merthogy más nem kacagott. Eszter a könnyeivel küszködött. Ágnes minden idegszálával rá figyelt. Hogyan kérdezze meg, hogy mi baja, amikor tudja, hogy baj van a házasságával... mit lehet tenni, töprengett.

Hédi semmit sem vett észre ezekből a jelekből. Éppen belefogott a mesélésbe nagy lelkesen, hogy hová utazik a nyáron.

– Én a francia Riviérára készülök a jövő héten... legalább három hétig maradok...

– Adriano is ott lesz? – kérdezte Zsófi, némi éllel a hangjában.

– Nem! – szólalt meg váratlanul Eszter – Gáborral megy!

Hirtelen állt be a csend az asztalnál. Mindenki izgatott lett, Ágnes és Zsófi hol Hédire, hol Eszterre nézett. Esztert végtelen nyugalom szállta meg. Hédi ideges lett. Gyorsan előkotorta cigarettáját, rágyújtott. Igyekezett senkire sem nézni. Eszter szemlátomást kezdte élvezni a pillanatot. Még egy ideig nem szólt, de le sem vette a szemét Hédiről. Zsófi próbálkozott, elkezdett valamit dadogni... Akkor szólalt meg Eszter újra.

– Ne fáradj Zsófi! Ideje, hogy kiteregessen a kártyákat... Összeállt a kép, nem igaz drága barátnőm? – fordult Hédi felé, s most már farkasszemet nézett vele.

– Gábor a jövő héten Franciaországba megy hivatalos útra. Körülbelül három hétig marad. Micsoda véletlen, ugye? Gábor is Courvoisier konyakot tart otthon, de együtt szokott veled konyakozni... nálad... igaz kedves barátnőm? Nem értem miért nem mersz most a szemembe nézni?

– Mert ostobaságokat hordasz itt össze, azért... – mondta Hédi és egyenesen Eszter szemébe nézett.

– Már régóta tudom! Azt is tudom, hogy öt évvel ezelőtt, amikor itt ültünk, s te a szeretődről meséltél, akkor már Gáborról meséltél. Egyébként hiába is tagadnád, Gábor mindent beismert.

– Jó... akkor még nem tudtam, hogy Gábor a te férjed...

– De akkor megtudtad, és azóta egyfolytában tudod. Én meg elhittem, hogy a barátnőm vagy. Ilyen ostobát mint én... Egy szajha vagy, a legundorítóbb fajtából... – most már reszketett az idegességtől. Nem, nem szabad elsírnia magát. Ezt az elégtételt nem adja meg Hédi-nek. Nem, nem, soha! Láta amint Ágnes keze megindul felé, láta amint Zsófi felugrik és felé tart... Ne, ne, mert elbőgi magát... Erőt vett magán... intett Zsófinak, hogy üljön le, elhúzta a karját Ágnestől, s újra Hédi szemébe nézett. Az, zavartan bár, de állta a pillantását.

– Ne hidd, hogy haragszom... kidobtam Gábort a lakásból, most már a tiéd. Azt hiszem össze is csomagolt, mire hazaérsz ott lesz nálad. Éljen vele boldogan! És ígyátok le magatokat együtt a sárgaföldig az áldott Courvoisierből! – mondta és gyorsan kapkodta össze a holmiját.

– Eszter, ne butáskodj, azt nem lehet. Én tényleg nem tudtam, hogy Gábor a te... Bocsáss meg... Tudod, hogy nekem férjem van! – mondta szinte esdeklő hangon Hédi.

– Az a te bajod drágaságom, itt az ideje, hogy megoldjad a problémáidat. Egyébként, nekem már nincs

férjem... Ég veled! – fogta a táskáját, s indult. Ágnes is felugrott, s ment Eszter után. Egy pillanatig Zsófi tétovázott, azután ő is futott két barátnője után. Köszönés nélkül távoztak. Hédi kétségbeesve kiabált utánuk, hogy legalább Zsófi ne hagyja cserben.

– Zsófi, hééé! Gyertek vissza... beszéljük meg... Eszter... Ágnes... Zsófiiii...! – mondta elcsukló hangon, és sírva borult az asztalra.

Miután faképnél hagyta Hédit, s az utca forgatagában találta magát, Eszterből kitört a zokogás.

Barátnői két oldalról belé karoltak, Eszter hálás pillantást vetett rájuk, s kérte, hogy tűnjenek el valahová sebtiben, nem akarja, hogy Hédi lássa a könnyeit. Ágnes körülnézett, gyorsan felmérte a terepet, s azt javasolta, menjenek be a templomba, ott kellően hűvös is van, s Hédinek biztosan nem jut eszébe ott keresni őket.

Ott, a templom hűvös, félreeső zugában végre kisírhatta magát Eszter, hol az egyik, hol a másik barátnője vállán. Az évek óta felgyülemlett feszültség, most viharként tört fel belőle. Jól esett kiönteni a szívét, s végre kisírhatta magát úgy istenigazából.

Mire nagy nehezen felszáradtak Eszter könnyei, kijöttek a templomból, már jócskán alkonyodott.

Megállapodtak, hogy az öt évenkénti találkozóknak egyszer s mindenkorra vége! Azonban ők hárman ezentúl gyakrabban fognak találkozni, segítik egymást, s mindent megbeszélnek. Úgyhogy Eszternek is mindenben a segítségére lesznek, csak hívja őket nyugodtan bármi gondja, baja van. Ebben maradtak!

Eszter, amikor magára maradt, még hosszú ideig kószált céltalanul. Kislánya nyári táborban van, csak az üres lakás várja odahaza. Nem volt kedve hazamenni. Nem

mintha eddig jobb lett volna. Gábor vagy részeg volt és veszekedtek, vagy éppen valahol ivott... leginkább Hédinél. A közelmúltban egyszer követte. Szégyelli is magát miatta. Gábor abba a házba ment be, ahol Hédi lakott. Azután lassan összeállt a kép. Meg kellett tennie, a végére kellett járni a dolognak... Bizonyítékra volt szüksége. Hogy mennyire lesújtó volt számára a felismerés?... Ez már a múlt. A leszámolást a mai napra tervezte. Előbb Gáborral, azután úgy tervezte, hogy a találkozó után Hédivel tart, s vele is közli a közlendőket. Nem úgy sikerült. Nem akarta Ágnest és Zsófit is belekeverní... de végül is nem bánja. Legalább ők kiálltak mellette... Legalább így nem maradt teljesen egyedül, rájuk mindig számíthat, jó barátok... Nem úgy, mint az aljas Hédi.

Különös, eddig is nagyjából egyedül volt otthon, most mégis idegenkedik az üres lakástól. Vége a házasságának, vége, végérvényesen!... Ettől megint sírhatnékja lett... Milyen komisz az élet!

Amikor belépett a lakásba, világosság volt. Ott találta Gábort. Ült a fotelben, mellette egy bőrönd.

– Hát te? Még nem mentél el? Hédi már vár! – mondta, némi gúnnal a hangjában.

– Eszter, kérlek hallgass meg. – Gábor ezúttal színjőzan volt – Elmegyek elvonókúrára. Már bejelentkeztem, csak téged vártalak, hogy elmondjam. Azután albérletbe költözöm. Te és Miatt vagytok az én családom! Bocsáss meg, tudom, vétettem ellened... nagyot hibáztam... szeretném jóvátenni ha még lehet... Én szeretlek téged, csak veled akarok élni. Ne szólj kérlek, most ne szólj semmit. Csak gondold át... ha meg tudsz bocsátani... Szólj, ha döntöttél! – Azzal felvette a bőröndöt, s távozott. Eszter, földbe gyökerezett lábbal, szinte tátott szájjal bámult utána.

Szeptember derekán Ágnesnek kislánya született. A hónap vége felé Eszter és Zsófi meglátogatta.

Ott futkározott a kis Robi is. Csodaszép kisfiú volt. A baba egy tündér. Ágnes meg ragyogott a boldogságtól. Dani később levitte kisfiát a játszótérre, hogy kicsit magukra hagyják a barátnőket.

Eszter akkor mesélte el, hogy hogyan fogadta őt azon a napon Gábor, s hogy most már lassan eltelik a három hónap, amit elvonókúrára kell töltenie.

– És mit fogsz tenni? – kérdezte Ágnes érdeklődve.

– Fogalmam sincs! Ha látom ezt a családi idillt itt nálatok, a szívem hasad meg. Nekem miért nem lehet ilyen családom, ilyen boldogságom? Hogyan higgyek neki újra, hogyan bízhatnék benne?

– Szíved szerint visszafogadnád, igaz? – kérdezett rá Zsófi.

– Nem tudom... félek... még egyszer nem tudnám, nem bírnám ugyanezt végigcsinálni. – mondta Eszter, s könnyek gyűltek a szemében.

– Figyelj! – szólt kedvesen Ágnes, miközben tele töltötte a poharakat limonádéval – Látszik rajtad, te még mindig szereted őt. Adj neki egy kis időt. Menjen csak albérletbe, hagyd, hogy megküzdjön érted. Ha valóban nem akar elveszíteni, akkor többé nem kockáztat. Tudod mit? Randizzatok, menjen együtt a család kirándulni. Idővel meglátod hogy alakul. Csak akkor fogadd vissza, ha tudsz újra bízni benne, csak akkor!

– Te mindig meg tudsz nyugtatni Ágnes! És milyen igazad van, most már magam is látom, ez a helyes út... ez az egyetlen út. Te olyan bölcs vagy Ágnes. Köszönöm!

Eszter megfogadta Ágnes tanácsát. Gábor albérletbe költözött, amikor kijött a szanatóriumból.

Hétvégén meghívta Gábort ebédre. Miatt, a kislányuk nagyon boldog volt, hogy újra együtt a család. Máskor

kirándulni mentek hármasan. Nagyszerűen érezték magukat. Ez így ment hétről hétre, hónapról hónapra.

A kórházban is gyakran összefutottak. Egy ilyen alkalommal Gábor megkérdezte, van-e valami programja Miettnek délután, esetleg elvihetné moziba, ha Eszternek nincs ellene kifogása.

– Be van táblázva szegénykém egész délutánra, olyannyira, hogy elengedtem a barátnőjéhez éjszakára is. Majd talán máskor. – mondta Eszter sajnálkozva.

– Jó, rendben! – bólintott Gábor, továbbindult, majd hirtelen megtorpant. – Eszter, és te? Te ráérnél? Menjünk el mi ketten moziba! Mit szólsz hozzá?

– Miért is ne! Ránk fér egy kis kikapcsolódás.

A film után úgy döntöttek gyalog mennek haza. Azaz Gábor haza kíséri Esztert. Hosszan sétáltak a csillagos éjszakában. Mint régen, amikor megismerkedtek, villant be Eszternek.

Éppen egy parkon mentek keresztül. Gyönyörű holdvilágos éjszaka volt. Csillagok milliárdja ragyogott az égen.

Eszter gyönyörködött a csillagos égben, s ahogy így magasra emelt fejjel haladt, egyszer csak megtántorodott. Ha Gábor el nem kapja... ki tudja hol köt ki? Így viszont Gábor karjai közt találta magát. Nézték egymást hosszan, majd Gábor megcsókolta. Olyan forró volt ez a csók, mint az a hajdani első csók, emlékezett vissza Eszter. Hosszan álltak ott összeölelkezve, mindkettőjüknek ugyanaz járt a fejében: szeretlek, nem tudok nélküled élni, minket egymásnak teremtett a sors...

Hosszan álltak némán, egymás ölelő karjában, majd Gábor ki is mondta ezeket a szavakat, kábán, szerelmesen.

Egymást átkarolva mentek hazáig. Eszternek bevillantak gondolataiba Ágnes szavai: ... ha tudsz újra

bízni benne, csak akkor! Igen, ez az a pillanat! A ház kapujában annyit mondott Gábornak.

– Maradj itthon, drágám! – Gábor felkapta Esztert, s a karjaiban vitte fel a lépcsőn, vitte be a lakásba. Ez volt a második nászéjszakájuk.

Egy év múlva Eszter gyönyörű kisfiúnak adott életet.

Nála újra összejöttek a barát nők babanézőbe.

Eszter ragyogott a boldogságtól. Most már neki is szép és boldog családi élete van. Mindig erre vágyott. Igaz, nagyon meg kellett küzdenie érte, de végül megérte. Most már biztos volt benne, hogy élete végéig tart ez az összetartozás, ez a boldog egymás-mellett élés.

Itt véget érhetne a történet azzal, hogy mind boldogan éltek, és soha többé nem hallottak Hédiről.

Nem így történt.

Egy napon Zsófi izgatottan hívta fel barát nőit, hogy igen fontos mondanivalója van a számukra. Kérte találkozzanak minél előbb, mert nem bírja magában tartani a titkot. Persze mindketten tudtak egy órát szakítani a délutánjukból, s meg is jelentek Zsófinál a megbeszélrt időpontban.

Ágnes és Eszter együtt érkezett. Útközben azon töprengtek, mi lehet az a nagyon fontos, ami nem várhat? Vagy talán Zsófi túloz?

Amíg Zsófi betessékelte vendégeit a nappaliba, folyton csacsogott, hogy még egy kuncsaftját is lemondott most ez miatt, igaz megígérte neki, hogy egy másik időpontban ingyenes kezelést kap, örült is neki a hölgy nagyon, így reméli nem fogja elveszíteni a vendégét.

– Vágjál már bele, mert fúrja az oldalunkat a kíváncsiság! – szölt Ágnes mosolyogva.

Több sem kellett Zsófinak, csak úgy ömlött belőle a szó.

– Képzeljétek, felkeresett Hédi. Na ne meresszétek úgy rám a szemeteket, mert nem folytatom...

– Hogy mikor történt? Várjatok csak... úgy két hónappal ezelőtt... Jó, jó, nem akartam szólni, nem tudtam Eszter?... Aztán láttam, hogy minden rendben, már régen túl van mindenben, meg azóta történt még valami... Jajjj, hagyjátok már, hogy elmeséljem... No szóval, ide jött a szalonba, de négyszemközt akart velem beszélni, így hát behívtam a lakásba. Ha láttátok volna?... Alig ismertem rá. Ha lehet még soványabb volt mint valaha, se smink, se semmi. No, gondoltam itt tényleg nagy baj lehet. Azután elkezdett panaszkodni, hogy az Adriano rajtakapta a szeretőjével. Fel is pofozta, azután azt mondta be fogja adni a válókeresetet, s faképnél hagyta. Persze Hédinek volt annyi lélekjelenléte, hogy elrohant egy bankba, de a legnagyobb meglepetésére zárolva volt a bankszámla. Azután Adriano a motorcsónakjával neki száguldott egy sziklának. Öngyilkos lett az az átkozott féreg, így mondta Hédi, csak még előbb elintézte, hogy minden vagyonát a gyerekeire hagyta, hogy ő ne örökölhessen semmit. Végül is csak az a pesti lakás maradt az övé, mert az az ő nevéen volt. Hédinek meg éppen fogytán volt a pénze. Persze, mikor a pasi, mármint a szeretője megtudta, faképnél hagyta gyorsan. Hédi arra számított, hogy én munkát adok neki. Neki, aki soha nem dolgozott, semmit nem csinált soha életében... hát hülye vagyok én, csak nem teszem kockára miatta a szalonomat. Különben is minden munkahely be van töltve, a csajok nagyon rendesek... mondtam, sajnálom nem segíthetek. No, jól meg is haragudott rám. Üvöltözött velem, elmondott mindennek... azt vágta a fejemhez, milyen barát vagyok én? Én meg visszaszóltam neki, hogy amilyent érdemelsz... Dúlt-fúlt mérgében, de végül elviharzott. Na, ezt nem is meséltem

volna el, de ti is bizonyára hallottatok arról a bankrablásról, ami a közelmúltban történt...

– Csak nem Hédi volt? – kérdezte Eszter csodálkozva.

– Jajjj Eszter, dehogyis, te nem nézel híradót? Elfogtak egy fiatalembert, meg is találták nála az elrabolt 140 millió forintot. Na, most figyeljetek! – az asztalra oda volt készítve a laptop, felnyitotta, bekapcsolta. – Nézzétek, az egész sajtó ezzel van tele!... – egyszerre sikoltott fel a két lány.

– Atyaég! Ez Hédi! Bilincsben! – Zsófi sietett a magyarázattal.

– Ma hallottam a híradóban, hogy a fiatalember köpött... Volt neki felbujtója... Miatta tette, illetve ő vette rá. Ez Hédi volt! Már le is tartóztatták. Most mit szölk ehhez, furdaljon a lelkiismeret, hogy azért tette, mert nem adtam neki munkát?

– Nem tartatok gonosznak, ha azt mondom, hogy némi elégtételt érzek? – szölt Eszter csendesen – Hiszen annyi embernek tette tönkre az életét, ideje, hogy ő is bűnhődjön!

– Meg tudlak érteni Eszter, – mondta Ágnes egészen nyugodt hangon – neked viszont ne legyen lelkiismeret furdalásod Zsófi, ismerted Hédit, mind ismertük... mindig csak a saját érdekeit nézte, bármire képes volt, kész volt bárkit tönkretenni, amint a mellékelt ábra is mutatja! Nem te vagy a hibás. Tudtam előre, hogy előbb utóbb történni fog vele valami, valami helyrehozhatatlan... Ő maga juttatta magát ide, a mérhetetlen egoizmusával. Az az út, amin ő járt, ide vezet. Nyugodjatok meg, nem tehetünk semmit. Azt kapta, amit megérdemelt.

Három próbatétel

Mélyen a gondolataiba merülve ült. Kutatott az emlékezetében, mióta is ismeri Alexet?

Másodéves volt a Zeneakadémián, amikor meghívták a helyi szimfonikus zenekarba vendégművésznek. Aztán ott ragadt. Most éppen végzős, tehát, három éve ismerik egymást.

Hamar észrevette, hogy a fiú gyakran rajta felejt a tekintetét. Őt azonban nem érdekelte. Egyetlen szerelme volt: a zene. A hárfa ebben rendkívül jó társnak bizonyult. Nem kellett őneki semmi, és senki más a világon. Tökéletes volt a boldogsága.

Amikor először hívta randira a fiú, akkor kerek-perec visszautasította. Megmondta, nincs helye az ő életében a szerelemnek. Teljesen betölti a zene, a hárfa. Hétvégeken, viszont haza utazik falura a szüleihez. Eszében sincs még egyéb gondot venni a nyakába. Milyen jól tette, hiszen már a hazalátogatások is egyre gyérülnek, ahogy növekszik a fellépések száma a zenekarral, ideköti őt a nagyvároshoz hétvégére is a kötelesség.

Látta ő, Alexnek nem esett jól, hogy kosarat kapott, de nem bántódott meg. Sőt, mindig, mindenben a segítségére volt. Óvta, féltette, vigyázott rá. Amikor késő éjszakába nyúltak a próbák, mindig hazakísérte. Előfordult, hogy taxival mentek, akkor is kiszállt vele és a kapuig kísérte.

– Csak úgy lesz nyugodt éjszakám, ha biztonságban tudlak téged! – mondta ilyenkor, s vágyakozó tekintetét a szemébe fúrta. Ilyenkor megijedt. Mit akar tőle ez a fiú?

Nem, nem, nem fogja közel engedni magához. Nincs őneki ideje a szerelemre. A hárfához menekült, s olykor hajnalig játszott, hogy ne kelljen Alexre gondolnia.

Egyszer kiráncigálta őt a szigetre. Azt mondta aggódik érte, búskomornak látja, menjenek ki a jó levegőre, majd az új erőt ad neki, lelket önt belé. Igaza lett. Körbe kerékpározták a szigetet, azután leheveredtek a fűben, nézték a fellegeket, ahogyan úsztak a hófehér kumuluszok a kék égen. Gyönyörűséges volt, s olyan fergeteges jókedve támadt...

Alex a könnyökére támaszkodott, s nézte őt. Még mindig a felhőkben gyönyörködött, egyszer csak azt érezte, hogy megfogja a kezét, a hangja remegett mint a hárfa húrja, amikor megszólalt:

– Tudod, hogy gyönyörű vagy? Mint egy tündér, vagy inkább angyal...

Akkor nagyon megijedt. Felugrott, és elfutott. Aztán egy ideig kerülte a találkozást Alexszel. Még a próbára sem ment el, de aztán kapott egy telefont a karmestertől. Kiabált vele: Mégis mit képzelsz a kisasszony, csak gondol egyet és nem jelenik meg a próbán? Ha még egyszer előfordul, repül!

Többé nem merte megtenni. Állandóan ott érezte a hátában Alex tekintetét. Úgy égette, mint a parázs.

Tegnap éjjel, éppen amikor letette a hárfát, megszólalt ablaka alatt a hegedű. Schubert Szerenádját játszotta.

Oda állt a nyitott ablakba és hallgatta, nézte a fiút. Még soha nem hallotta ilyen szépnek a Szerenádot. Még soha! Fantasztikusan hegedül ez a srác, ennyire még nem érintette meg szívét a zene... Annyira fájt, hogy majdnem elsírta magát. Csak befelé nyelte a könnyeket...

Aztán összeszedte magát és odaszólt, hogy lemegy a kapuba. Beengedte a lépcsőházba. Szerette volna

megköszönni ezt a csodálatos élményt, de nem jöttek a szavak. A hangja még mindig remegett, amikor végül mégis megszólalt. Annyit mondott csupán:

– Gyönyörű volt!

– Te is gyönyörű vagy! Szeretlek Elli, már régóta szeretlek!... – Olyan őszintén hangzottak szájából a szavak, olyan jó volt hallani... de ezúttal is megrémült.

– Nem így beszéltük meg Alex. Szó sem lehet szerelemről... – eredt meg hirtelen a szava – Kérlek, ne találkozzunk a jövőben.

Hirtelen mély fájdalom suhant át a fiú arcán, amelyent még soha nem látott. Szinte összerezett, amikor megszólalt.

– Ezúttal, nem lesz nehéz betartani. Ugyanis, holnap elutazom Párizsba.

– Mikor? – kérdezte alig hallhatóan.

– Délután háromkor száll fel a gépem.

– És... meddig maradsz?

– Két hétig koncertezünk a kvartettel... – mindketten elnémultak. Hallgattak...

– Hát, jó utat! – nyújtotta a kezét végül Elli.

Egész éjjel álmátlanul forgolódott. Le sem tudta hunyni a szemét. Mindig arról álmodott, hogy világhírű hárfaművész lesz. Az egész világ ismert hangversenytermeiben neki tapsolnak majd...

És aztán, haza mész majd az üres lakásba? Egyedül? Felemelő érzés! – mondta egy gunyoros belső hang. Most sem várja soha senki, most is egyedül van... csak Alex... Ó jaj, legalább magadnak ismerd be végre, hogy... Nem, nem és nem! Mi lesz az álmaival? Mi lesz a karrierjével?...

Hajnalodott már, nem akart tovább gyötrődni az ágyban, felkelt, s elkezdett játszani. A zene betöltötte a szobát. Csak ő volt és a zene. Megnyugodott a lelke. Reggel nyolckor feküdt le, s aludt mint a tej.

Dél elmúlt már, amikor felébredt. Nem ment be az Akadémiára konzultálni a professzorral. A végén az is üvöltözni fog vele. Rándított egyet a vállán, majd felkelt, főzött egy jó erős kávé, aztán visszament az ágyba, s ott itta meg. Erre is rászoktatták az éjszakázások, a próbák, ott is mindig kávéznak, nem is lehetne másként bírni. Tényleg erre az életre vágysz olyan nagyon? – kérdezte ismét önmagától, gúnyosan... Aztán, egyszerre felragyogott a szeme, kiugrott az ágyból, oda rohant a hárfához, megölelte úgy suttogta:

– Bocsáss meg, mennem kell! Ő most fontosabb nálad... – azzal futott, s öltözködni kezdett. Aztán taxit hívott, még igazgatott magán egy kicsit, s futott le a ház elé. Bevágta magát a taxiba, s odaszólt az idős úrnak:

– A reptérre, legyen szíves.

Aztán hátradőlt, mosolygott. Egyszer csak hangosan felnevetett. Mintha a taxis mondott volna valamit, de nem értette, nem is érdekelte. Aztán felkiáltott:

– Szeretem! Szeretem!

– Engem? – kérdezte az idős ember ijedten.

– Jaj, nem! Ne haragudjon. Mikor érünk oda?

– Mindjárt ott vagyunk. Hánykor száll fel a gépe? –

Elli nem válaszolt, nem is hallotta a kérdést. Amikor megállt a taxi, fizetett, majd szívélyesen megköszönte és kiszállt. Még az ablakhoz hajolt, és visszaszólt:

– Képzelse, kiállta a három próbát!

– Kicsoda?... A micsodát? – de a lány már nem volt sehol. Rohant, kacagott, csak úgy lobogott utána a dús vörös haja.

Hamar ott találta magát az utasok forgatagában. Jöttek-mentek az emberek, csomagokkal vagy anélkül, de rengetegen voltak. Hogyan fogja ő itt megtalálni Alexet? Egészen megrémült. Aztán a fejéhez kapott, a telefon!

Reménykedett, hogy bedobta a táskájába. Nehezen, de előkerült. Még sosem hívta a fiút... most megnyomta a gombot. Mintha hallaná Alex telefonjának csörgését. Igen, sőt, már látja is. Ott van a kvartett... csak éppen mindegyiknek egy lány, kedves, vagy hitves, csüng a nyakán. Csak Alex áll egyedül, szomorúan. Látja, amint kutat a telefonja után, majd mintha halvány reménysugár csillanna a szemében... Már hallja a hangját, őt szólóngatja, de neki gombóc van a torkában... előtörtek a könnyei... meg sem tud szólalni...

– Elli, Elli, hol vagy? Hallasz?

– Itt vagyok, Alex. Szeretnék neked mondani valamit...
– a fiú közben forgolódott, nézelődött. Észrevette őt. Futott felé.

– Elli, te itt? – kérdezte meglepetten, miközben kivette a lány kezéből a telefont – amit az még mindig a füléhez szorított – és lezárta.

– Mondanom kell valamit... Szeretlek! – suttogta halkan, majd a fiú vállára borult, s kitört belőle a zokogás.

Amikor hazaért, bezárta a lakás ajtaját, majd háttal neki dőlt, lehunyta a szemét. Lassan-lassan széles mosoly terült el az arcán. Hosszú, göndör haját hátra simította, ujjai gyengéden végig siklottak az ajkán, majd újra élte az elmúlt percekét. Aztán, boldogságtól ragyogó szemekkel, hangos kacagással indult a szobába, kitárt minden ablakot, hadd jöjjön a tolakodó napfény. Visszafelé, végig keringőzött a szobán, szinte belefeledkezett a forgásba, végül lerogyott a fotelbe. A függönyöket olykor meglebegtette az arra járó kósza szellő, a levegőnek finom, zsenge tavaszillata volt, keveredve a kora tavaszi virágok kellemes illatával. Olyan tökéletes volt minden, hogy észre sem vette, amikor belibbent a bánat árnyéka az ablakán. Újra, és újra élte a bűcsű perceit, az első csókot, s úgy érezte, iszonyú hosszú lesz az elkövetkező két hét nélküle, Alex nélkül. Azonban

tudta, nem fog tétlenkedni, hiszen előtte vannak a vizsgák...

Hirtelen felugrott. Gondolta, lezuhanyozik. Előbb még bekapcsolta a tévét, nem szerette a süket csendet. Indult a fürdőszobába, már keze a kilincsen volt, amikor megállította az induló híradó.

—...délután, 16 óra 43 perckor, ismeretlen körülmények között, lezuhant, a Budapest-Párizs között közlekedő utasszállító repülőgép, Franciaország területén. A mentők, tűzoltók, szakértők már a helyszínen vannak. Az első tudósítások szerint, senki sem élte túl a balesetet.

Elli kikapcsolta a tévét, leült hangszeréhez, és játszott, játszott...

A falra festett ördög

Nagy dérrrel-dúrral rontott be a lakásba. Ledobálta a holmiját, majd a fürdőszoba felé vette az irányt, s közben vetkőzött. Csak a hideg vizes csapot nyitotta meg, s beállt a zuhany alá. Egészen addig zuhanyozott, míg csak nem vacogtak a fogai. Akkor alaposan megtörölközött, jól átdörzsölte a bőrét, majd belebújt fehér köntösébe, s egyenesen a hálószoba felé tartott.

Lehet, hogy nem vagyok normális... lehet, hogy neki van igaza – töprengett Edit törökülésben ülve az ágy tetején, mellette egy doboz papír zsebkendő, az ágy mellett a padlón meg egyre nőtt a telesírt, összegyűrt zsebkendők kupaca. Csörgött a telefonja, már harmadszor, mégis összerezsent, pedig távolról hallatszott, talán még az előszobában ledobta a táskáját. A táskában maradt a telefon, alig hallatszik ide, mégis befogta a fülét. Nem, nem akarja hallani, biztosan Ábel az. Úgysem veszi fel, nem akarja hallani. Miért kellett belebotlania ebbe a fiúba, csak azért, hogy így felforgassa az életét?

Járt ő már más fiúkkal is, de komoly kapcsolata nem volt még soha. Gyorsan átlátott a szitán, jó emberismerőnek tartotta magát, mindjárt látta, hogy ki az aki lódít, vagy nem jár egyenes utakon, vagy éppen több lánynak csapja a szelet egyszerre, hogy valamelyik majdcsak a csapdába esik. A dohányosoktól igyekezett gyorsan megszabadulni, arra is hamar rájött, ha valaki túlságosan szerette az italt... úgy olvasott bennük mint a nyitott könyvben. Ábelén miért nem látott át mindjárt az elején? Most derül ki minden, amikor már beleszeretett?

Hogyan hihette neki, hogy ő az első igaz nagy szerelme?
Hogyan?

Neki igen, neki valóban Ábel az első nagy szerelem... Ó jaj, bár sose találkoztak volna... egy nőcsábász... egy csapodár, link alak... menyasszonya volt... de őkelme bizonyára megszökött az esküvőről, mert félt az elkötelezettségtől... dehogyis gondolta Ő komolyan azt a házasságot... akkor nem futkoshatna olyan szabadon a szoknyák után.

Most neki suttog szerelmes, szép szavakat, neki... ő meg hitt neki. Hogy lehetett ennyire hülye?

Nem... vége... nem akarja többé látni...

Mégis miért fáj annyira, amikor erre gondol? Ki kell mennie, hoz egy újabb doboz zsebkendőt... egek, már hajnali fél három... hogyan fog ő munkába menni reggel? Le kell feküdnie, hogy aludjon valamicskét, ha ilyen vörös szemekkel megy be reggel, kirúgja a főnök.

Újabb doboz zsebkendővel tért vissza, elhelyezte maga mellett s lefeküdt. Nem jött álom a szemére, csak a könnyei folytak szüntelen. Forgolódott... tépte a zsebkendőket... gombóccá gyúrta, s dobta a padlóra... Ez ment egészen addig, míg megszólalt az ébresztőóra. Már alig várta. Gyorsan ugrott ki az ágyból, de amikor a fürdőszoba tükreben meglátta magát, megijedt a látványtól.

Úristen! Így mégsem mehet be a munkahelyére, hiszen emberekkel dolgozik. Ilyen feldagadt szemekkel, vörös orral... a főnök be sem engedné az irodába. Csalódottan visszazuhant az ágyba. Mit tegyen? Jelentenie kellene, hogy beteg... mert, hogy beteg is... vérzik a szíve... ki érti ezt, ki érthetné meg?... a szerelmi csalódás nem betegség – mondanák. Pedig az, még milyen nagy betegség!

Törökülés... könnyek... zsebkendők... nem megy sehová... nem gondolkodik... semmire sem gondol... csörög a telefon... Ábel!... nem érdekli... csörög... az is lehet, hogy

a cégtől keresik... lehet... nem érdekli... persze már ott kellene lennie... semmi sem érdekli... tényleg semmi... csak éppen Ábelt nem bírja elűzni a fejéből... a szívéből... ó, ha itt lehetne mellette... csörög... már megint... kiugrik az ágyból, ha a főnöke az, beszélnie kellene vele. Előkotorja a telefont a táskájából... szipogva beleszól...

– Mi van veled kislány? – a főnök az. Most mit mondjon, most mi a csudát mondjon?

– Beteg vagyok – mondta szipogva, közben az orrát fújja.

– Ó, te szegény, hát mi a baj? Tudtommal tegnap még semmi bajod sem volt.

– De most van... nagy baj van... te ezt nem értheted. Szükségem lenne egy kis szabadságra... szeretnék elutazni valahova... messzire, minél messzebbre innen! – mondta sírva.

– Aha, azt hiszem most már értem! Tudod mit... kapsz két hetet. Elég lesz?

– De mi lesz a projekttel, amivel megbíztál? Komolyan mondod?

– Persze, hogy komolyan mondom. Ne aggódj, megoldom. A lényeg meg megvár... két hetet várhat. Na, menj csak... jó utat kislány! Szervusz drágám! – letette. Választ sem várva, letette. Milyen rendes ez a Margó... pedig sokan rettegett főnökként emlegetik. Na, beleesett a saját csapdájába... most mit tegyen?...

Elutazik! Minél messzebb innen... ahol nem lesz se telefon, se semmi... ahol biztos, hogy nem talál rá Ábel, s majd szépen elfelejti... majd elmúlik ez a borzalom... – mire ezt végiggondolta, zokogva vetette magát az ágyra.

Délután volt már, amikor megállt a taxi a ház előtt. A taxis berakta bőröndjeit a csomagtartóba, majd előzékenyen ajtót nyitott Editnek.

– A repülőtérrre legyen szíves! – mondta elcsukló hangon. Csak az édesanyjához ugrott el, még szerencse, hogy ilyen közel lakik. Neki mondta el nagy vonalakban, hogy mi történt és, hogy elutazik Máltára 10 napra. A barátnője, a Betti, aki egy utazási irodában dolgozik, ő szerezte neki ezt az utat az utolsó pillanatban... Azt mondta, induljon minél előbb... Jaj, most már nem is tudja, jó ötlet volt-e ez az utazás?... olyan hirtelen jött minden... és Ábel? Ő semmit sem tud... nem tudhatja, hogy hol van... most mit rágódik ezen, mintha legalábbis nem miatta kellene világgá mennie... nehogy még ő sajnálja... igenis utazik... majd ott talál magának egy lovagot... el akarja felejteni Ábelt... igen, el fogja felejteni!...

Ha a strandon hevert, akkor a vízből látta kifelé jönni Ábelt. Ha a város utcáit járta, szembe jött vele, ha a parton kószált, még a tenger hullámai is azt locsogták: Ábel, Ábel, bel... bel... Mindig menekült vissza a hotelszobába. Magára zárta az ajtót, legfeljebb a teraszra merészkedett ki. Olvasott. Olvasott volna. Lapozta a könyvet, ki tudja hányadik oldalnál tartott már, de fogalma sem volt miről szól... a gondolatai Ábel körül forogtak. Vajon most mi van vele? Azt sem tudja, hogy ő hol lehet. A telefonját sem hozta, szándékosan nem hozta... pedig most úgy felhívná... Te idióta te, hát előle menekültél ide... minél messzebbre... el akarod felejteni... na hát akkor rajta... nézd mennyi jóképű fiatalember kószál itt a szálloda körül... ne itt keseregj... eredj és keresd az igazit!

Ábel azt mondta, benne talált rá az igazira. Amikor felelősségre vonta, hogy miért jegyezte el mégis Mónit, azt válaszolta: akkor még nem ismertelek. Mónival régebben barátnők voltak, csak mióta dolgoznak, nincs idejük egymásra. Azt tudta róla, hogy vőlegénye van, még kívánt

is neki sok boldogságot... Azután nem is hallott róla sokáig, azt hitte már régen férjhez ment.

Ábelrel egy baráti társaságban jöttek össze. Szerelem volt első látásra. Persze, ő azért hagyta, hogy Ábel megküzdjön érte. Csak miután alaposabban megismerte, akkor hagyta kibontakozni a szerelmüket. Az tény, hogy Mónival szakított jóval előbb, mint ahogy ők megismerték egymást. Milyen boldogan mondta Ábel „Benned találtam rá az igazira!”. Aztán valahogy kiderült, hogy ő volt Móni vőlegénye. Azt mondta: „Tudom elkapkodtam, későn jöttem rá, hogy nem hozzám való... jó lett volna egyből rád találni... de ha már az ember elmúlik harminc, akkor kicsit pánikba esik... de még időben rájöttem, hogy tovább kell keresnem... s tudtam, hogy rátalálok az igazira.”

Igazán?... Én mégis honnan tudjam, hogy most majd nem az esküvő előtti napon jön-e rá, hogy mégsem én vagyok az igazi? Honnan tudjam?... Hogyan hihetnék neki?... Azt mondta, békében váltak el Mónival... Csakhogy én szeretem őt... ahogy Mónit faképnél hagyta, engem is elhagyhat... mégis hogyan hihetnék neki?... Nem... nem... egyébként is azért vagyok itt, hogy elfelejtsem!...

Talpra ugrott... igen, hát ezért jött ide... szépen rendbe szedi magát és gyerünk, bele az éjszakába... biztosan talál valakit, hiszen tudja magáról, hogy csinos, jól néz ki, csak megakad valakinek a szeme rajta.

Sokáig barangolt az utcán lehajtott fővel, a gondolataiba merülve. A zenés szórakozóhelyek nem vonzották, inkább messzire kerülte őket. Szomorúság volt a szívében. Észrevette, hogy három srác figyeli. Szembe jöttek, azután megfordultak és követték. Most hirtelen Edit fordult sarkon és ment szembe velük. Akaratosan, durcásan nézett rájuk, nem kerülte a tekintetüket.

– Beborult, sőt villámlik is! – hangzott el a megjegyzés angolul.

– Csinos, szép lány... – jegyezte meg a másik – gyere velünk táncolni!

– Menjetek a pokolba! – kiabálta Edit, s futásnak eredt.

Csak miután biztos volt benne, hogy nem követik, akkor lassított léptein. A partra ment, ott kószált egy kicsit, azután leült egy körre, hallgatta a tenger hullámainak moraját, gyönyörködött a holdvilágos csillagos éjszakában. Kicsit megnyugodott a lelke. Iszonyúan vágyódott Ábel után.

Sokáig ült ott a kövön, egészen addig míg ráébredt arra, hogy nem tud nélküle élni... Összecsomagol, s másnap hazautazik.

Átaludta az éjszakát, s jókedvűen ébredt. Amikor ránézett a bepakolt bőröndökre, akkor ébredtek benne a kételyek... Mi van, ha Ábelnek már másik lány jár az oldalán... ha neki nem is sikerült Őt elfelejteni, de talán Ábelnek igen... nőcsábász... szoknyabolond... ilyen emberhez akarja kötni az életét?... Nem, nem megy sehová!... Marad végig... van még öt napja... még sikerülhet!

Kiment a strandra, újra kezdte a regényt s most igyekezett koncentrálni arra amit olvas. Élvezte a nap simogató sugarait, vidáman lubickolt a habokban... egyszerre újra élni kezdett.

Sokat kószált a természetben, megnyugtatta a lelkét. A sós víz lágy simogatása, a természet adta nyugalom nagy hatással volt rá. Eltelt a tíz nap. Az utóbbi napokban alig gondolt Ábelre, hitte, hogy egy új Edit indul haza.

Amikor az előszobában lerakta a bőröndöket, azonnal észrevette édesanyja keze nyomát. Ki volt takarítva, tisztára suvikszolva minden, a hálóban az ágya áthúzva, rendbe rakva, a zsebkendőhegyek eltüntetve.

Szegény anya, mennyit aggódhatott érte. Borzasztó, hogy rá nem is gondolt, mindjárt felhívja! Azonnal indult a

telefonhoz, látta villog, üzenet érkezett. Bekapcsolta, hogy lehallgassa.

„Edit, kérlek vedd fel, újra hívlak!” – Ábel volt.

„Edit drágám, sehol sem találak, a telefonod kikapcsolva, mi van veled? Aggódok érted. Szeretlek, tudom, hogy te is tudod. Azt is tudom, hogy te is szeretsz! Ha engem büntetsz is, de magaddal ne tedd. Te nem vagy hibás semmiért. Kérlek jelentkezz!” – Ábel.

Leroskadt a székre, s nem tudott mozdulni onnan. Jött a következő üzenet.

„Edit szerelmem, tegnap dörömböltem az ajtódon. Nem tudom hol vagy, nem tudom mi van veled?

Legalább szólj, hogy jól vagy!” – Ábel.

Még két üzenet, az is Ábeltől. Akkorra már sírva fakadt. Miért aggódik érte ennyire. Lehet, hogy valóban szereti őt? Bekapcsolta a laptopját. Üzenetek sorozata érkezett. Ábeltől egyetlenegy! Azt olvasta elsőnek.

„Megtudtam, hogy elutaztál! Most már csak reménykedek, hogy jól vagy. Csak ismételni tudom magam: szeretlek, jobban mint az életemet! Edit drágám, akkor még nem ismertelek Téged! Ha mégsem tudsz bízni bennem, jogod van hozzá. Kívánom, hogy találj meg a boldogságod... Nekem csak az a fontos, hogy Te boldog légy! Szeretni foglak amíg élek, de ha Téged boldognak látlak, tudlak, nekem már az is elég. Kívánom, hogy találj meg az igazit, és légy nagyon boldog! Ábel.”

Edit az ágyra vetette magát egy doboz zsebkendővel és zokogott. Azt hitte megszakad a szíve.

Napról napra haloványabban jelent meg a munkahelyén. Magába zárkózott, beburkolózott a szomorúságába, gépiesen tette a dolgát. Nem volt már az a régi jókedvű Edit, az az életvidám, csacsogó, kedves lány, aki annak előtte volt. Margó egyre nagyobb aggodalommal figyelte a lányt.

Ha kellett tovább maradt, szívesen túlórázott, akár benn ült késő éjszakáig. Margó eldöntötte, hogy ha ma is tovább marad, elbeszélget vele. A legnagyobb meglepetésére, Edit elsőnek távozott.

Nem volt kedve haza menni. Olyan remek idő van, kimegy a szigetre levegőzni, gondolta ott a zöldben, a jó levegőn egy kicsit helyrerázódik a lelke.

Lehajtott fejjel kószált, gondolatban Ábelt kereste, kutatta... vajon hol lehet?... gondol-e még rá?... Gyakran megrázta a fejét, hogy elűzze tolakodó gondolatait.

– Edit! – Ábel hangját hallotta. Felnézett, ott állt előtte.

– Ábel! – suttogetta, de többet nem tudott szólni. Álltak szemtől szembe és csak nézték egymást. Nem jöttek a szavak, nem is kellett... a szemek beszédesebbek voltak a szavaknál. Gyűltek a könnyek mindkettőjük szemében. Amikor az első könnyecsek végig gördültek az arcukon, egyszerre tárult a karjuk, s egymás nyakába borulva, zokogva ölelték egymást szorosan, hosszan.

Ízlések és pofonok

Forgó Lenke elsőéves gimnazista. Egészen pontosan, olyan két és fél hónapja.

Alig várta már, hogy gimnáziumba járhasson, azt valahogy mindig olyan határvonalnak érezte a gyerekkor és a felnőtté válás között. Alacsony, vékony testalkatú, csenevész kis lányka, hosszú szőke hajjal, fakó kék szemekkel, sápadt arccal. Senki nem hinné róla, hogy gimnazista, pedig ő nagyon felnőttnek akar már látszani, meg is van rá minden oka. Ügyetlenül téblábol a téren vadonatúj magassarkú cipőjében, majd lerogy egy padra. – Az is hülye volt, aki kitalálta a magassarkú cipőt – bosszankodik magában – úgy megfájdult benne a lába, s még a járása is olyan ügyetlen és nehézkes. Megszokta, hogy mindig siet, fut, ebben a fürmedvényben meg csak tipegni lehet – mérgelődik csak egyre, mégis úgy érezi, hogy ebben végre igazi nagylány lett. Felnőtt nő, hát hiszen szerelmes.

Na, végre érkezik Katinka. Észreveszi, amint befordul a sarkon. Feláll s integet neki, mert ő már egy tapodtat sem tud mozdulni ebben az idétlen cipőben. Még szerencse, hogy barátnője azonnal észreveszi, s máris fut feléje. Kifulladásra, lihegve zuhan a padra, Lenke mellé.

– Na, halljam, mi az a rettentően sürgős mondanivaló?
– kérdezi, még mindig levegő után kapkodva Katinka. Lenke fészkelődik a padon, húzza az időt, aztán Katinka nógatására csak kinyögi szégyellősen:

– Szerelmes vagyok!

– Kibe, te szerencsétlen? – kérdezi megrökönyödve Katinka. Lenke el is szégyelli magát, fülig pirul. Most mégis, hogy mondja meg neki? Persze, könnyű Katinkának. Ő már százhetven magas, lapos has, kerek popsi, gömbölyű mellek, s ráadásul szép hosszú lábai is vannak, meg gyönyörű dús fekete haja, nem ilyen cingár és fakó mint ő. Alig mer megszólalni.

– Sutyiba!

– Micsoda? A Sutyiba? Meg vagy te zakkanva? Komolyan mondom, nem vagy normális!

Lenke megint csak elszégyelli magát. Miért is szólt Katinkának. Jobban tette volna ha hallgat. Azt hitte, ha megosztja barátnőjével, könnyebben megbirkózik ezzel a teherrel. Mégis, most mégis úgy érzi magába kellett volna fojtania. Feltörni kíváncsoznak a könnyek, s már gyűlnek is a szemében. Ezt Katinka is észreveszi, s megenyhülve fordul felé.

– Nem értelek Lenke, mi a túrót eszel azon a fickón? Rút vörös haj, vörös szakállal, hozzá holtsápadt arc... Egy... egy közönséges tifuszvirág.

– Hogy lehetsz ilyen utálatos? – zokogta Lenke. Lerúgta magassarkú cipőit, felugrott a padról, s bömbölve rohant hazáig.

Kelletlenül üldögélt a padon Katinka még egy ideig. Nem akarta megbántani Lenkét, tényleg nem, olyan érzékeny, szólni sem lehet már hozzá, de hogy mit eszik azon a Sutyin?... Az is bosszantotta, hogy nem volt lehetősége elmondani, ő is szerelmes... Talán jobb is így, Lenkét elfogná a sárga irigység, ha látná az ő Tonigoldját...

Lenke másnap még sápadtabb volt, fakóbb, s a szemei olyanok, mintha egész éjszaka nem aludt volna. Csak lecsapta a fejét, s úgy kerülte Katinkát, mint a pestisest. Katinkát furdalta a lelkiismeret, azt sem tudta mit tegyen,

nem mert szólni Lenkéhez, félt, hogy azonnal elsírja magát, hát inkább elmondta Lénának. Ő volt a harmadik barátnő. Együtt jártak általánosba, együtt felvételiztek itt a gimiben és most itt is összetartanak.

Léna magas, nyúlánk, eszményien karcsú lány volt. Hosszú aranyszőke haját mindenki irigyelte, s ehhez sötét szemek társultak. Ez a kontraszt tette vonzóvá, szépsége igazán szembeötlő volt. Katinka csak azon csodálkozott, Lénát miért nem döngicsélik körül a fiúk? Léna még soha nem járt senkivel.

Tehát Katinka Lénának mondta el, mi a nagy bánata Lenkének. Léna rá is csodálkozott, szerelmes Sutyiba? Erről mielőbb le kell beszélniük Lenkét, még mielőtt nagyobb baj lesz belőle. Azonban Katinkával szóba sem áll, Lénának meg tulajdonképpen, nem szabadna tudnia róla.

–Tudod mit? – támadt hirtelen ötlete Lénának – Te most maradj ki ebből. Majd én megpróbálom kiszedni belőle, mi baja. Talán nekem is elárulja szíve bánatát. Te tudod, hogy Sutyi nős? – kérdezett rá hirtelen Léna.

– Micsoda, nős? – meresztette nagyra a szemeit Katinka.

– Hát persze. Sőt, van két kislány, azt hiszem ikrek. Éppen olyan vörösek, fehér bőrűek, szeplősek, mint ő. Bár, ők most még nagyon aranyosak.

– No, és milyen a felesége?

– Hogy milyen? Hát nagyon összeillenek. Olyan, mint egy tizenkilencedik századi regény nevelőnője. Magas, szikár, kontyba csavart haj, hosszú arc, apró szűk szemek, még a viselete is olyan. Hosszú földig érő szoknyákban, ruhákban jár, pont olyan mintha egy klasszikus regényből lépett volna ki.

– Honnan vagy te ilyen jól informált?

– Jaj, mintha nem tudnád. A nővérem végzős, neki is Sutyi a matektanára. Ő mutatta egyszer, amikor felvonult az egész család.

– Hm, nem is rossz. Talán Tonigoldról is tud egyet s mászt?

– Tonigold? Az meg kicsoda, eszem az aranyszívét...

– Ne idéetlenkedj Léna! Nem akartam beszélni róla, csak úgy kicsúszott a számon...

– Csak nem a te lovagod? Csak nem vagy szerelmes te is, Katinka? – kérdezte, némi szemrehányással Léna.

– Dehogynem, csak nem akartam szólni róla...

– Én tudok titkot tartani. Egyébként helyes, hogy nem szólsz róla senkinek, majd érdeklődök a nővéremnél...

Az osztály úgy zsongott, mint a méhkas. Csak éppen Lenke és Katinka ültek szótlanul egymás mellett. Lenke mélyen a könyvébe bújva, látszólag elmerülve ült, hogy ne kelljen senkivel szóba állnia. Katinka szótlanul a levegőbe bámult, s azon töprengett, mit fog csinálni, ha megakad valamivel matekórán. Merthogy, Lenkének erőssége volt a matek, Katinka mindig a segítségére szorult, de most nem lehet hozzá szólni.

Egyszerre elkiáltotta magát valaki a fiúk közül:

– Csend legyen! Jön a Sutyi!

– Honnan tudod, amikor mindig olyan suttyomban jár, – szólt a nagyhangú Garabonciás – csak nem a szárnyzuhogását hallod? – kérdezte röhögve. Egy másik srác az órára mutogatott:

– Idő van, nem látod!?... – még mondta volna, hogy márpedig Sutyi mindig pontos, de abban a pillanatban már be is nyitott a tanterembe.

Hirtelen csend lett. A tanár, amint letette a Naplót az asztalra, sokatmondóan szétnézett az osztályon, majd taláalomra felütötte.

– No, lássuk csak! – szólta, a szinte síri csendben – Forgó Lenke! – mondta, és szétnézett. Lenke szinte összerezsent a nevét hallván, majd felállt, ám sem szólani, sem moccanni nem mert.

– No Lenke, forogjál csak ki a táblához! – mondta egyhangúan, halkán, ahogy mindig beszélt.

Annyira hangsúlytalanul és halkán beszélt, hogy rendkívül nehéz volt megérteni a szavát, hát még a magyarázatát, arról nem beszélve, hogy mindennek a tetejére még matekot tanított, amit – persze, néhány matekzseni kivételével – mindenki nehezen értett meg. Nem hiába lett a matek a legutáltabb tantárgy az osztályban, különösen, amióta Surák Kázmér tanított a 9/a-ban.

– No forogjunk, forogjunk!... – biztatta a holtsápadt Lenkét, amint igen bizonytalan járással elindult a tábla felé. Aztán diktálni kezdett. Lenke írt a táblára, majd hátrafordult és segélykérően nézett Katinkára. Katinka nem értette mi van Lenkével. A tanár nógatta, és tovább diktált...

– De hiszen rosszul van! – kiáltott fel Katinka, s pár lépéssel ott termett Lenke mellett, aki szinte a karjaiba ájult. Nagy zűrzavar keletkezett. A tanár felszólította Katinkát, hogy menjen a helyére, Lenkét viszont, hogy folytassa a munkát, de felhördült az osztály, és a hangja beleveszett az egyre elhatalmasodó zsivajba. Ekkorra már ott termett Léna is:

– Vigyük ki a mosdóba! – felkiáltással. Ketten támogatták Lenkét, egy fiú felugrott, ajtót nyitott és be is csukta, miután ők bementek a mosdóba.

A három barátnő között újra szent volt a béke. Jött a hétvége, és Lenke lelke kicsit megnyugodott.

Azonban, nem tartott sokáig ez a harmónia, csak addig amíg Léna el nem mondta Katinkának, mit tudott meg nővérétől Tonigoldról.

Pedig Léna igazán tapintatos volt. Előbb puhatolózott, hogy még nem késő talán, bizonyára még nem dúl a szerelem közöttük, így időben szól...

– No, ne kertelj, nyögjed már ki! – biztatta Katinka.

Aztán Léna elmondta, Tonigold apja lányokat futtat, lehet, hogy bordélyháza is van, de abban nem biztos a nővére. Azonban abban biztos, hogy Tonigold besegít az apjának, túlnyomórészt itt a gimiben szedi össze a lányokat.

– Jobb, ha mielőbb lerázod! – tanácsolta végül Léna. Katinka először iszonyú felháborodásának adott hangot, azután következett a vádaskodás. Léna bizonyára azért találta ki mindezt, mert Tonigold a legmenőbb srác a gimiben, s véletlenül éppen ő kell neki, nem pedig Léna.

– Irigy vagy Léna! Csalódtam benned, nagyot csalódtam. Nem vagy a barátnőm többé! – mondta Katinka álnokul, s örült, hogy megbosszulhatta Lénát, aki ennyire gonoszul befeketítette az ő Tonigoldját.

Ennek a beszélgetésnek Lenke is fültanúja volt. Kétségbeesve kapkodta tekintetét egyik lányról a másikra. Túl sokat nem értett az egészből, csak annyit, hogy vége a barátságuknak, többé nem fogják hármasan összedugni a fejüket, ahogy eddig tették, nem fogják együtt tervezni a jövőt, megváltani a világot... Egészen kétségbeesett. Aztán megint az ábrándok birodalmába menekült, ahol ott találta Sutyit, aki kedves, megértő és gyengéd volt vele, s újra fellángolt szívében a szerelem.

Ezután a barátnők alig szóltak egymáshoz. Igaz, Lenke és Katinka egy padban ültek, de mindketten a saját gondolataikkal voltak elfoglalva. Olykor Katinka kérdezte Lenkét, amikor valamit nem értett matek órán, hogy aztán a

házi feladatot el tudja készíteni, de szünetben ő jelent meg elsőnek a folyosón, aztán száguldott végig, hogy megkeresse az ő Tonigoldját.

Léna a háttérből figyelte két barátnőjét. Néha szót váltottak egymással Lenkével, de Katinka nélkül nem igazán volt mondanivalójuk egymásnak. Azonban Katinkát aggodalommal figyelte.

Elmúlt talán egy hónap, amikor Surák Kázmér szájából újra felhangzott a név: Forgó Lenke!

– Fáradj ki a táblához! – Ezúttal nem csak Lenke rezzent össze, hanem többen az osztályból, akik még emlékeztek az egy hónappal korábbi jelenetre.

Lenke erőt vett magán, s emelt fejjel ment ki a táblához, aztán írta az egyenletet, amit Sutyi diktált és buzgón hozzáfogott a megoldásához. Megy ez neki, a matekkal sohasem volt gondja, csakhogy ezúttal a gondolatai elkalandoztak... Éppen arra gondolt, most már egészen biztos, hogy Sutyi is szerelmes belé, azért hívja ki a táblához, hogy a közelében legyen... és most ő is olyan zavarban van itt Sutyi közelében, már megint meg-meg inognak a lábai, elgyengül a térde... olyan jó hallani a hangját ilyen közeliről, egészen a szívéig hatolnak a szavak... ó jaj... a legszívesebben a karjaiba omlana most itt, azonnal...

– Remélem ezúttal nem vagy rosszul? – hallja Sutyi hangját, de a szavak nem jutnak el az értelméig, csak a lágyan csengő kellemes hang férközik be a fülébe... a szívébe... s már nem törődik az egyenlettel, csak áll és vár valami csodára, valami szépre... maga sem tudja mire.

– Lenke, Lenke ügyetlenke... – hallja, de nem érti, csak arra kapja fel a fejét, hogy röhög a fél osztály, csak azt nem érti min.

– Hiba csúszott a számításba. Nézd át újra! – mondta Surák, az ő kelletlen egyhangúságával, amit Lenke most is

olyan csodásan szépnek, kedvesnek hallott. Hiába is nézte ő azt az egyenletet, nem tudott koncentrálni, hogyan is tudta volna a hibát megtalálni, régen elveszítette már a fonalat, és sehogyan sem akaródzott visszagombolyítani azt.

– Menj a helyedre! Karó! – szólt rá Surák, kicsit erélyesebben a szokottnál. Lenke elindult, kicsit tántorogva a helyére ért, s akkor érték utol a szavak. Karó? Karó matekból? Lezuhant a székre. Mi történik vele? Össze kell szednie magát, tényleg össze kell szednie magát... ez nem fordulhat elő többé. Miért kapott egyest? És éppen tőle? Miért adott egyest Sutyi? Éppen neki. Miért?

Amikor megszólalt a csengő, Lenke osont ki elsőnek a tanteremből, hogy valahol elbújva jól kisírhassa magát. Ezúttal nem ment utána Katinka, hogy legalább az ő vállán sírhatna, mert nála fontosabb neki Tonigold. Reménykedett, hogy Léna talán..., de ez alkalommal hiába várt vigasztaló szóra, egyedül kellett megküzdenie a megküzdhetetlennel.

Léna természetesen észrevette, amikor Lenke kimenekült a teremből. Tudta azt is, mily jólesnének neki a vigasztaló szavak, csak hogy most már Léna lelke is háborgott, úgy érezte komolyabb segítségre szorul Lenke, néhány vigasztaló szónál. Alig várta, hogy Sutyi elhagyja a tantermet, kiállt az osztály elé.

– Figyeljetek! Segítenünk kell Lenkének! Nincs jogában egy tanárnak így megalázní egy diákot. Nem üzhet gúnyt sem a vezetéknév-, sem a keresztnévéből... Halljátok amit mondok?...

– Én hallom – szólalt meg mellette Jani – én is szólni akartam, de úgy látom, kettőnkön kívül senkit nem érdekel. No, gyere beszéljük meg mit lehet tenni...

Így csak ketten beszélgettek, bár túl sok ötletük nem akadt. Végül abban maradtak, hogy nagyszünetben felkeresik az iskola pszichológusát, talán kapnak valami jó tanácsot.

Félénken kopogtattak be az ajtón.

– Tessék bejönni, nyitva van! - szólt egy kellemes női hang.

Léna óvatosan nyomta le a kilincset, félénken lépett be, őt követően Jani is. Tétován megálltak az ajtóban, de máris sietett feléjük egy kellemes külsejű, barátságos mosolyú igen ifjú hölgy, aki beinvitálta őket, és helyet kínált.

– Miben segíthetek? – kérdezte bátorító mosollyal, s olyan közvetlenséggel, hogy Lénának abban a pillanatban elillant minden szorongása, izgalma. Bele is vágott azon nyomban Lenke történetébe, majdnem elfeledkezett a lélegzetvételről is, azonban amikor megállt egy pillanatra, hogy levegőt vegyen, máris Jani folytatta a történetet, s így egymást váltva gyorsan elmesélték, hogy az imént is éppen mi történt az órán, és Lenke már egészen össze van törve.

– Jól tettétek, hogy hozzám fordultatok – mondta kedvesen a pszichológusnő – bár, az még jobb lett volna, ha Lenkét is magatokkal hozzatok.

– Nem lehet! – vágta rá gyorsan Léna – Ugyanis... jaj, hogy is mondjam?...

– Van még valami, amit tudnom kellene?

– Igen! Csak éppen nem szabadna elmondanom...

– Csak mondd el nyugodtan, ha akarod, köztünk marad – nyugtatgatta kedvesen a pszichológus.

– Az van ugyanis... – kezdett bele tétován Léna, aztán hirtelen Jani felé fordult – Figyelj Jani! Ezt neked sem szabadna tudnod... Megígéred, hogy hallgatni fogsz?

– Bízhatok bennem! – mondta kissé meglepetten Jani. Léna újra nekifutott az elkezdett mondatnak.

– Az van, hogy Lenke szerelmes a matektanárba... Lenkét egyedül neveli az édesanyja, kicsi kora óta. Nem is ismeri az apját. Azt hiszem apakomplexusa van, mindig idősebb pasikba habarodik bele. Bár ez nem biztos, hogy azt jelenti, de hallottam már ilyesmiről...

– Köszönöm, hogy ezt is megosztottad velem Léna. Bizony, nagy szüksége van Lenkének segítségre, és az osztály támogatására is. Az lenne a javaslatom, hogy gyűjtésnek össze az osztályban a támogatókat, lányokat, fiúkat egyaránt. Aztán várunk, ha újra megtörténik, akkor azonnal gyertek hozzám, mind, ahányan vagytok, öten, tízen, akár az egész osztály... Nem baj, ha Lenke nem jön, ha úgy van, hogy szerelmes a tanárába, talán még védelmébe venné... Márpedig ilyent egy tanár nem engedhet meg magának, ehhez nincs joga, és nem egy empatikus hozzáállás az biztos. Nos, – nyújtotta a kezét a pszichológus – örülök Léna, Jani, hogy megismertelek benneteket. Remek barátai vannak Lenkének, és szüksége is van rájuk. Szóval, legközelebb gyertek hozzám azon frissiben! – mondta, majd cinkosan rájuk kacintott és becsukta utánuk az ajtót.

Léna és Jani együtt hagyták el aznap az iskolát, aztán a közeli parkban leültek egy padra, s ott tervezgették, hogy hogyan is valósítsák meg a támogató-gyűjtő tervüket. Megbeszélték, hogy Léna a lányoknál, Jani a fiúknál próbálkozik. Azonban, Lénánk eszébe jutott Katinka. El kell mondania Janinak, vállalnia kell Katinkát. A fiú meg is kérdezte Lénát:

– Csak ilyen problémás barátnőid vannak?

– Aggódom is értük eleget! Katinka még Lenkénél is nagyobb gáz a Tonigoldjával. Mi lesz még abból?... No, vállalod?

– Hát persze! Sőt, arra gondoltam, ha valakinél nem járunk sikerrel, a másikunk újra próbálkozhat... Jó lenne, ha az egész osztály összefogna, akkor lenne igazán ütős. Ma Lenke, holnap te is sorra kerülhetsz! Szerintem ez jó érv, nem?

– Minden bizonnyal. Azért én nem vagyok ilyen optimista. Az átlag úgy gondolkodik, amíg neki nincs baja, addig nem csinál magának... Szerintem meg olyan, mintha tétlenül, közönnel végig néznénk valakinek a kivégzését. Nem?

– Ha nem is egészen... de lélektanilag bizonyára. Lenke már nagyon kikészült. Rászállt szegénykére, a vak is látja. Nem értem, mi a csodának megy egy ilyen állapot tanárnak?

– Ne bántsd az állatokat! Katinka igazán frappáns nevet talált neki: Tífuszvirág!

Jani jót kacagott rajta, ötletesnek találta, azonban azt tanácsolta Lénának, ne terjesszék, mert még baj lehet belőle. Viszont le fogják buktatni Sutyit. Mérget vehet rá!

Másnap reggel, három jó haverját, sikerült Janinak maga mellé állítania, ezen felbátorodva az első szünetben azonnal lecsapott Katinkára. Gyorsan elhadarta, hogy Lénával támogatókat toboroznak Lenkének. Katinka gyorsan rávágta: – Oké, veletek vagyok! Máris tovasuhant, rohant végig a folyosón, hiszen neki, ennél fontosabb dolga volt...

Szóval, Lénával? Csak nem ezzel a kis nyikhajjal jár Léna? Hmm, ezért akarta elhalászni előle Tonigoldot, gondolta Katinka. No, csak hadd higgyék, hogy velük van. Léna képes lett volna lecsapni a kezéről Tonigoldot. Undorító nőszemély!...Tonigold meg irtó jó fej srác, olyan ennivaló... Jaj, alig bírja ki az órát nélküle, már csak azért is iparkodott lerázni azt a Jani gyereket. Nem fogja az idejét

vesztegetni rá, inkább elvonulnak Tonigolddal egy csendes sarokba csókolózni.

Katinka egész délelőtt türelmetlen volt. Az órákon is elkalandoztak a gondolatai, már a délutáni randin járt folyton az esze. Azt mondta Tonigold, hogy együtt töltik az egész délutánt. Ennyire komoly randijuk még nem is volt, csak itt az iskolában, meg esetleg iskola után lógtak olykor egy, másfél órát. No, de ma, együtt töltik az egész délutánt. Sétálnak nagyokat, csodálatosan szép idő van, korán jött a tavasz, kellemes kora tavaszi idő, beülnek egy presszóba, vagy cukrászdába, esetleg moziba, meg csókolózhatnak, csókolózhatnak napestig... Ó, de jó is lesz! Ábrándozott Katinka.

Megkönnyebbülten sóhajtott fel, amikor a hatodik óra után, kiléptek az iskolakapun. Neki ugyan lett volna még egy hetedik is, de már nem bírta tovább maradni, meg nem is akarta várakoztatni Tonigoldot. Ő is annyira várta már, hogy együtt legyenek. Hát, ellógott.

Kézen fogva vágta át a téren, meg-megálltak, csókolóztak. Aztán azt javasolta Tonigold, vigyék el a táskájukat a faterjához, itt lakik a közelben, ne cipeljék ezeket az idétlen táskákat egész délután.

– Úgyis szeretne megismerni, mondta, hogy mutassalak már be neki.

– Tényleg? A faterod mondta? Te nem ott laksz, ahol ő? – kérdezte Katinka.

– Én a muteromnál maradtam. Elváltak, már régen.

– Igazán? – kérdezte elgondolkodva Katinka. Közben az ütött szöveget a fejébe, mennyire nem tud semmit Tonigoldról. Tulajdonképpen sohasem beszélgetnek, inkább csak csókolózhatnak...

– A papád otthon van ilyenkor, nem dolgozik? – kérdezte váratlanul.

– Ma éppen szabad napos... de van kulcsom az ő házához is. Olyankor, amikor lyukas órám van, elmegyek hozzá kajálni, mindig tömve a hűtő nála... – mondta jelentősegteljesen Tonigold.

Újra váratlanul jött a kérdés:

– Te hová mész az érettségi után?

– Miért kérdezel ilyen ostobaságokat? A legszívesebben sehová sem mennék, a fater viszont azt akarja, hogy orvos legyen belőlem...

– Neked nincs kedved hozzá?

– Kedvem? Már megint hülyeségeket kérdezel. Úgyszólván, nincs más választásom, a fater csak azt hajlandó finanszírozni. Ha már orvosira kell mennem, akkor viszont nőgyógyász leszek!

– Ahhoz van kedved a leginkább? – kérdezte most már kíváncsian Katinka.

– Aha! Tudod, hogy miért... – mondta röhögve Tonigold.

Katinka nem tudta, de tovább nem kérdezősködött, mert a fiú átkarolta, magához húzta s Katinka boldogan hajtotta fejét a fiú vállára, a szemét is lehunyta, ő is átkarolta a fiú derekát, s így vakon hagyta magát vezetni általa.

Boldog volt, nem tudott betelni azzal az érzéssel, hogy szerelmes, és szerencsés is, mert sokan évekig, vagy akár évtizedekig keresik az igazit, neki viszont egyből sikerült rátalálnia. Ha most Tonigold megkérné a kezét, azonnal igent mondana. Jó lenne kihúzni az érettségiig, addig nem akar férjhez menni, de amint leérettségizett, azonnal összeházasodnak, gondolta Katinka, s most valahogy, az végtelenül messzinek tűnt...

– Tinka, csak nem aludtál el? Megérkeztünk! – szolt Tonigold.

– Máris? – kérdezte Katinka. Fogalma sem volt mennyit mentek, arról sem volt fogalma hol vannak, annyira elábrándozott. Mire kinyitotta a szemét, a fiú már a kaput is kitérte, és Katinkának a csodaszép kerten akadt meg a szeme, meg a kert mélyén meghúzóódó hatalmas házon.

– Váó! De klassz kert, és mekkora ház! A papád egyedül lakik benne? – ámult Katinka.

– Á, dehogy. Én is itt vagyok gyakran, meg szerintem barátnője is van... – mondta bizonytalanul a fiú.

– Te nem is tudod?

– Jaj, mintha nem tudnád, hogy van ez. A gyerekek ne üssék az orrukát a felnőttek dolgába! Nem szeretik, ez az ábra. Na gyere! – Kézen fogva vezette Katinkát be a házba.

A házba belépve, már látta mekkora pompára számíthat. Balra észrevett egy nagy, kétszárnyas ajtót, ami csukva volt. Szemben, a bejáratú ajtóval, széles márványlépcső vezetett az emeletre. Toni megfogta a karját, s a lépcső felé irányította.

– Ez itt a nappali – lökte be az ajtót Tonigold.

– Azta, de király! – kiáltott fel a lány, ahogy körbenézett. Antik bútorok, kristály csillárok, egy nagy fekete zongora a sarokban, a szoba egész hosszában ablakok, a padlótól egészen a mennyezetig, kilátás a gyönyörű kertre... Katinka közelebb ment az ablakhoz, kinézett. Nahát, itt egy hatalmas terasz, a kertben szökőkút, meg medence is van... hát tudnak élni, egyesek. Ő, ilyen még nem is látott életében...

Toni váratlanul, hátulról belecsókolt a nyakába. Megborzongott... s ez a borzongás végig futott a gerincén. Kezdetben nem tudta mire vélni, aztán olyan jó érzés töltötte el... Toni átölelte, csókolóztak... egyre szenvedélyesebben, majd a fiú becsúszta kezét a blúza alá. Érezte, hogy újra végigfut rajta az a jóleső borzongás. Már ott matatott a blúzán a fiú keze, kezdte kigombolni, egyre szenvedélyesebben csókolt, majd tépni kezdte le

róla a blúzt... Katinka, amikor végre levegőhöz jutott, hátrált egy cseppet, majd alig hallható hangon megszólalt:

– Ne Toni, kérlek ne...

– Hé, szende szűz, mit szólna egy beavatáshoz? – letépte róla a blúzt. Katinka ezúttal több lépést hátrált.

– Toni, kérlek ne!... Nem vagyok még rá felkészülve.

– Csak nem ijedtél be, cicababa? Mégis mit gondolsz, mi a francnak hoztalak ide?...

Erre már felkapta a fejét Katinka, sikerült megkaparintania a blúzáát, s öltözködni kezdett.

– Igazán szólhattál volna, hogy csak azért kellek neked... Hogy lehettem ilyen ostoba?...

– Nyugi, kicsi cicám, nincsen semmi baj. No, ne haragudj kérlek! Igyunk valamit. Ugye nem haragszol? – Katinka a fejét rázta – Megyek, hozok valami innivalót. Jó lesz, kicsikém?

– Az jó... az nagyon jó lesz... – motyogta Katinka.

Amikor Tonigold kiment a szobából, Katinka utánalesett az ajtón. Vajon mire készül? Le akarja itatni őt? Láta, jó hosszan ment a folyosón, majd bement egy helyiségbe. Akkor kibújt a cipőjéből, kézbe vette, s így nesztelenül lefutott a lépcsőn. A bejárati ajtó zárva volt, mivel semmilyen zárat nem látott rajta, gondolta, kulccsal zárták be. A kétszárnyas ajtó felé vette az irányt. Az nyitva volt. Besurrant. Egy pillanatig nem tudta, mit is tegyen, mert a hosszú folyosó mindkét oldalán ajtók sorakoztak, mintha szálloda lenne. Hirtelen ötlettől vezérelve, benyitott az első ajtón. A szobában nem volt senki, ez megnyugtatta. Viszont, mégiscsak egy hálószoba, sarkon fordult, két szobát kihagyott, s a következőbe újra benyitott. Hány hálószoba van itt, kérdezte szinte fennhangon Katinka, aztán megtorpant. Szembetűnt egy falra akasztott korbács. Aztán észrevett az ágyon valami szíjakat... Meghűlt benne a vér, egyszer egy filmben látott ilyet... de hiszen ez a

bordélyház! Hirtelen világosodott meg, hogy a bordélyházban van. Észrevette, a nyitott ablakot. Nem tétovázott, gyorsan felugrott a párkányra és kiugrott az ablakon.

Négykézlábra ért földet. Még szerencse, hogy a földszinten volt, így is igen nagyot esett. Gyorsan felugrott, s futott a kerítésig, ott aztán megbújt egy bokor mögött. Kicsit fellélegzett, óvatosan körülnézett, azután kutatott az emlékeiben, miután bejöttek a kapun, vajon bezárta-e Tonigold. Gyorsan jöttek az előhívott képek, de csak az ugrott be, ahogyan a kertet csodálja, bár most hallani vélte, amint csikordul a kulcs a zárban... Bezárta! A kerítés iszonyú magas, nincs semmi fogódzó, kizárt, hogy fel tudjon rajta mászni. Arról nem beszélve, hogy hány lépcsőn jöttek fel a járdáról a kertbe, tehát az utca felől még magasabb... le sem tudna ugrani...

Hirtelen eszébe jutott, hogy a telefont legutóbb a farmerja zsebébe tette. Tehát itt kell lennie. Gyorsan előkotorta a zsebből, de közben állandóan figyelte a bejárati ajtót. Gyerünk, gyorsan kell cselekedni. Telefonkönyv... ment a listán végig... Léna. Megnyomta a gombot. Vedd fel kérlek, gyorsan, gyorsan... felvette.

– Léna figyelj! – suttogta Katinka – Nagy bajban vagyok. Azonnal hívd a rendőrséget... a bordélyházban vagyok, de nem tudom hol van... az apja háza, Betyár Zsolt... majd kikeresik... jöjjenek, amilyen gyorsan tudnak. Ne hívj! Ha tudok jelentkezek. Intézkedj kérlek! – kicsit még várt, hátha Léna kérdezne valamit, de meglátta, hogy nyílik a bejárati ajtó. Egy férfi lépett ki rajta. Ez lehet az apja, gondolta Katinka. Aztán hallotta Tonigold hangját:

– Zárva volt az ajtó, nem mehetett ki. Erre ment... – ennyit hallott, majd becsukódott az ajtó. LélegzetviSSzafojtva figyelt. Aztán újra meghallotta Tonigold hangját.

– Hacsak nem ugrott ki az ablakon... – ott állhatott az ablakban, ahol ő kiugrott. Úristen, mi lesz most? Reszketett, és nem csak a hidegtől, persze a vékony, szakadt blúzában fázott is már, de most erre nem gondolt. Aztán tompa puffanást hallott. Kiugrott!... majd az apja hangját:

– Nézz szét a kertben! Hol késik ez a Maris ma? Ilyenkor már takarítani szokott... no, megyek én is...

Katinka feszülten figyelt, amikor hirtelen kulcs csikordult a zárban... a kapu felől hallatszott... nyílt a kapu, és egy nő lépett be rajta. Katinka felugrott, s mint a villám ott termett a kapunál, akár a keselyű, úgy ragadta meg a nőt és teljes erejéből félrelökte, majd feltépte a már becsukott kaput... Kívül volt már a kapun, amikor Tonigold hangja utolérte.

– Ezért megfizetsz, te ribanc! – kiáltotta. Katinka száguldott az utcán, ahogy csak bírt. Fogalma sem volt hol lehet, egy lélek sem járt az utcán, tehát futott teljes gőzzel. Már közel volt az utcasarok, ott keresztezte egy széles utca, ahol már jártak emberek. Érezte, hogy a sarkában vannak... el kell érnie azt az utcát, ott már segítséget kérhet.

Befordult a sarkon, azonnal felismerte, hiszen ez a Fő utca. Aztán meghallotta Léna hangját:

– Katinka, de jó, hogy itt vagy! – Előbb csak a hangot hallotta, aztán látta, hogy Léna ott áll előtte, kis híján feldöntötte ahogy a nyakába borult és kitört belőle a zokogás.

Itt már sok ember járt az utcán, Janinak mégis feltűnt, amikor Tonigold megjelent a sarkon. Azt is látta, hogy az is észrevette őket, s azonnal sarkon fordult, de nem visszafelé futott, hanem előre a Fő utcán végig.

Jani visszament a lányokhoz.

– Hééé lányok! Sajnálom, de most erre nincs idő. Katinka meg kell mondanod, hogy melyik utcában van? Ebben, ahonnan kifutottál? – Katinka bólogatott – Léna, hívd újra a rendőrséget, már tudjuk az utcát. Mondd nekik, hogy a Kasmír utcában keressék. Mi is oda megyünk...

– Nem! Én nem! – tiltakozott Katinka. Akkor Jani elmondta, hogy Tonigold elfutott, biztosan nem mer most visszamenni oda. Segíteniük kell a rendőröknek. Aztán levetette a dzsekijét és nyújtotta a lánynak:

– Vedd fel, megfázol. – Léna felsegítette Katinkára a kabátot, akkor vette észre, hogy teljes testében reszket.

– No, figyelj! Most már vége, nyugodj meg, vége. Mindjárt felmelegszel... Nyugodj meg! Innen figyeljük, mikor érkezik a rendőrség, és csak akkor megyünk oda. Jó lesz?

– Léna, bocsáss meg! Bocsáss meg, hogy nem hittem neked... nem hallgattam rád... Ekkora marhát mint én... – s megint zokogásba fűlt a hangja.

– Felejtsük el... Bántottak?

– Nem, nem volt rá idejük... szerencsére gyanút fogtam... bocsáss meg...

– Minden rendben van, most már minden rendben van!...

Jani a sarkon állt, fél szeme mindig a lányokon volt, a másikkal az utat leste, ahonnan a rendőröket várta.

Egyszer csak felkiáltott:

– Jön a rendőrség! Gyertek lányok!

Sötét este volt már, mire hazaértek a rendőrségről. Érte ment anya és apa is. Tonigold édesapját bilincsben vitték el a házból a rendőrök. Katinka táskáját és kabátját is kihozták, aztán bevitték őket is a rendőrségre, jegyzőkönyvet vettek. Léna és Jani végig mellette volt. Sőt, nekik is kellett vallomást tenniük. Mire aláírták a jegyzőkönyvet, a szüleik is megérkeztek.

Ígéretet kaptak a kapitányságon, hogy amint elfogják Tonigoldot, értesítik a családot, addig, ha lehet a kislány maradjon otthon.

Eltelt egy hónap. Lassan elcsitult a botrány a gimiben, s minden visszatért a régi kerékvágásba. Tonigoldot még aznap este elfogta a rendőrség, az egyik haverjánál húzta meg magát. Az egész gimit megrázta ez az eset, de különösen a 9/a osztályra volt nagy hatással. Ezentúl, csoportokba verődve mentek az utcán és kísérték haza Katinkát és Lénát is, tartottak tőle, hogy Tonigoldnak vannak haverjai, akik majd bosszút forralnak, amiért Katinka lebuktatta őt.

A három barátnő között, ismét szent volt a béke. Szemlátomást, ennek mindegyik örült, és mélységes elégedettség töltötte el mindhármukat. Katinkát már nem kellett féltenie Lénának, jó lecke volt számára és ez megnyugtatta a lányt. Lenke mögött felsorakozott az egész osztály, talán két lökött srác kivételével, de nem kizárt, hogy nem gondolják meg magukat, ha látják, hogy mind együtt vannak a többiek. Már csak a pillanatra várnak, ami talán jobb lenne, ha soha nem jönne el. Az utóbbi időben Lenke megnyugodott, ismét szorgalmasan tanul, Sutyit már soha nem is említi, hátha kigyógyult belőle...

Léna, ahogy szétnézett a tanteremben, látta, mindenki izgatottan készül, ugyanis dolgozatírás lesz matekórán. Látta, amint Lenke Katinkának magyaráz, eléggé nehezen megy a fejébe a matek. Jani körül most is három-négy srác toporgott, nekik segített. Mennyi segítőkészség szorult ebbe a srácba, olyan önzetlenül segít mindenkinek. Most ő sem izgul a matekdoga miatt. Szoktak együtt tanulni Janival, és azóta teljesen magabiztos. Bár, nem volt különösebb gondja, sohasem a matekkal, de Janival sikerült az apróbb hiányosságait is kiküszöbölnie. Jó fej

srác, reménykedett benne, hogy egyszer talán Lenke is észreveszi, még mielőtt elepedne a fiú utána.

Már mindenki a helyén ült, amikor Surák Kázmér benyitott az osztályba. Letette a Naplót az asztalra, majd jelentősegteljesen szétnézett az osztályon.

– Önkéntes jelentkezőket kérek. Ki akar felelni, javítani? – az osztályban megkönnyebbült sóhajok emelkedtek a magasba – nem lesz dolgozatírás – de még Damoklész kardja ott lebegett mindenki feje felett, felelés formájában. Sutyi nem sokat teketóriázott, lapozgatni kezdett a Naplóban.

– Én, tanár úr! Én szeretnék felelni! – szólalt meg váratlanul Jani.

– Nocsak, nocsak, van jelentkező? Hogy hívnak fiam?

– Folkusz János – Sutyi lapozott a Naplóban.

– Hm, te a múlt órán feleltél, javítanod sem kell... – lapozott egyet – Forgó Lenke! Neked viszont lenne jócskán javítanivalód. Gyere ki a táblához!

Tehát, Lenke ismét ott állt a tábla előtt a feladatra várva. Ezúttal nyugodtnak, kiegyensúlyozottnak látszott. Arra gondolt: hát jöjjön, aminek jönnie kell!

Sutyi diktált. Lenke írt. Időnként megremegegett kezében a kréta. Aztán bambán bámult az egyenletre.

– Forogjunk, forogjunk... lássál neki Lenke... ügyetlenke... – ezúttal senki sem nevetett, síri csend volt az osztályban. Ez az üres csend is zavarta Lenkét, a torkát is fojtogatta valami...

– Tanár úr, ezt még nem tanultuk! – szólalt meg hirtelen Jani.

– Téged senki sem kérdezett. Ül és hallgass, vagy akarsz te is egy karót?

– Tanár úr, a bátyám harmadikos, néztem a napokban amint megoldja ezt az egyenletet, én megbirkózom vele, Lenke nem tudhatja...

– Ül le azonnal. Karó!

– De miért, tanár úr?

– Mert csak akkor beszélhetsz, ha kérdezek! – mondta dühösen, s beírta az egyest – Na, Ügyetlenke, nem várok ám napestig, vagy akarsz még egy karót?

Lenke odalépett a táblához újra, éppen olyan fehéren, mint amilyen krétát tartott a kezében. Emelte a krétát és írni kezdett volna, amikor újra hallotta: – Lenke, Lenke... – hirtelen elbőgte magát, de elszántan az ajtó felé indult.

– Ha most kísétálsz, beírom az egyest... – Lenke mintha meg sem hallotta volna, kísétált az ajtón.

– Hát ez hallatlan! Mit meg nem engednek egyesek maguknak... – dűnnyögte maga elé Surák Kázmér. Léna és Jani közben jelentőségteljesen összenéztek, majd felálltak mindketten.

– Osztály, kivonulás! – mondták szinte egyszerre. A tanár felkapta a fejét:

– Üljetek le azonnal, mi... miiii van... – dadogta, amikor látta, hogy szinte mindenki feláll, s kivonulnak a tanteremből. Csak két diák maradt ülve, végül ők is felugrottak, s futottak a többiek után. Az utolsó jól becsapta maga után az ajtót.

– Csak csendesen, hogy ne zavarjuk mások óráját. Gyertek utánunk! – szólította fel az osztályt Jani, s Lénával mentek elől a pszichológus rendelője felé, a többiek követték őket.

Bekopogtak az ajtón.

– Pillanat türelmet kérek – hallották a már ismert hangot. Majd nyílt az ajtó.

– Már vártunk benneteket – szólt kedvesen a pszichológusnő, majd nyújtotta a kezét valakinek, aki az ajtó takarásában állt, így nem láthatták, de hamarosan megjelent előttük Lenke – Lenke hozzám jött, tőle már tudom mi történt. Látod Lenke, az egész osztály miattad, érted van itt. Most megyünk mind, együtt az igazgatóhoz. Gyertek utánam.

Az igazgatói irodába csak a pszichológusnő ment be Lenkével. Felvázolta a történeteket, és kérte, hogy hallgassa meg az osztályt, hiszen itt vannak az ajtó előtt mindannyian. Az igazgató kinézett az ajtón. Látta a fegyelmezett rendben álló, mindenre elszánt gyerekeket.

– Hol van most Surák? – kérdezte.

– Egyedül maradt a tanteremben, amikor eljöttünk, hát azóta... – szólt Jani, de az igazgató leintette.

– Bekukkantok a tanáriba, vissza jött-e már... Menjetek vissza mind a tanterembe, azonnal jövök én is! – mondta, majd a pszichológust és Lenkét követve, mind vissza indultak a tanterembe.

Surák már nem volt ott, de az igazgató hamarosan megérkezett. Az osztály mindent elmesélt tövéről-hegyére

az utóbbi néhány hónap történéseiről, sőt, a mai egyenletről is, ami le volt törölve a tábláról, de hét diák jelentkezett, hogy lemásolta magának, s kivitték az igazgatónak.

– Ezekből egyet tartok meg, a többit őrizzétek, jól jöhet még bizonyítéknak.

Közben véget ért az óra, sőt a szünet is, és jött a földrajzszakos tanár a következő órára.

– Mi van itt, zavarok? – kérdezte meglepetten.

– Hol a Napló, kollegina? – kérdezte az igazgató.

– Nem volt a helyén, gondoltam itt lesz még...

– Jó, tartsa meg az órát Napló nélkül ezúttal...

Gyerekek, nyugalom. Mindenről értesítést kaptok!

Másnap, a nagyszünetben a pszichológusnő jelent meg az osztályban.

– Gyerekek, egy perc csendet kérek – amikor elült a zaj, folytatta – Surák nem fog többé tanítani benneteket. Ugyanis, kirúgták! – Azután odament Lenkéhez, s megkérdezte, hogy van.

– Most már remekül! – mondta Lenke megnyugodva – Embert még nem utáltam ennyire, mint ezt a Sutyit! – tette hozzá. Sokan megértően bólogattak, és voltak olyanok, akik megkönnyebbülten sóhajtottak fel.

Ettől kezdve, a 9/a osztály mintapéldánya volt ennek a gimnáziumnak. Összetartásban, egymás segítségével mindenképpen. Egészen az érettségig.

Vivaldi és az évszakok

Fáradtan ült be a kocsiba. Hat óra múlt. Elintézett mindent, hat kamion elvámolva, most indulnak a határ felé. Három később érkezik, azoknak is leadta a papírjait, minden rendben ki van töltve, csak a vámosok elintézik a dolgukat, a kamionosok megkapják a dokumentumokat és irány a határ.

Nehéz napja volt. Felsőhajtott, most még ötven kilométer hazáig. Már jócskán este lesz mire hazaér, fáradtan, éhesen, ma sem fog tudni semmit csinálni... S ez így ment napról napra. Reggel héttől, este hétig, jobb esetben ötkor végzett. Igaz, nem keresett rosszul, s legalább volt munkája. Magánélete viszont semmi. Két diplomát szerzett, három idegen nyelvet beszélt tökéletesen... eddig azon dolgozott, hogy megalapozza a jövőjét, aztán a munkakeresés nem tartott sokáig, elég gyorsan sikerült elhelyezkednie, ennél az export cégnél... viszont azóta csak a robot, a robot... Meddig?... Nyugdíjig?... Mikor fog ő családot alapítani, hiszen már elmúlt harminc.

Összerezzen, amikor csörgött a telefonja. A főnök az, mi a csodát akarhat? Petra kelletlenül nyomta meg a gombot.

– Figyelj, hol vagy, már úton, vagy ott vagy még a vámudvaron? – kérdezte Tamás, a főnöke.

– Még itt vagyok. Valami gond van?

– Igen, egy kamionra több árut raktak a megbeszéltnél. Ez tudod mit jelent? Újra kell csinálnod minden papírt, kezdve a rakományjegyzéktől, a vámpapíroktól mindent. Ne

felejtsd el visszakérni, amit az előbb leadtál, azt tépd szét, nehogy összezavarjon. No, diktálom az adatokat!

Már csak ez hiányzott. Lejegyezte a friss adatokat, elővette laptopját, s arra az egy kamionra, újratöltötte a papírokat. Amikor elkészült, fogta a nyomtatványokat a vámoláshoz, egy csomó fehér A/4-es papírt, és ment be a vámosokhoz, hogy kinyomtassa az egészet. Még jó, hogy már így összeismerkedett velük, neki megengedték a nyomtatást, már máskor is előfordult, hogy történt változás menet közben. Még örültek is neki.

– Te még mindig itt vagy? Valami nincs rendben? – érdeklődött Csilla. Aztán hamar kinyomtatta az egészet, egy bélyegző mindig nála volt, aláírta a dokumentumokat, rányomta a bélyegzőt, széttépte a hibás papírokat, s már kész is volt.

– Most már tényleg nem akarlak ma látni benneteket – így köszönt el a vámhivatalnokoktól. Ismerték már mint a rossz pénzt. Tudták róla, amikor a legkevésebbé van kedve tréfálni, olyankor nevelteti meg őket a leginkább. Egy alkalommal éppen itt üldögélt, együtt kávéztak, amikor egyik kolléganője rátelefonált, hogy a főnök feleségének névnapja van, kellene venni egy csokrot, meg valami édességet, majd térjen be útközben valahová, azután elszámolnak.

– Na, még ezt is a nyakamba varrják... – dühöngött. Meg is kérdezte Csilla, hogy miről van szó, mitől olyan dühös. S valóban, mérgében azt válaszolta:

– Szilvi telefonált, a főnök feleségének névnapja van, s engem ért a megtiszteltetés, hogy vegyek valami dudvát neki, útközben hazafelé – olyan harsány nevetés tört ki, a végén már maga is szívből kacagott velük együtt, s már a vásárlás miatt sem bosszankodott.

No, de most már tényleg végzett, s jobban teszi ha igyekszik elhúzni innen, még mielőtt újabb megbízást kap. Bevágta magát a kocsiba, csak úgy az órára pillantott,

mindjárt hét óra... tehát jó ha nyolcra hazaér. Feltárcsázta a szüleit, beindította a kocsit és indult.

– Szia anya! Mondd, tudsz adni valamit vacsorára? Hogy mikor?... hát úgy egy óra múlva ott leszek, farkaséhes vagyok, s nincs otthon semmim. Nincs is kedvem hazamenni, mondd, alhatok nálatok? – persze, maga is tudja, hogy buta kérdés volt. Anyáék boldogok ha náluk alszik, úgyis olyan keveset látják mostanában. Anya készít neki tojásrántottát... máris csorog a nyála, azt sem tudja, evett-e ma egyáltalán?

Útközben hazafelé Vivaldi Négy évszakát hallgatta. Amikor ilyen fáradt volt, és kiábrándult, mindig ezt a kazettát rakta be, ez a zene tudta a leginkább megnyugtatni. Most mégsem sikerült... Egész úton azon törte a fejét, hogy talán munkahelyet kellene váltania.

Kezdetben jó volt ez, sőt, nagyon is tetszett neki. Kocsit kapott, beutazta az országot... akkor jól érezte magát, hogy sokat van úton... de mára már belefáradt. Hiába, négy éve csinálta, nem is csoda... Malmokba járt szerződést kötni, meg falusi gazdákhöz, akiktől felvásárolták a gabonát, meg ugye a kamionosokkal is kellett neki találkoznia. Olaszországba és Horvátországba szállították az árut, no meg persze Boszniába és Szlovéniába is.

Ő egyébként eszéki születésű, a délszláv háború kirobbanásakor költöztek át a szülei. Ő még akkor kicsi volt, olyan második, vagy harmadikos, már nem is emlékszik rá. Aztán itt járt tovább iskolába, gimibe, egyetemre. Most hasznát veszi a horvát nyelvnek, az angolt meg az olaszt megtanulta. S lám, arra is szüksége van, főleg az olaszra... Valami nyugisabb munkára vágya, férjre, gyerekekre, családra... De hogyan, mikor? Mindig úton van, mindig dolgozik. A barátnői már férjhez mentek, gyerekek van... csak ő maradt vénlány. Olykor

meglátogatja őket hétvégén, mert szerencsére, a hétvégéi mindig szabadok... de csak a szíve fáj, amikor látja barátnőit boldog családi körben, gyerekekkel, férjjel. Hol a csodában keressen férjet magának? Színházba, meg hangversenyre is egyedül megy... Ezen változtatni kellene, mégpedig sürgősen... de hogyan? Próbálkozzon a világhálón?

A modern ember ott ismerkedik... hmm, nem valami csábító... meg kellene próbálnia.

Petra egész úton ezen morfondírozott, törte a fejét mit tegyen, valahogy a zenére most nem tudott koncentrálni... egyszerre csak a Tél gyönyörű akkordjai hozták vissza a valóságba. Vivaldi Négy évszaka közül a Telet szerette a legjobban... Nyolc óra elmúlt már, amikor becsengetett szülei lakásának ajtaján.

Anya máris találta a vacsorát, amint a hangját meghallotta. Ő pedig nekiült, és úgy evett, mint aki már egy hete nem látott ételt. Annyira jólesett itt családi körben, igaz, anya és apa nem evett, már korábban vacsoráztak, nem szoktak ilyen későn enni, de boldog elégedettséggel nyugtáztak minden falatot, amit ő lenyelt. Hát ez igencsak jólesett! Azután jó volt a kényelmes kanapéra huppannia, beszélgettek, de anya látta, hogy fáradt, egyre laposabbakat pislogott, még hallotta, amint átment az ő szobájába, ami még most is úgy állt, ahogyan akkor, amikor még itthon lakott.

Anya megágyazott, s hozott neki törölközőt.

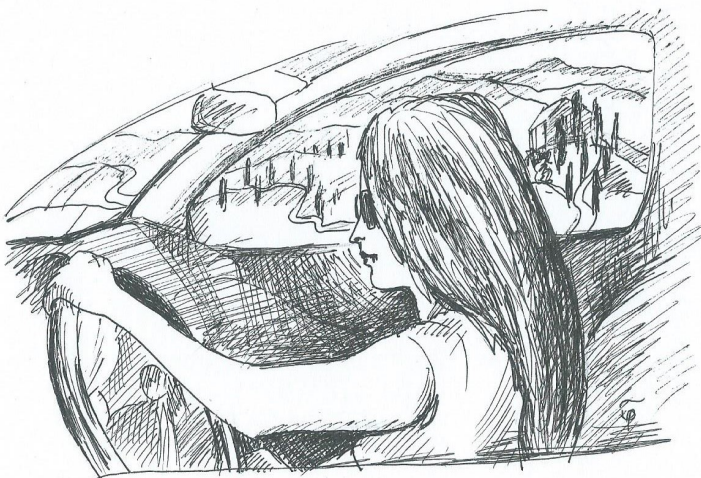
– Eredj kislányom, zuhanyozzál le, s menj, aludd ki magad.

Jó ötlet volt, már maga is alig várta, hogy ágyba kerüljön.

Mikor már egyedül maradt a szobájában, akkorra kiment szeméből az álom s újra előtolakodtak a gondolatok, valahogy férjet kell keresnie. Megnyitotta a

laptopját, rákeresett egy társskereső rovatra. Előbb csak olvasgatta, de mindinkább felfordult tőle a gyomra. Aztán mégis döntött, ő maga ad fel hirdetést, s aztán meglátja mi történik.

Regisztrált. Aztán morgolódott, micsoda hülye adatokat kérnek. Magasság, súly, hajszín, évek száma, csillagjegy... na ne, ha akarná, sem tudná, fotó... haha, még mit nem...majd a pofámmal lesz tele a net... na azt már nem... Írjon magáról... mi a csudát írjon magáról?... Nem akar ő semmit írni, kirakni a világhálóra, micsoda hülyeség...majd, ha valakivel meg akar ismerkedni, levelezhetnek, s akkor írhatnak magukról. Ááá... hülyeség ez az egész, úgy ahogy van. Törölt mindent, s elment aludni.

Másnap, egy másik határ menti kis városba kellett mennie a vámra. Ide ritkábban járt, csak a szlovének szoktak itt átvizsgálni, az árut is itt kapták a közelben. Simán ment minden, csak két kamion volt, és teljesen problémamentes. Ez most olyan jól esett, s így még délelőtt elintézték mindent, egy órákor, már benn volt az irodában. Azonban Tamás, a főnök hazaküldte.

– Na, eredj szépen haza, ma már nincs rád szükség. Viszont holnap hosszú napod lesz!

Szarvasra kell utaznia, de most nem bánta. Azt gondolta, hogy meglepi a szüleit, elmegy ebédre, s ott tölti a délutánt, viszont este haza megy, mert hajnalban akar indulni, s nem szeretné zavarni őket.

Édesanyja éppen elkészült az ebéddel, amikor odaért.

– Jut nekem is? – kérdezte kedélyesen. Hogyne jutott volna, mivel anya két napra szokott főzni maguknak, mert másnaponként kijártak a kertbe, rendezték a konyhakertet, gyümölcsöst. Egyébként nyugdíjasok már, kései gyerek ő, s csak szemléleteti, hogy milyen gyorsan öregszenek az utóbbi időben. A nyugdíjuk is kevés, de nem akarnak tőle pénzt elfogadni, úgy kell mindig becsempésznie anya tárcájába, húsz-harminc ezret minden hónapban juttat nekik, ne kelljen nélkülözniük, hiszen csakis rá számíthatnak. Vidám hangulatban telt az ebéd, no meg a délután is, aztán estefelé hazament.

Másnap egész úton nem ment ki a fejéből... talán mégiscsak fel kellett volna adnia azt a nyavalyás hirdetést... hihihi... önreklám.... nagyon vicces.... hirdetem magam, hátha jól elkelek... micsoda baromság, ki volt az a hülye, aki ezt kitalálta?... Írjon magáról... ugyan mit írhatna magáról?

Nap mint nap rója a kilométereket... nincs ideje társkeresésre... a férjére sem lesz ideje, ha netán, valaha is férjhez menne... sőt, a gyerekeire sem!... Ezt írja meg?

Haha, majd az ördög feleségül veszi. Ugyan kinek is kellene egy ilyen nőszemély? Na, jöhet Vivaldi... most már eléggé felhúzta magát. Berakta a kazettát. Kikapcsolta a gondolatait, s belemerült a zenébe...

Tulajdonképpen csak egy frappáns mondat kellene... mi lehetne az? Vivaldi, Tavasz... Tavasz van, gyönyörű tavasz, remek az idő, friss, üde a fák a lomb... Jó lenne valakivel kószálni egy parkban, andalogni kézen fogva, szerelmesen. Tavasz az van, csak szerelem nincsen.... Megvan! Tavasszal kell a szerelem! Ez az, ezt fogja írni... mi a csodát írhatna magáról. Eeee jóóó lesz... Tavasszal kell a szerelem! Csodás, csak nehogy elfelejtse, ha haza ér este, azonnal feladja... Egészen jókedvre derült. Aztán félre állt az útszélén, s felírta a mondatot, nehogy véletlenül elfelejtse, olyan jónak találta. Azután egész nap csak arra várt, hogy hazaérjen és feliratkozzon a társkeresőbe.

Aztán napokig meg sem nyitotta. Mi van, ha senki sem kíváncsi rá? Miért is lenne, miért éppen ő érdekelne bárkit, amikor tengernyi nő szaladgál a világban. Hogy mekkora marha volt, amikor... gondolni sem akart rá. Van két diplomája, idegen nyelveket beszél, van jó munkahelye... azt hinné az ember, hogy egy okos nő... okos?... aki ekkora ostobaságokat csinál. Kit érdekel!... meg sem nyitja többé, legfeljebb vénlány marad és kész... nem ő lesz az első, s az utolsó sem. Na, azért egyszer csak bele kellene néznie... csak egyszer... de tényleg...

Megnyitotta. A szemét becsukta, s most, azt nem merte kinyitni. Ült a gép előtt csukott szemmel. Aztán támadt egy ötlete. Felrakott egy CD-t, Vivaldi Négy évszakát. Tavasz! Na most lássuk...

Három levelet kapott. Olvasta az elsőt, csak néhány másodpercig... kuka... jöhet a következő. Kuka... az utolsó... kinyissa egyáltalán? Na, próba cseresznye... tavaszi gyümölcs... lássuk!

Csak ült a gép előtt, és bámulta a monitort... sokáig... Ha valaki látta, azt hihette volna, hogy több oldalnyi írást olvas. Pedig nem. Megvoltak adva az adatok, amiket ő is megadott, magasság: 180, súly: 78, hajszín: barna, éveinek száma: 32, a Magamról rovatban annyi állt csupán: Igen!

Ez nyilván válasz volt, arra az ő csodálatosan kiöltött mondatára. Most ezzel mit kezdjen? Túl sokra nem megy vele. Igaz, ő maga sem árult el magáról többet. Hmm, most mi legyen? Kuka? Vagy?...

Petra tovább rózta a kilométereket, egyik nap Székesfehérvár, másik nap Budapest, harmadik nap Bicske... Útközben volt ideje gondolkodni.

Már három hete levelezett Erikkal. Sok mindent megtudtak egymásról. Erik informatikus volt, szintén vég nélküli munkaidővel. Egyszer javasolta, hogy küldjenek fotót egymásnak, és szeretne már személyesen is találkozni vele. Petra a találkával egyetértett, de fotót nem akart küldeni, azt mondta, majd meglátják egymást ha találkoznak, teljesen felesleges.

Azután igen-csak elgondolkodott, vajon helyesen tette-e? Mit gondol róla ez a fiú? Azt hiheti, hogy ő egy csúf boszorkány. Lehet, hogy most elüldözte? – Petra, te nem vagy normális – mondogatta magának...

Erik azonban nem tiltakozott. Kérte, hogy egyezzenek meg mikor és hol tudnának találkozni. Hmm, gondolta Petra... biztosan valami csúf alak lehet. Szinte biztos volt benne, hogy ragaszkodni fog a fotóhoz... de nem, egy szóra ráállt... nem akar fotót küldeni magáról. Egek, hogy nézhet ki? Fél szeme van, vagy fél karja? Vagy, vagy, vagy egy Quasimodo? Egyáltalán, hogy merjen elmenni arra a találkára. Mégis, mit írjon neki?...

Végül megírta, ő csakis hétfvégén ér rá, a hétköznapijai kiszámíthatatlanok. Erik javaslatot tett, hogy találkozzanak vasárnap, egy presszóban.

Petrának viszont más ötlete támadt. Két hét múlva lesz egy jó hangverseny. Úgyis el szeretne menni, oda fogja hívni a fiút. Ha Quasimodo, úgysem mer eljönni. Örült neki, hogy milyen jól kieszelte. A hangverseny nagyon bensőséges lesz, egy patinás hotel kis hangversenytermében egy kamaraest. Műsoron van Vivaldi Négy évszaka is. Nagyszerű! Amint teheti megveszi a jegyeket. Azután megírja a fiúnak a találka helyszínét, idejét, vajon mit szól hozzá?

Másnap már jött is az e-mail, Erik örömmel fogadta a hírt, csak annyit írt, hogy beszerzi a jegyeket, ha sikerül, utána megbeszélük, vajon hogyan is fogják felismerni egymást.

Hmm, ő is vesz jegyeket?... nem is baj, lehet, hogy nem is ülne mellé... biztosan valami szörnyeteg...

Amikor Erik megszerezte a jegyeket, akkor újra jelentkezett. Az volt a javaslata, írják meg egymásnak, hogyan lesznek öltözve, és legyen valami ismertető jelük, hogy biztosan megtalálják egymást.

Petra sokat tépelődött, vajon mit vegyen fel, azt sem tudhatja milyen idő lesz, csalogka ez a május... Végül döntött, és írt: bézs kiskosztüm, egy kitűző lesz rajta, ami a teliholdat ábrázolja és egy fekete madár repül benne. Jött a válasz: Vadgalamb-szürke öltöny, piros rózsza a mellényszebben. Találkozó a hotel aulájában, a recepció közelében...

Nos, elérkezett a nagy nap. Petra izgatottan készülődött. Na, most fog összeomlani a világ... talán jobban tenné, ha el sem menne. Hú, viszont a hangversenyre igazán kíváncsi. Mindenképpen el kell mennie... Mi van, ha a fiú mégsem szalonképes?...

Remek ötlete támadt. Fehér nadrágot húzott, csinos fekete, fehér mintás felsőt hozzá... ez az... Eriknek nem kell őt felismernie. Majd ő előbb jól megnézi magának, s ha tetszik, akkor majd bemutatkozik neki... Ezt jól kitervelte... remek, remek!

Nagyon meg volt elégedve magával.

Gyülekeztek az emberek az aulában, ott állt Petra is, de nem ment ám a recepciónak a közelébe sem. Megállt egy távoli sarokban, s onnan figyelt. Lehet, hogy nem is jön el? Milyen jó, hogy ő is vett jegyet, különben a hangversenyre sem mehetne be. Sehol a vadgalamb-szürke öltöny... hát még a piros rózsza... Már tódul a tömeg felfelé a lépcsőn, hamarosan kezdődik a hangverseny is... hát ez nem jött el, konstatálta szomorúan Petra. Ez az én formám... Megindult ő is felfelé a lépcsőn. Megkereste a helyét és leült, s onnan figyelte továbbra is felbukkan-e a szürke öltöny valahol. De nem, sehol sem látta. Mindjárt kezdődik a hangverseny. Hát jól van, nem jött el, le van... és kész. Hát ez, nem tartott sokáig. Ennyi volt.

A zenekar még hangolt, de kisvártatva elkezdett játszani. Petra ezúttal sem tudott a zenére koncentrálni, csak nézelődött a félhomályban, egyre csak a szürke öltönyöst kereste. Ahogy így nézelődött, észrevett egy sötét öltönyös fiatalembert, néhány sorral előrébb, aki mellett üresen állt a szék. Ugyanúgy, mint mellette is. Szóval van más is ilyen szerencsétlen, aki egyedül jár hangversenyre... ez kicsit megvigasztalta. A fiatalember gyakran forgolódott, úgy tűnt, hogy vár valakit, hát persze, hiszen üres mellette a szék... tehát ő mégsem egyedül lesz... pedig egészen jóképű. Dühös lett magára. Csak nem fogja ezt a fiatalembert bámulni egész idő alatt, tessék a zenére figyelni.

Szünetben, mivel a sor szélén ült, és közel az ajtóhoz, így az elsők között hagyta el a hangversenytermet. Gondolta, lemegy megnézi nem várja-e egy vadgalamb a recepciónál.

Buta ötlet volt, hogy is juthatott ilyesmi eszébe. Indult visszafelé. A közönség nagy része kiment a balkonokra, itt a folyosón alig maradt valaki. Csak az a sötét öltönyös fiatalember állt ott az ajtóval szemben. Petra vissza akart menni a helyére, de mielőtt belépett volna az ajtón, a fiatalember ott termett mellette, s szinte a fülébe súgta:

– Tavasszal kell a szerelem! – Megdöbbsent, egy pillanatra megállt benne az ütő, aztán szembe fordult vele. Tiszta, mosolygós szemek néztek rá várakozón.

– Igen! – suttogta Petra.

Miután túl voltak az első döbbeneten, végig néztek a másikon, majd cinkosan egymásra nevettek.

Akkor Petra a fiú felé nyújtotta a kezét, az kezét fogott vele és bemutatkozott:

– Bánkúti Erik.

– Csanádi Petra – szólta Petra is halkán, s egy ideig még nézték egymást, úgy, kézen fogva.

– Honnan tudtad? – kérdezte Petra csodálkozva.

– Nem tudtam... csak szerettem volna, ha te vagy az, s így megkockáztattam, hogy esetleg felpofozol – mondta Erik most már magabiztosan. Összemosolyogtak. Aztán bementek, s helyet foglaltak, most már egymás mellett.

Áhítattal hallgatták a zenét. Petra még soha nem hallotta ilyen csodálatosan szépnek Vivaldi Tavaszát.

Amíg beérik a gyümölcs

Amikor belép a lengőajtón az osztály folyosójára, még végigsimít frissen vasalt köpenyén, a levegőbe szagol, majd mosolyogva elindul.

Alig három hete gyakornokoskodik a gyermekosztályon, s amikor belebújik frissen mosott köpenyébe, mindig melegség tölti meg a szívét, mert tudja, hogy a kis páciensek mennyire várják. A cserfes kis Maja, Lili, aki csakis tőle fogadja el a reggelit, vagy az a szomorú szemű kisfiú...

– Melinda! – megtorpan. Váratlanul éri, hogy a nevét hallja, s mintha a hang sem tartozna ide, mégis olyan ismerős...

– Micsoda meglepetés, hogy itt látlak! Kezedet csókolom! Hogy kerülsz te ide?

– Itt dolgozom. Szervusz! – mondja a kezét nyújtva a fiú felé. Az gyengéden megfogja, a szájához emeli. Melinda zavarba jön, majd tágra nyílik a szeme, mert megakad a fehér köpenyen lévő névtáblácskán: dr. Weber Martin...

– Ezek szerint már végeztél? Csak nem itt dolgozol te is? – kérdezi kissé bátortalanul. Martin le sem veszi róla a szemét, az arcát fürkészi, majd végigméri tetőtől talpig.

– Így igaz, de itt csak helyettesítek... kivirultál Linda és milyen jól áll az egyenruha!

Melinda még inkább zavarba jön. Csak Martin szólította Lindának. Anya Mellinek hívja, Tamás Melindának szólítja... Csak Martin szólította Lindának, azt is csak akkor, amikor kettesben voltak...

– Majd bizonyára összefutunk még... mennem kell, várnak a gyerekek! – mondja zavartan, s indul.

Keze már a legközelebbi kórterem kilincsén van, amikor néhány hosszú lépéssel Martin beéri.

– Találkozhatnánk valamikor? Azt sem tudom mi történt veled. Régen beszélgettünk...

– Persze, persze... – suttozja, bólogat is hozzá, majd benyit a kórterembe. Egy csapásra megélnék a kis lakók.

– Melinda! Szia, szia!...

– Képzeld, rosszat álmodtam az éjjel!...

– Nekem lázam volt reggel!...

– Gyere segíts, nem tudom lenyelni a gyógyszert...

Martin még akkor is hallja az üdvívalgásokat, amikor már a folyosó végén jár.

Még benéz Bencéhez is.

– Hogy aludtál, kis kópé? – kérdezi vidáman. A kisfiú bágyadt mosollyal üdvözlöli, majd megkérdezi.

– Tudod mit olvasok? – Melinda ráles a könyv fedőlapjára.

– Várj, kitalálom! Óz a nagy varázslót! – mondja nevetve – Már kora reggel ilyen buzgón olvasol, akkor bizonyára meg is éhezted? – még barackot nyom a kisfiú fejére, s indul kifelé – Mindjárt hozom a reggelit, nehogy itt éhen vessz nekem.

Kisvártatva már ott zötyög a tálalókocsi a folyosó kövén. Ahogy a tejes kancsók összekoccannak, úgy dúdol Melinda, követve a ritmust. Buzgón osztja a reggelit a gyerekeknek. Irén a folyosó túlsó végén kezdi, majd valahol összeérnek.

Bence alig látszik ki a mesekönyvek közül. Nagyon szeret olvasni és itt van is rá ideje bőven.

A pohár tejet azonnal felhajtja, és kér még. Melinda boldog mosollyal tölti újra a poharat. Irénnel éppen a 12-es kórterem előtt futnak össze, ahol Lili fekszik.

– Na, én végeztem, itt úgylát rád van szükség, nekem meg éppen elfogyott a tejem – mondja Irén és tovább megy. Melinda itt is ellátja a kis betegeket. Éppen kiürül az utolsó tejes kancsó is, amikor Lili kér még tejet. Melinda azonnal fut a tálalóba, ezt nem hagyhatja ki, amikor Lili napok óta alig eszik valamit. Most egy szuszra felhajtotta a tejet és még kér. Örül, hogy talán megjött az étvágya.

Visszafelé jövet, éppen a 12-es előtt, megcsúszik, s elvágódik a tejes kancsóval... Éppen a vizitre indulnak, szemben: a főorvos, másik két orvossal, Vilma főnővér és Márta nővér. Szerencsére Martin nincs köztük – ez az első gondolata.

– Ez nem ügető, kedves, ez sebészet! – a főorvos ott áll előtte, igen paprikás hangulatban.

Vilmának is szikrázik a szeme, amikor elkapja a tekintetét. Oda is szól.

– Neked is két bal-lábad van! Ha végeztél, gyere hozzám! Most meg eredj, a tálalóban találsz még tejet – pattognak a szavai...

Melinda lassan feltápászkodik, a szétterülő tejtócsát nézi, amely már elérte a 12-es küszöbét. Nagyot nyel, hogy az erjedő indulatot visszafojtsa. Lehajol a cserepekért, s akkor látja, hogy vérzik a térde, lehorzsolta róla a bőrt.

– Máskor jobban fogok vigyázni – motyogja, miközben fülég vörösödik.

Lili megissza a második pohár tejet is. Ettől kicsit megvigasztalódik.

Aztán nagy zűr lett, nem is érti mi történik, csak Vilma nővér kiabál neki, egy papírt lobogtatva. Ő meg fut vele a vérellátóba, közben zakatol az agya... Bence!... Bence!... Mi

történhetett Bencével? Neki kell a nullás vér. Transzfúziót kap...

A vérellátó lent van a földszinten a laboratórium mellett. Még sosem járt ott. A kis benyílóban tejüveges ablakok sora. Bekopog az egyikén. Nem történik semmi. Verni kezdi ököllel az ablakot... Bence!... az a szomorú szemű kisfiú... mi történhetett vele. Most már gőzerővel dörömböl az ablakon...

Az egyik kinyílik. Az asszisztensnő szúrós tekintete szinte a szívébe döf... átveszi tőle a cédulát.

– Kicsit várni kell – mondja és becsukja az ablakot.

Lassan vánszorognak a másodpercek... sajog a térdé... Amott lát egy mosdót. Bemegy, lemossa térdéről a vért. Szédül. Csak nem az ájulás környékezi? Talán az sem lenne csoda ennyi borzalom után. Homlokát a hideg csempéhez nyomja. Jólesik, hűti a forró fejét. Lassan vánszorognak a másodpercek...

Amikor magához tér a földön ül. Gyorsan felugrik, siet vissza a tejüveges ablakhoz, erélyesen bekopog. Az asszisztensnő csodálkozva néz rá.

– A nullás vért legyen szíves...

– Miért lett egyszerre ennyire sürgős? – kérdi az asszisztens az ablakba könyökölve, nagy lelki nyugalommal.

– Transzfúzióhoz kell, egy kisfiúnak!... – Melindát kiveri a veríték.

– Bizony ahhoz kellett... – bólogat a nő őrrítő nyugalommal – kiabáltam is maga után, de nyilván mással volt elfoglalva.

Melinda már alig áll a lábán, látja és megszanja.

– Felszóltam az osztályra, hogy maga eltűnt, és leküldtek érte.

– Hála istennek – sóhajt fel Melinda.

– Hálát adnia még korai, nem irigylem azért, amit kapni fog.

Melindával forog a világ, azért még megkérdi.

– Mennyi idő múlt el?

– Hát nem az órát nézegettem aranyom, de negyedóra biztos, lehet, hogy több is.

Melinda kitámolyog az ajtón. Negyedóra?... Kizárt, hogy annyi időt töltött a mosdóban, egyébként, hogyan lehetséges, hogy nem hallotta a kiabálást?... Aztán észbe kap. Fut fel a lépcsőn. Benyit a 10-es kórterembe. Látja, Bence ágya mellett a felfüggesztett palackot, lassan csöpög a vér. Ott ül még az ágy mellett Bertalan doktor. Fél szeme a kis beteget fürkészi.

Melinda odamegy az ágyhoz, megsimogatja a kisfiú arcát. Az felnyitja a szemét és erőtlen hangon szól.

– Melinda, ülj ide mellém. – Leguggol, megfogja a kisfiú kezét.

– Maga kismóv? Itt tud maradni? – szól váratlanul Bertalan doktor. Melinda bólint.

– Szép, egyenletesen csöpög, a fél szeme mindig legyen rajta, ha valami baj van, a tizenkettesben leszek. – Még a kisfiú fejére teszi a kezét, megsimogatja – te meg csak fekjüdj nyugodtan. Nem ugrájni! – és gyorsan távozik. Bence lehuny szemmel fekszik. Melinda fél szeme rajta, a másikkal meg a palackot figyeli.

Aztán hirtelen észébe jut Vilma nővér. Jelentkeznie kellett volna nála...

Vilma nővérral a folyosón fut össze. Azonnal be is citálja a nővérszobába.

– Azt mondtam, ha végeztél a reggelivel, jelentkezz nálam! – a szemei szikrákat szórnak.

– Nem lehetett, mert a vérért... – jobb lett volna, ha elharapja a nyelvét... Miért kellett ezt felemlgetnie? Vilma nővér sem díjazza. Most már lángot lövellnek a szemei.

– No, arról jobb, ha hallgatsz! Ezt a felelőtlenséget! Van fogalmad róla, mekkora hibát követtél el? Meghalhatott volna a gyerek. Semmit sem lehet rád bízni? Ezek után nem mehetsz, sem a laborba, sem a röntgenfelvételekért. Megbízhatatlan vagy. Még a reggeliztetést sem lehet rád bízni, mert hason csúszkálsz a folyosón. Úristen lányom, zöld vagy, mint az éretlen gyümölcs! Húsz évesen. Mi lesz így belőled?... Azt sem tudom, mivel bízhatlak meg a továbbiakban. A büntetéseden meg még gondolkodom. Olyan természetű mulasztást követtél el, amely mindenképpen szigorú felelősségre-vonást érdemel. Jobb, ha nem most teszem, a te érdekében... no, takarodj!

Ég az arca, ahogy kilép a nővérszoba ajtaján. A torkát is szorongatja valami. Nem, nem a feltörni vágyó könnyek. Inkább a düh. Úgy bánnak vele, mint egy taknyos gyerekkel.

Letámolyog a lépcsőn a földszintre, aztán egy határozott mozdulattal kilöki az ajtót és kifut az udvarra. Átölel egy vaskos fát és egy nagyot ordít, bele a kérébe, a törzsébe, csakhogy megszabaduljon ettől a kínzó, szorító érzéstől a mellkasában.

Mióta vágyott már arra, hogy legyen egy szabad délutánja, csak úgy sétálgatni, kirakatokat nézegetni, céltalanul kószálni... Most van, mégsem találja a helyét. Kár, hogy ma nem találkozhat Tamással, neki legalább elmondhatná, kipanaszkodhatná magát. Elmondhatná, hogy mennyire elszurta az életét. Azt is, hogy gyűlöli ezt az egész lepratelepet. Ágytálatat cipel, tartja a tálat a gyerekek elé, ha hányanak, mosdatja őket, a véres gumilepedőket cserélgeti, közben bflázik, mint egy marha, egyik vizsga a másik után... Hova járok én? Megmondhatnám neki hova járok, a prospektúrára, feltrancsírozott hullákat nézni, meg a műtőbe, hogy a

gyomrom is felfordul a vértől meg a gennytól... S a tetejébe úgy kezelnek, mint egy dedóst, letolnak, megbüntetik, még jó, hogy nem állítanak sarokba... Gyűlölöm az egészet, gyűlölöm!

Micsoda nap, ó, milyen szörnyűséges nap!

Martinnal kezdődött. Talán ő az oka mindennek. Miért kellett megjelennie újra az ő életében?

Váratlan ötlettől vezérelve, felugrik a 6-os villamosra. Hazamegy...

Aztán a Margit hídon hirtelen lelép a járműről. Maga sem tudja miért. Mintha nem uralná a tetteit, mintha robot lenne, akit valahonnan gombnyomással irányítanak. Egy ideig viszi magával a tömeg. Valami turisták közé keveredett és sodorják magukkal.

Aztán, amikor már ott sétál a fák alatt, örül, hogy itt van a zöldben. Kissé lehiggadt, megnyugodott. Lassan sétál, gyönyörködik a fák friss, üde lombjában. Élvezettel szívja magába a friss levegőt. Amikor elfárad, leül egy padra.

S ott a padon, újra a gondolataiba tolakodik Martin. Jóképű fiú, nem is csoda, hogy beleszeretett. Még gimnazista volt, amikor megismerte. Az érettségi után sokat lógtak együtt. Strandra jártak, meg csak úgy bóklásztak céltalanul. Előkelő családból származik. Az apja is orvos, a nagyapja, s talán még az ükapja is az volt, természetes, hogy ő is annak készült. Talán éppen miatta akart ő is annyira orvostanhallgató lenni. Hogy ő is oda járjon, ahová Martin. Anya szóltalanul, de aggódva figyelte, kivel jár a lánya. Apa mindig ellenséges volt Martinnal, pedig sosem látta, mégis mintha megérezte volna, nem hozzá való. Apa azért is haragudott, hogy ő egyetemre akart járni. Nem volt az divat az ő családjukban. Munkás emberek voltak mind. Apa buszsofőr, anya eladó egy élelmiszerboltban.

Azon a nyáron, meghívta őt Martin a lakásukra. Azt mondta, lesz zene. A húga is felhívja néhány barátnőjét, neki is ott lesznek a barátai, meg ott lesz az unokabátyja, Richárd, aki majd segít Melindának bejutni az egyetemre.

Amikor odahaza eldicsekedett vele, anya örült. Lám, a Wéber fiú mégis komolyan udvarol a lányának, be akarja mutatni a szüleinek. Küldte is azonnal Róza nénihez a szomszédba. Neki vannak gyönyörű tearózsái, vigyen belőlük egy csokorral a leendő anyósának.

Apának nem tetszett a dolog. Nagy gondban volt, tartott tőle, hogy el sem engedi. Aztán mégis rábólintott, de szigorúan a lelkére kötötte, éjfélre otthon legyen.

Martinék a Váci utcában laknak. Hatalmas, több szobás polgári lakás, luxus kivitelben.

Olyan elveszettnek, olyan parányinak érezte magát ott. Számára minden és mindenki idegen volt, valahogy nem is illett abba a társaságba.

Jó volt Martinnal táncolni. Gyengéden karolta át, könnyeden vezette. Akkor csókolta meg először. Ott mindenki előtt. Nem ilyennek képzelte el az első csókot, nem így társaságban, de szerette őt. Minden visszásság ellenére boldog volt akkor este, nagyon boldog.

Richárd vitte haza kocsival. Martin, az előszobában a fülébe súgta: Légy kedves Richárdhoz, légy kedves, akkor biztosan felvesznek téged is az egyetemre.

Hajnali négy volt, amikor Csillaghegyre értek. Egy utcával előbb szól, hogy forduljon be, mert ott szép nagy házak vannak. Richárd, amikor megállt, átkarolta a vállát és meg akarta csókolni.

A fülébe csengtek Martin szavai: légy kedves Richárdhoz... légy kedves Richárdhoz... Talán azért lökte el olyan durván, olyan vadul...

Hazáig futott. Csak átment a kis szurdokon, aztán loholt végig az utcán. Otthon gyorsan ágyba bújt. A párnát is a

fejére húzta, nehogy valaki meghallja a zokogását. Akkor értette meg, hogy Martin nem szereti őt. Sohasem szerette.

Valamikor csak elszenderedett. Tíz óra elmúlt, amikor felébredt. Apa dühös volt, kiabált vele, mert nem tartotta be az ígérését. Megütötte. Ott lüktetett apa minden ujja nyoma a bal arcán...

Többé nem kereste Martint. Csavargott, ne kelljen otthon lennie, hátha Martin hívja. Egyszer-kétszer kereste, mondta anya, aztán elmaradt.

Azután megkapta az értesítést a sikertelen felvételiéről. Akkora teher még nem zuhant rá egyszerre, mint akkor. Összeomlott a súlya alatt. Minden vágya, minden álma szertefoszlott. A pofon még ott égett az arcán, és tessék, nem fog egyetemre sem járni.

Elképzelte, Martin milyen otthonosan mozog abban a fehér oszlopos csarnokban. Egyik csoportól a másikhoz megy, csak néhány szót szól, és a lányok rámosolyognak... Ő nem fog egyetemre járni.

Aztán csak teng-lengett. Úgy élt, mint egy vasúti váróteremben, ahol minden csak átmeneti, még a várakozás is. Pedig már nem kellett az egyetemre várnia. Nem fog egyetemre járni. És Martin sincs már...

Olykor még látta lelki szemeivel, amint vitorlázik a Balatonon. Vagy az orvosi egyetemen, amint lányok serege veszi körül... Úgy érezte meghasad a szíve...

Akkor jelentkezett ápolónőnek. Pedig tudta, hogy kész öngyilkosság. Talán éppen azért tette, mert meg akart halni... Dunába ugrás helyett, jelentkezett ápolónőnek.

Közel két év telt el azóta. Nem látta többé Martint, egészen a mai napig.

Most miért jelent meg újra az életében... mégis miért?...

Másnap reggel, amikor belép az osztály folyosójára, látja, hogy Irén és Tamara már osztja a reggelit. Katona

Tamara volt a legjobb barátnője a csoportban. Most ő is keresztülnéz rajta. Mintha ott sem lenne. Senki észre sem veszi. Ezek szerint már mindenki tudja. Mindenki tudja, hogy ő megbízhatatlan, arra sem érdemes, hogy kiossza a reggelit... nem kap semmilyen feladatot.

Bemegy a tizenkettesbe. Lili dacosan, durcásan fekszik az ágyon, majd hátat fordít, amikor őt meglátja közeledni. Az éjjeliszekrényén még ott áll a tejjel telt pohár.

– Hogy vagy ma reggel?

– Hol voltál? – támad rá vádlón a kislány

– Most mások osztják a reggelit, de itt vagyok, futottam hozzád. Miért nem reggelizel?

– Mert haragszom rád! Apa azt mondta, hogy a gyerekek tett ígéretet be kell tartani. Ha megígéred, hogy mindig eljössz hozzám, akkor megiszom a tejet.

– Mindig jövök, ha tehetem. És nem csak a gyerekek tett ígéretet kell betartani... No, igyál szépen!

– Melinda, minden gyereknek van appendicitise? Vagy csak a lányoknak? – kérdezi a kislány egészen közel hajolva, miután felhajtja a pohár tejet.

Melindára a döbbenet erejével hat, ahogy a kislány kiejti ezt a latin szót, majd önkéntelenül a kórlapjára pillant.

– Ezt meg hol hallottad?

– A doktor bácsi mondta tegnap, hogy nekem alighanem appendicitisem van. – Melinda megtapogatja a homlokát, végig simít a hullámos fürtökön s elérékenyülten nézi ezt a babaarcú kislányt. Csak nem vakbélgyulladása van mégis? Már egy hete itt fekszik szegényke és nem tudják eldönteni az orvosok, hogy mi a baj forrása.

Azután végigjárja a kórtermeket, minden gyerekhez van néhány kedves szava. Majd a vizit után visszamegy Bencéhez. A kisiú mostanában nagyon erőtlen, még az olvasáshoz sincs ereje, csak fekszik mozdulatlanul.

– Akarod, hogy olvassak neked? – kérdezi, miközben odahúzza a széket a kisfiú ágyához. Látja, amint örömtűz lobban fel a gyerek szemében. Már nyúl is a vaskos mesekönyv után és lapozni kezd benne.

– Ezt olvasd el! – kérlelte – Jó hosszú, nem merek belekezdeni, mert elfáradok, nem tudom addig a könyvet kézben tartani.

Melinda délelőttje meseolvasással telik. Senki sem keresi, senkinek nincs rá szüksége. Egy alkalommal Bertalan doktor benyit, széles mosollyal közeledik Bence ágyához.

– Nos, hogy vagyunk, hogy vagyunk? Amint látom, nem unatkozol. Nem panaszkodhatsz kisöreg, amíg ilyen bájos tündér olvas neked tündérmeséket... – közben megtapogatja a gyerek pulzusát, elsimít egy hajtincset a homlokából, s már indul is kifelé. Még visszaszól – bocsánat, hogy megzavartam a mesét.

Délután Melinda felhívja régi barátnőjét, hogy kipanaszkodja magát. Még a gimiben volt Janka a legjobb barátnője. Mostanában ritkán találkoznak. Janka kozmetikusnak tanul, és anyja szalonjában dolgozik.

Nehezen telik a délután, bár jólesik sajnáltatni magát Jankával, mégis várja az estét, hogy találkozzon végre Tamással. Olyan rossz, hogy csak minden harmadnap találkozhatnak. Tamás sokat van úton, és mindig akkor, amikor a legnagyobb szüksége lenne rá. Este együtt vacsoráznak a Fácánban.

– Előbb egyél – Tamás a lány elé tolja a kenyereskosarat – majd aztán folytatod. Kenyeret is egyél hozzá, sovány vagy, mint egy gebe.

– Nem vagyok gebe – csattan fel Melinda – Martin szerint kivirultam, nőies lettem.

– Nem értek egyet a te Martin barátoddal. Úgy látszik nekem más fogalmaim vannak a nőkről.

Mire a pincér kihozta a vacsorát, addigra Melinda már Tamás nyakába zúdította az elmúlt napok eseményeit. Mindent, a legapróbb részletekig.

Tamás már be is befejezte a vacsorát, eltolta maga elől a tányért, megivott két pohár vizet, s nézte a lányt, ahogy dühtől kipirult arccal az ételt piszkálja. Melinda belelovalta magát ahogy a történetet mesélte, úgy élte újra, és csapott az egekbe a felháborodása.

– Délután felhívtam Jankát! – szól teli szájjal Melinda.

– Ki az a Janka?

– Barátnő a gimiből. Fel volt háborodva amiatt, ahogy itt bánnak velem. Azt mondta, beszél az anyukájával, hátha fel tudnának engem is venni a szalonba. Itt hagyom ezt a lepratelepet és kozmetikus leszek. Te mit szólsz hozzá?

– Az nem fontos, hogy én mit szólok, tedd azt, amit te jónak látsz. Egyébként én azt hiszem, hogy holnapra kialuszkod a mérgedet.

– Te nem is mondasz semmit? Neked nincs véleményed? Neked nem számít, hogy a Dunába ugrom, kozmetikus leszek vagy ápolónő? Neked teljesen mindegy? – dühösen hadonászik a késsel, villával. Tamás kiveszi kezéből az evőeszközöket, majd a tányérra teszi. Akkor veszi észre, hogy Melinda tányérja teljesen üres, mindent megevett az utolsó morzsáig.

– Magadnak kell döntened! – szól aztán csendesen.

Melinda tovább kiabál. Már mindenki őket nézi az étteremben, de most érdektelen számára. Bántja, hogy Tamásnak teljesen közömbös az ő sorsa. Úgy látszik Muhi Tamás még nem akar megnősülni. Még szerencse, hogy Pál Melinda sem óhajt férjhez menni.

– Kérek egy konyakot! – kiáltja.

– Igenis – harsogja a pincér – Két konyak.

– Csak egy – szól utána Tamás nyugodt hangon. Melinda egy pillanatig attól tart, hogy a fiú feláll és otthagyja.

– Tamás... – közelebb húzódik a fiúhoz – miért nem akarsz megérteni?

– Egy konyak! – a pincér a fiú elé teszi a poharat, de Tamás határozottan a lány elé tolja.

– Parancsolj.

– Tudod jól, hogy nem kell – motyogja Melinda, most már szégyenkezve. – Csak tudnám, mi kifogásod van a kozmetika ellen?

– Nem a kozmetika ellen van kifogásom, hanem ellened. Miért nem vagy őszinte?

– Tamás, mit akarsz tudni? Mi történt a mosdóban? Nem tudom. Senki sem kérdezte, senkit sem érdekelt... Lemostam a térdemről a vért, megszédültem, forró volt a

homlokom, a csempéhez szorítottam, hűtötte... tényleg nem tudom hogyan, de a földön ültem, amikor feleszméltem...

– Elájultál? Ezt miért nem mondtad el?

– Nem tudom, nem tudom mi történt. Különben senki sem volt rám kíváncsi... csak, csak úgy néztek rám, mint egy gyilkosra. Pedig nem történt semmi, ha tíz perccel később kapja Bence azt a transzfúziót, akkor sem lett volna semmi, csak felfűjták...

Tamás a lány doboló ujjaira teszi a kezét.

– Nyugodj meg, holnapra elfelejtik, és remélem te is...

Melinda ráemeli szomorú kék szemeit. Most olyan jó lenne, ha Tamás megölelné.

– Holnap hív Janka, hogy mikor mehetek jelentkezni. Talán holnapután már be is léphetek. Majd fölhívlak, jó?

– Jó – bólint a fiú.

Már kinn sétálnak az utcán. Tamás átkarolja a vállát, hogy melegítse.

– Korán tavaszt csináltál. Nincs vastagabb kabátod?

– Nincs is hideg – szól még mindig dacosan. Szótlatlanul mennek egymás mellett, amíg Melinda vacogni nem kezd.

– Menj, mert megfázol.

Egy pillanatig állnak csendben egymással szemben, aztán Tamás megszólal.

– Anyádék tudják már?

– Majd ha már biztos lesz, akkor elmondom nekik.

– Menj, mert megfázol.

Kezet fognak. Egyik jobbra, a másik balra indul. Melinda futni kezd, aztán váratlanul megfordul és a fiú után kiált.

– Holnapra kialszom a mérgemet, ugye?

Melinda másnap reggel is megjelenik az osztályon, de csak üdvözli a gyerekeket és aztán céltalanul kószál a kórház folyosóin. Zsebébe csúsztotta a telefonját, aminek

használata ugyan tilos az osztályon, viszont nem tudhatja, mikor fogja Janka hívni őt és nem akarja elszalasztani a hívását. Körbenéz az emeleteken, amely osztályokon még nem járt. Nézelődik, ráérősen bámészkodik, amikor váratlanul valaki a nevén szólítja.

– Melinda...

Kissé megborzong. Martin. A háta közepére sem kívánja a vele való beszélgetést.

– Jó, hogy látlak, úgyis szeretnék veled beszélni. Ráérsz néhány percre...

Melindának torkában dobog a szíve. Bólint.

Martin megfogja a karját, csak úgy alig érintve, könnyeden, s a szemben levő ajtóhoz vezeti, majd benyit. Otthonosan mozog a helyiségben, valami ülő alkalmatosságra mutat, mintegy hellyel kínálva Melindát, de ő a fejét rázza, s megáll az ablak előtt. Így hát Martin is ott áll szemben vele.

– Olyan furán tűntél el az életemből, semmit sem tudok rólad. – kezdi Martin. Melinda csodálkozva néz a fiúra, a hangja simogató, az arca is lágy. Keze ott van az övé mellett a fűtőtesten, a szomszédos bordát markolja. – Tudod, én téged sose vettelek komolyan. Kedveltelek, tetszettél nekem, szívesen voltam veled, de egy percig sem hittem azt, hogy szerelmes vagyok...

Melindának összeszorul a torka.

– Akkor mért mondtad?

– Talán azért, mert tudtam, hogy ezt várod tőlem, vagy azért, mert így szokás... Nekem meglehetősen sikereim vannak a nőknél, megszoktam, hogy nem utasítják vissza a közeledésemet... Te sem utasítottad vissza. Miért ne mondtam volna, hogy szeretlek?

– Persze, mért ne mondtad volna... – A fűtőtest már süttött Melinda keze alatt. Mint egy film, úgy jelentek meg annak a régi nyárnak a képei előtte. Ismerős képek, mégis újak, idegenek.

– Valamiben tévedtem, azon a nyáron. – mondja Martin és közelebb hajol a lányhoz – Most, hogy pár nappal ezelőtt megláttalak, sokat gondolkodok rád. Valószínűleg szerelmes vagyok beléd, most jöttem rá, egy félórával ezelőtt. Meglepő fordulat, nemde-bár?

A fiú csinos arcán furcsán fest a fölényesnek szánt, torz kis mosoly.

– Kár volna kihagyni egy ilyen nem várt fordulatot. Ugye, kár volna, Linda?...

Az asztal nagyot reccsen, ahogy Martin nekitántorodik. Látszik rajta, hogy nem számított ellenállásra. Melinda arcán két piros folt tüzel, szaporán kapkodja a levegőt.

– Pardon – mondja Martin, s megigazítja magán köpenyét. – Ha jól emlékszem, azon a nyáron nem voltál ilyen visszautasító. Ha jól emlékszem, azon az éjszakán, amikor nálunk voltál, több ember szeme láttára csókolóztunk. Most meg úgy viselkedsz, mintha egy aszfaltbetyár állna veled szemben.

Melinda úgy érzi, menten megfullad, olyan elviselhetetlen hőt áraszt a fűtőtest.

– Linda... – a fiú egy ujjal a lány álla alá nyúl, és maga felé fordítja a kipirult arcot – gondold azt, hogy most találkoztunk és most kezdődik köztünk minden. Mosolyogj már, hallod? Ugye, nem haragszol?

Melinda állja a fiú pillantását.

– Nem haragszom – maga is meglepődik, milyen nyugodt a hangja. – Egyáltalán nem haragszom, sőt örülök, hogy újra találkoztunk, és összehasonlíthatlak azzal, akit szeretek. Most tudom, mennyivel különb ember, mint te.

– Boldoggá tesz, hogy hozzásegítettelek ehhez a nagy horderejű felismeréshez – szól Martin és könnyedén meghajol.

– Én nem tudok olyan szépen beszélni, mint te, de én is őszinte leszek. Azon a nyáron, azért hagytam, hogy

megcsókolj, mert szerettelek. Legalábbis azt hittem, hogy szeretlek. Ma már inkább azt mondanám, hogy imponáltál nekem. Nagyon fájt, amikor vége lett. Aztán elmúlt. Most szeretek valakit, úgy, ahogy te még soha nem szeretted, és talán nem is fogsz, és számomra minden más fiú vadidegen. Az is, aki valaha megcsókolt. Érted?

– Nem. Engem csöppet sem érdekel, ha más is udvarol neked, én csak a régi barátságot kívántam feleleveníteni.

– Martin, te olyan okos vagy, és mégsem értesz valamit. Olyan vagy, mint aki vak, vagy süket... én úgy, de úgy sajnállak téged!...

Megcsörren zsebében a telefon. Melinda faképnél hagyja Martint. Fut ki a lépcsőházba, hogy ne sokáig várakoztassa Jankát.

Ott áll a lépcsőfordulóban még egy ideig. Újra és újra végiggondolja azt, amit Jankától hallott. Tehát holnap reggel... holnap reggel dől el a sorsa. Oda kell mennie. Talán azonnal beállhat. Előbb hajmosólány lesz a fodrászatban, amíg beletanul a kozmetikába, de legalább megszabadul ettől a leprateleptől.

Mosolyogva indul lefelé a lépcsőn, s újra felvillan előtte Martin kővé dermedt arca.

Mennyit ábrándozott akkor, azon a nyáron... Fájt, nagyon fájt a hiánya. Aztán később gyűlölni kezdte, arra várt, hogy Martin felkeresi őt, és ő becsapja előtte a kaput... Ez az előbb olyan volt, mintha becsapta volna mögötte az ajtót. Végérvényesen. Egészen eddig kellett erre várnia, de ma megtörtént...

Arra lett figyelmes, hogy valaki kettesével szedi a lépcsőfokokat mögötte. Le is előzte pillanatok alatt. Bertalan doktor. A lépcsőfordulónál visszaneézett, visszavett a lendületből és bevárta őt.

– Nővérke, hogy is hívják magát?

– Melinda. Pál Melinda.

– A neve is gyönyörű. Figyelem magát egy ideje, azt, ahogyan a gyerekekkel bánik. Magából jó nővér lesz kedves, mert maga a szívével tanulja meg azt, amit másnak az eszével kell megtanulnia. Annak a fiúcskának, Bencének, még sokáig szüksége lesz magára, attól tartok, nagyon sokáig...

– Mi a baja Bencének, doktor úr? – kérdezi Melinda bátortalanul.

– Már sejtem, de még tartanak a vizsgálatok, majd ha beigazolódik a gyanúm, megtudhatja, de tartok tőle, hogy hosszú időt fog még itt tölteni. Kincset ér egy ilyen kislány a Bence-féléknek is. Mikor is végez? Most a tanév végén? Szuper. Ha végzett, keressen meg. A jó nővérekre mindig nagy szükségünk van.

– Köszönöm – motyogja maga elé Melinda, amikor az orvos már leér az első emeletre s eltűnik a folyosó lengőajtaja mögött.

Céltalanul lézeng a folyosón, amikor hirtelen eszébe jut, hogy meg kell keresnie Anna nénit, az osztályfőnököt.

Valahogy közölnie kell vele, hogy holnap elmegy. Itt hagyja a főiskolát, a gyakorlóórákat. Vizsga sincs többé. Vége!

Mit szólt volna Bertalan doktor, ha ezt elmondja neki. Ha elmondja, hogy sohasem lesz nővér, elhagyja a pályát még mielőtt elkezdhetne volna. Alig várja, hogy megszabaduljon ettől a borzalomtól.

Anna néninek hogyan mondja meg? Mit mondjon neki? Abban a pillanatban nyílik a 10-es kórterem ajtaja. Vilma nővér és Anna néni lép ki rajta. Vilma tovább megy, Anna néni jön vele szembe. Hát, itt az alkalom.

– Anna néni kérem...

– Hát te, hol vagy elveszve? Egész nap nem bukkanok a nyomodra.

– Szeretnék Anna nénivel beszélni – dadogja Melinda.
– Én is veled. Gyere, bemegyünk a nővérszobába. – A nővérszoba szerencsére üres. Anna néni helytel kínál, s mivel remegni kezdenek a lábai, gyorsan le is ül.

– Anna néni kérem, én el akarok menni!

– Micsoda? Hová akarsz elmenni, és mikor? – csodálkozik rá az osztályfőnök.

– Holnap kell jelentkeznem a kozmetikában, ugyanis kozmetikus leszek. Itt hagyom az iskolát Anna néni kérem. Ne tessék azt mondani, hogy nem lehet. Hagyjon elmenni, Anna néni kérem.

Az osztályfőnök elgondolkodva nézi a lány izgalomtól kipirult arcát.

– Természetesen el lehet menni – hangja nyugodt, még csak nem is rendreutasító. – A szüleid tudnak róla?

– Nem, még nem... de majd elmondom nekik, és egészen biztosan nem lesz kifogásuk ellene. Én nagyon szépen köszönök mindent, de ne tessék engem lebeszélni, én el akarok menni...

– Sokat beszéltem már arról nektek, hogy ápolónőnek lenni nem foglalkozás, hanem hivatás. Ha nem érzel kedvet hozzá, ha nem szeretted meg a kórházi munkát, akkor jobb is, ha elmégy. Senkit sem tarthatunk erőszakkal vissza. Azért szeretném, ha még gondolkoznál rajta.

Te voltál a legjobb tanítványok egyike. Mi történt veled Melinda? Sok panasz volt rád az utóbbi időben.

Melinda egy papír zsebkendővel babrál, hogy ne kelljen Anna néni szemébe néznie. Erjed belőle a dacos ellenkezés, de sehogy sem tud kitörni.

– Szóval, elmehetek? – kérdezi végül.

– Természetesen, miután alaposan meggondoltad. – bólint Anna néni – Azt ugye tudod, hogy az állam sokat költött a tanításodra, ha lesz kereseted, ezt vissza kell fizetned.

– Ne tessék félni, visszafizetem! Lesz miből! – mondja indulatosan.

– Nem félek. Most pedig menj.

Melinda zavarában nem találja a kilincset. Anna néni nyitja ki az ajtót.

– Gondolkozz még két-három napot, aztán jelentkezz nálam újra. Szeretném, ha addig megbeszelnéd a szüleiddel, és az osztálytársaiddal is a dolgot. Az ilyesmit nem szabad elhamarkodni.

Anna néni azt hiszi, hogy két-három nap alatt meggondolja magát. Anna néni nagyon téved. Okos asszony, sokat látott már életében, de most az egyszer téved.

Délután három körül indulnak a kislányok levetni az egyenruhát és irány haza. A lányok nevetgélnek, sikonganak Melinda körül, őt észre sem veszik, nem törődnek vele. Melinda zsebében megcsörren a telefon. Rosszkedvűen szól bele, szinte támadásra készen.

– Tessék!

– Kialudtad már a mérget, te pukkancs?

Tamás volt. Ha a fiú most itt állna előtte, talán elég, ha ránéz. De a telefonba beszélni kell. És néha olyan nehéz beszélni. Egyébként is, később akarta hívni, útban hazafelé.

– Az nem méreg volt, komolyan beszéltem.

– Tényleg elmentél a kozmetikába? – Tamás kérdésén érződik a hitetlenség, mintha azt várná, hogy felnevet: csak tréfa volt!

– Annyira meglep, hogy komolyan gondolom, amit mondok? Holnap reggel megyek jelentkezni.

– A főiskolán már bejelentetted?

– Igen.

– És mit szóltak?

– Hát azt, hogy még gondoljam meg. Egyébként, elmehetek, ha akarok, nem tartanak vissza...

Tamás olyan sokáig hallgat, hogy Melinda belehallózik a készülékbe.

– Itt vagyok – mondja a fiú.

– Holnap reggel megyek – ismétli Melinda, és vár valamit, maga sem tudja mit. – Hallod, Tamás?

– Hallom. Holnap eldől, hogy mi lesz. De te döntöd el. Hányra mész?

– Nyolcra.

– Hová mész reggel nyolcra? – ül le mellé Tamara. – Te el akarsz menni?

– Igen, el akarok menni, – hirtelen felugrik és dühösen kiabál – és el is megyek reggel, mert elegendem van mindenkől, elegendem van abból, hogy leszidnak, megbüntetnek, kioktatnak mint egy taknyos gyereket. Elegendem van belőletek is, ha tudni akarjátok. Ezután nyugodtan köszörülhetitek a nyelveteket rajtam, már nem érdekel. Jól nézzetek meg, mert most láttok utoljára.

– Ne örülj meg! – szól döbbenten Irén.

– Melinda, ne olyan hevesen – húzta le maga mellé Tamara. – Nem kell mindjárt megsértődnöd. Ismerd el, hogy hibáztál, hát megkaptad a büntetésed, máskor majd jobban figyelsz, de azért még nem kell világgá menned.

Melindát már nem lehet leállítani. Anna néni úgyis azt mondta, hogy beszélje meg a lányokkal is, hát akkor tessék. Teljesült a kívánsága. Hadd tudja mindenki, hogy ő kozmetikus lesz, mert elege van már a vérből, meg a hányadékokból, elege van a letolásokból, meg a megfelelni akarásból, a vele társuló stresszel együtt. Ezután majd haját mos, meg felkeni a krémeket az olyan úri nők arcára, mint Martin anyja, de legalább nyugalom és csend lesz körülötte, és még pénzt is keres, többet, mint hogyha ápolónő lenne.

– Ne örülj meg! – Irénnek ez a szavajárása. Melinda úgy érzi, ha még egyszer kimondja, tényleg meg fog örülni.

Aztán csend lesz körülötte. A lányok döbbenet merednek rá. Mindenki őt nézi. Ezt az arcát még nem ismerik, és nem is értik mi ütött bele. Az elmúlt két év minden keserűségét rájuk zúdítja, majd a sarokba vágja a köpenyét, s feldúlt, kipirult arccal indul az ajtó felé.

Tamara tér először magához.

– Azért még gondold át. Egész életedben bánni fogod, hogy pár hónappal a diplomaosztás előtt hagytad el a főiskolát – kiabál utána, de az ajtó nagy durranással becsapódik. A szavak már nem jutnak el Melinda fülébe.

Akkor előveszi a telefonját. Teljesen nyugodt a hangja.

– Szia Tamás. Tudsz róla, hogy Melinda el akarja hagyni a sulit? Neked mit mondott, mindent tudni akarok...

– Ne örülj meg! – kiáltja újra Irén. Erzsike meg odasúgja a mellette álló Viviennek.

– Hallottad? Milyen szemét ez a Katona. Ez nem is szakított Tamással...

Reggel a szokásos időben eljött otthonról. Aztán a HÉV-en azon gondolkodott, mit is fog csinálni nyolc óráig. Nézett ki az ablakon ráérősen, hiszen már nem kell tanulnia. Mindig a HÉV-en tanult, ott fogott a feje a legjobban, de most már vége, most nézheti, hogy rohannak a fák, elmerülhet a tájban.

A szeme azonban nem azt látja, amit néz. Azt látja, hogy érkeznek a lányok a kórházba. Bevárják egymást a kapu előtt, s lökdösődve, kacagva rohannak fel a lépcsőn.

Aztán Tamást látja. A volán mellett ül. Egy idegen, szigorú, gondterhelt Muhi Tamás. Az ő Tamását, a mosolygósat elvesztette néhány nappal ezelőtt.

Tamás megváltozott, nem érti meg őt, és nem is akarja megérteni. Az eszébe sem jut, hogy ha ő kimarad az iskolából, akár össze is házasodhatnának.

Tolakodnak a képek eléje. Megint Tamást látja, amint ülnek a Fácánban, s ő izgatottan mesél...

Mindent el szokott mesélni Tamásnak, tövéről, hegyére. Most éppen Liliről mesél, a puha, göndör fürtjeiről, a hatalmas acélszürke szemekről, arról, hogy milyen nagyon várja őt mindig...

Látja maga előtt, amint Tamás megfogja kezét az asztalon és megkérdezi:

– Te kislányt szeretnél?

Érzi, hogy belepirul, és sokára kinyögi:

– Igen.

Látja Tamás mosolyát. Mindig valahonnan mélyről indul el, s csak sokára terül szét az arcán az a kedves, lágy mosoly. Már megismeri ezt a mosolyt, már látja akkor, amikor elindul bentről. Előbb a mélyfekete szemekben jelenik meg, aztán lassan, fokozatosan beragyogja az egész arcát. Ilyenkor akaratlanul hozzá simul, beletúr göndör fekete hajába, s élvezi, hogy őt is beragyogja és melegíti ez a bársonyos Tamás-mosoly.

Aztán megint a lányokat látja, amint vihogva futnak fel a lépcsőn. Ott van Tamara, Irén, a kis Lányi Julcsi, Erzsike, a mindig komor Izolda, Vivien, meg a többiek.

Végállomás. Lassan bandukol, hiszen ráér, ideje van bőven. Aztán mégis felszáll a 6-osra, nincs kedve a hídon átgyalogolni. Tömve van a villamos. Tolakodnak, lökdösődnek az emberek. Mindenki siet ilyenkor reggel, munkára, vonatra, iskolába. Van, aki uszodába megy, vagy fodráshoz, piacra, de ráérősen sétálgató embert egyet sem látni.

Tamara éppúgy kiönti a poharakba a tejet, vagy teát, mint ő. Csak Lili nem fog reggelizni, Lili őt várja. Bencének sem fog mesét olvasni senki. Pedig az anyukája is nagyon ritkán tudja meglátogatni, van még három kisebb gyereke otthon. Bertalan doktor azt mondta, hogy még hosszú az út a gyógyulásáig.

Lili azt mondta, a gyerekeket nem szabad becsapni. Az ember ne csapja be saját magát se.

Bertalan doktor azt mondta, hogy ő a szívével tanulja azt, amit másnak az eszével kell megtanulnia. Azt mondta, hogy jó nővér lesz. Alighanem igaza van Bertalan doktornak. A szívével tanulja meg, a szívével, ami most vadul kalapál a hirtelen rászakadt felismeréstől.

A villamos ajtajai bezárultak, már nekilódult, vidáman csörömpölve, szeszélyesen dülöngélve szalad tovább a Deák térről, ahol ő elfelejtett leszállni.

Mintha kötél feszülne a Tátra utcai kórház és a száguldó villamos között. Szorongó pillantásokból, megkönnyebbült sóhajokból, könnyekből, ragaszkodásból, aggodalomból, álmosság szuszogásból font kötél ez, amely pattanásig feszül.

S a kötél másik végén is ő áll, Pál Melinda kislány, fehér fityulában, egyenruhában.

Ezt tudta Tamás is, és tudta Anna néni is, még Tamara is tudta, csak ő nem tudta.

A könnyek végigcsorognak Melinda arcán, beszívárognak a szájába. A kalauz rosszul nézi, hogy még menet közben a lépcsőre áll, hogy elsőnek szállhasson le.

Egyetlen taxi áll az állomáson. Egy kalapos férfi is azt igyekszik elérni, de Melinda megelőzi, felrántja a kocsiját:

– Tátra utcai kórház – lihegi.

Mire átöltözik fél nyolc múlt öt perccel. Tamara éppen most fordul ki a tárolókocsival a konyhából.

Vilma főnővér is ott áll az ajtóban.

– Visszajöttél? – kérdi Tamara, majd várakozón Vilmára néz.

– Vissza – mondja Melinda.

– Tamara, add át Melindának a kocsit, most máshol van rád szükségem – szól Vilma nővér.

Tamarában az a legcsodálatosabb, hogy kevés szóból is ért. Megszorítja Melinda kezét.

– Lili ma nem kap reggelit – mondja – ma műtik.

– Vakbélgyulladás? – suttogja Melinda.

– Igen.

Melinda már lódulna, de Vilma nővér hangja megállítja.

– Ha végeztél a reggelivel Melinda, gyere hozzám a nővérszobába, jó? – a hangja kedves, nyugodt, nem olyan, mint legutóbb volt, amikor nála járt.

Félénken kopog be az ajtón. A legnagyobb meglepetésére Vilma nővér nincs egyedül. Anna néni is ott van. Lehet, hogy most megint leszidják?

Hellyel kínálják, leül. Bátran néz a szemébe Vilmának is, Anna néninek is. Már nem is izgul, a legkisebb jelét sem érzi az izgalomnak. Anna néni szólal meg elsőnek.

– Visszajöttél? Jól meggondoltad?

– Igen, Anna néni.

– Örülök, hogy így döntöttél. Most pedig mondj el mindent őszintén, mi történt akkor ott a mosdóban.

– Anna néni kérem, nem tudom mi történt, nem volt időm gondolkodni rajta. Átadtam a cédulát, azt mondták kicsit várni kell. Bementem a mosdóba, hogy lemossam térdemről a vért, megszédültem, amikor feleszméltem, akkor a földön ültem a fal mellett. Bevillant az agyamba a vér!... dörömböltem az ablakon, nem tudtam mennyi idő múlt el, de azt mondta az asszisztensnő, hogy kiabált utánam, de mivel nem voltam sehol, felszólt és leküldtek érte valakit. Ennyi volt.

– Ezt miért nem mondtad el akkor nekem – Vilma nővér először szólal meg.

Melinda kicsit elgondolkodik, majd mint akinek szikra pattan ki a fejéből, hirtelen Anna nénihez fordul.

– Honnan tetszik tudni a mosdóról, Anna néni? Én sosem említettem. Egyetlen embernek mondtam csak el.

– Hát akkor valószínűleg, attól az egyetlen embertől – mondta megadóan Anna néni.

– Az lehetetlen! Ő nem tenne ilyet. Ő biztosan nem mondta Anna néninek. Ő nem is ismeri Anna nénit... – az arca kipirul, most már kétségbeesve keresi a tetteit. Ki tudhatott még róla Tamáson kívül. Tamás nem tenne ilyet, Tamás nem jött volna ide, biztosan nem. – Most már tessék megmondani ki mondta el Anna néninek. Azt tetszett mondani az elején, hogy őszintén beszéljünk. Akkor most legyen szíves mondja meg nekem, ki beszélt rólam Anna néninek.

– Néha nehéz őszintének lenni, gyermekem. Csupán azért, mert nem hatalmazott fel rá az a valaki, hogy elmondhatom. Azt hiszem, nem sértek meg vele senkit sem, ha mégis megteszem, hiszen barátnők vagytok, remélem nem fogsz neheztelni rá. Katona Tamara mesélte el a részleteket, tegnap délután.

Melindával forog a világ, amikor kijön a nővérszobából. Vilma főnővér bocsánatot kért Pál Melinda kislánytól, a goromba leszidas miatt. Azt mondta, elveszítette a fejét, ezért kell mindig őszintén beszélniük egymással. Most a legszívesebben sikítana egy nagyot örömeiben...

Tamara?... Honnan tudhatott Tamara arról, amit csak Tamásnak mondott el? Ő kezdetben elutasította Tamás közeledését, mert azt beszélték a lányok, hogy Tamara jár vele. Aztán azt szajkózták, hogy a Katona szakított a fiújával. Most már szereti Tamást, és ezt Tamara is tudja. Ilyet nem tenne vele... nem, bizonyosan nem, ahogyan ő sem tette annak idején.

Aztán valami szikra pattan az agyában hirtelen. Hogy mekkora ökör vagyok!... Azonnal meg kell keresnie Tamarát. Azonnal...

Benéz minden kórterembe. Izgatottan, kipirult arccal lohol egyik szobából a másikba. Lili nincs már a kórteremben, elvitték a műtőbe. Istenem... áll meg egy pillanatra. Azután megnézi nem végeztek-e már.

Bence kéri, hogy olvasson mesét.

– Visszajövök, jó? Még el kell intéznem valamit – a kisfiú bólogat. Melinda tovább rohan, aztán meglátja, Tamarát a lengőajton túl. Fut utána, éppen benyit az öltözőjükbe, amikor beéri.

Azonnal neki szegezi a kérdést:

– Tudom, hogy meséltél Anna néninek a mosdóról. Honnan tudtál róla?

– Tamástól.

Melinda még soha nem volt ennyire nyugodt. Tamara arca sem rezdül, értetlenül néz barátnőjére.

– Felhívtam tegnap Tamást, ő mondott el mindent, amit tudott.

Melinda Tamara arcát fürkészi. Mint a jégtáblák, úgy zajlanak a gondolatai. Hol Tamás elbeszélése villan fel az agyában, hol Tamara gyerekkora jelenik meg előtte képekben...

– Már a lányok nekem szegezték a kérdést, hogy igaz-e, hogy nem szakítottam Tamással. Én sohasem fogok szakítani vele. Nagyon szeretem őt. – mondja Tamara teljesen átszellemülten.

– Mert a testvéred! – motyogja meghiúsult Melinda, és Tamara nyakába borul. – Hogy én milyen ostoba vagyok. Csak most jöttem rá, öt perccel ezelőtt. Tamás is sokat mesélt rólad, te is meséltél Tamásról, mégsem kapcsoltam. Csak azért, mert te Katona vagy, ő meg Muhi.

– Igen. Tamás édesapja meghalt, amikor ő még csak két éves volt. Anya újra férjhez ment, az én apám nevelte fel Tamást is. Szerette őt, ugyanúgy, mint engem. Ma is

hálások vagyunk neki érte. Már azt hittem, felültél a lányok pletykálkodásának. Örülök, hogy nem így van.

Melinda csak nézi Tamara komoly arcát, és nem érti, hogy honnan ennyi bölcsesség ebben a vele egyidős lányban. Neki biztosan nem mondja, nem mondhatja senki azt, amit neki Vilma nővér mondott: ... zöld vagy, mint az éretlen gyümölcs!

Akkor váratlanul meglátja a mosolyt, ami elindul valahonnan mélyről, s aztán megjelenik a koromfekete szemekben, majd szétterül az arcán... Összeölelkeznek.

Kart karba öltve mennek végig a folyosón, aztán fel az emeletre, ahol a műtők vannak. Erzsike és Vivien összesúgnak mögöttük, majd tátott szájjal bámulnak utánuk.

Két műtőnek az ajtaja tárva nyitva. A harmadik ajtó felett ég a piros lámpa. Várákoznak egymás kezét szorítva.

Kisvártatva nyílik az ajtó, Márta nővér lép ki rajta. Egyszerre szólalnak meg:

– Lili?...

Márta nővér bólint.

– Jól van. Még alszik, még egy órát biztosan aludni fog. Ne aggódjatok lányok.

Melinda éppen a mese végére ér.

– Itt a vége, fuss el véle! – mondja és kacag, mert boldognak látja a kisfiút. Egy órája ül itt Bence mellett. Most már megy és megnézi Lilit.

Nyílik az ajtó. Irén jelenik meg a már sarkig tárt ajtóban.

– Melinda, alig talállok rád. Fonyódi bácsi a portáról üzeni, hogy leveled van, légy szíves érte menni.

– Köszönöm – hadarja Melinda. Levele, neki? Ugyan ki írhatott neki levelet?

Még megígéri Bencének, hogy ha teheti, visszajön délután és olvasnak még egy mesét. Bence erőltlenül, de

ragyogó szemekkel szorítja meg a kezét. Alig akarja elengedni.

Melinda fut le a portára. Fonyódi bácsi egy lezárt borítékot ad át neki.

„Pál Melinda, kislányomnak” – olvassa Tamás apró, szorosan összefonódó betűit. Feltépi a borítékot, egy kettéhajtott papírlap van benne.

„Váratlanul kaptam egy szabad délutánt. Háromra érted jövök. Addig gondolkozzál azon, hogy hová szeretnél menni. Miénk az egész délután.

Szeretlek.

Tamás”

Csak ennyi, de ez éppen elég, hogy Melinda repüljön a boldogságtól. Tamás tudta, Tamás bízott benne.

Már a lépcsőn rohan fel, amikor utoléri Fonyódi bácsi hangja:

– Várjon, még ez is a magáé!

Melinda visszafordul, s egy nagy csokor nárciszt vesz át Fonyódi bácsitól. Örömeben egy pusztát nyom az öreg portás arcára. Karjára fekteti a csokrot s úgy indul ragyogó szemekkel az öltözőbe, hogy vízbe tegye a virágot.

Erzsike és Vivien várja a lépcsőfordulóban.

– Melinda, te talán még nem is tudod, de Katona nem szakított Tamással. Ő maga vallotta be.

Melinda rájuk villantja ragyogó szemét, s büszke mosollyal mondja:

– Soha hírnék még nem örültem ennyire, mint most ennek. Köszönöm lányok.

Tovább megy a boldogság glóriájával körbefonva. Úgy érzi, most neki sem merné Vilma azt mondani, hogy éretlen gyümölcs...

Talán azért, mert azóta beérett.

Sárga rózsza

Ott ült a téren, egy kávéház teraszának szegletén, s még mindig dohogott magában.

Valamikor szerette ezt a várost. Örült, amikor a főszerkesztő vidékre küldte. Imádott hajnalban indulni, szerette a száguldást, amikor még alig jártak az utakon, a friss levegőt, olykor a napkeltét is elcsípte. Amikor már csak mezők vették körül, de sokszor megállt, nézte a vörös napkorongot, látta mint folynak szét a nap sugarai remegve, félve... Állt, vacogott, de megérte... azután még sokáig hallgatta a csendet... Gyönyörűséges élményei voltak.

Most, amikor szólt a főszerki, duzzogott. Már megint ő. Miért mindig őt küldi a világ végére? Persze, most is jólesik kimozdulni Budapestről, de valamikor könnyebb volt. Emlékszik, mindig itt volt már a kora reggeli órákban, és mohón kezdte el szervezni az aktuális munkát...

Ezúttal kínnal, keservvel vágott bele. Aztán a szervezés is balul sült el. Színészek? No persze, majd csak este érnek rá. Egyesek. Aki éppen fellép, az majd holnap reggel. Amikor felébred. Az egy tucat konyak után?... Várhatja... Szóval, már nem ilyen életre vágyik. Valamikor szerette, de hát már harminchét éves. Jó lenne megállapodni, családot alapítani, de mindig a munka után futkos, más nem is igen fér az életébe.

Ült a teraszon, szűrte a kávé és dohogott magában. Bámult be a szemben lévő utcába, ahonnan özönlöttek ki az emberek. Nem érdekelte, már semmi sem érdekelte. A város sem, amit korábban annyira szeretett.

Most rondának, koszosnak, bűzösnek találta. Nincs is benne semmi érdekes. Mivel fogja elütni az idejét estig, hiszen még délelőtt van, tíz óra alig múlt...

Ahogy így bámészkodott, egyszer csak feltűnt egy filigrán női alak a tömegben. Nem látott rajta semmi különösét, mégsem tudta levenni a szemét róla. Ahogy közeledett felé, lassan bontakozott ki az alakja, majd az arca. Mellette egy természetes asszonyság loholt, alig tudott lépést tartani a könnyű léptű kis teremtéssel, aki fél kezével gesztikulálva magyarázott valamit a másiknak. Vállán nagy táská lódult meg, amikor rándított rajta egyet, hogy le ne csússzon, a fél keze tele volt könyvekkel... Most már nem is látott mást, csak őt...

A téren megálltak, egyre gyakrabban nézett az órájára, de még mindig beszélt, beszélt, beszélt. És a fél kezével hadonászott. Sötét haja hátul össze volt kötve, vagy valami kontyba csavarva szabadon hagyva a hosszúkás kedves arcot. Hatalmas nagy szemei voltak, karcsú, finom alakjának kontúrait szabadon láttatta a feszes farmernadrág, melyhez piros-fehér kockás ingblúzt viselt. Néha kedves hangját is elhozta az éppen ott bóklászó szellő, ami rögtön be is fészkelte magát a szívébe. Egyszerre észrevette, hogy süt a nap, üde tavaszi zöldbe borultak a fák, és látta már a virágágyásokat is a téren, a gyönyörű tarka-barka nyíló csodákkal együtt.

Elbarangoltak a gondolatai, azt sem tudja, mitől lett hirtelen jókedve, de jókedve lett. Letett egy ezrest az asztalra, intett a pincérnek és elindult. Abban a pillanatban köszönt el a lány a természetes asszonyságtól. Az órájára nézett, és futva indult tovább. Alig tett meg néhány métert, amikor a felső könyv kicsúszott a kezéből, s a földre esett.

Hallotta a visszafojtott halk sikolyt, aztán látta, amint lehajol, majd minden könyv kiesik a kezéből és szerte-szét hevernek a tér kövezetén. A lány ijedten kapkodott a

könyvei után, amikor ott termett ő, és gyorsan felszedte a könyveket. Egy pillanatra találkozott a tekintetük, amikor ráemelte hatalmas, rémült szemeit. Ott, abban a pillanatban beleszeretett. Nyújtotta volna neki a könyveket, aztán meggondolta magát.

– Majd én viszem, elkísérem! – mondta kicsit bátortalanul. A lány ijedt szemeket meresztett rá.

– Ide megyek a gimibe. Lekésem az órám... futnom kell...

– Hát, fussunk együtt!

Az iskolakapuban, miközben átnyújtotta a könyveket, bemutatkozott.

– Ivor Vilmos vagyok.

– Noel Viktória – csak ennyit suttogott, s máris futott be a kapun. Onnan még vissza szólt – Köszönöm – s eltűnt a hatalmas kapu mögött.

Noel Viktória, Noel Viktória, ismételtette magában. Legalább már a nevét tudja. Noel Viktória... Fantasztikus idő van, igazi szép május... Mi lenne, ha megvárná itt a téren. Hát hiszen ideje van bőven, talán csak nem marad estig az iskolában?... Leült egy padra, szemben az épülettel, s le sem vette szemét a kapuról.

Egy fiú lépett ki, a Fejlesztőnek kinevezett kis helyiség ajtaján. Nyomában Viktória, ahogy sebtében vállára vette a táskáját, és összekapkodta könyveit.

– Ügyes voltál! Sokat fejlődöttél Laci, tudod-e? Csak így tovább! Szervusz.

– Tényleg így gondolja, tanárnő? – Viktória bólogatott

– Nagyon örülök. Viszlát.

Aztán szembe jött vele a folyosón Laci osztályfőnöke.

– Viki, akartam már veled beszélni! Te csodát művelsz ezzel a Laci gyerekkel, mintha kicserélték volna, és egyre jobbak az eredményei. Hogy csinálod?

– A tanulási nehézséggel küzdő gyerekek sokkal több időt, figyelmet igényelnek, és természetesen dicséretet. Kár, hogy félre diagnosztizálták, s rányomták a bélyeget, hogy diszkalkuliás, mert nem az, s így nagyon nagy a lemaradása. Ha már általánosban elkezdik fejleszteni, nem itt tartanánk. Rengeteg kudarctól lehetett volna megkímélni, de most már kezdi visszanyerni az önbizalmát. Örülök, hogy te is úgy látod, hogy fejlődik szépen... rohannom kell, még van órám a Mária utcában, s a tíz perces szünetben át kell oda érnem... – ezzel elkészönt, s már futott is tovább.

Amint a kapun kilépett átvágott a téren. Sietett.

– Csak nem akar megint elfutni? – hallotta meg a már ismerős hangot. Sőt, látta is, pillanatok alatt ott termett mellette.

– Csak nem rám várt? – kérdezte, de csöppet sem lassított léptein – Nekem van még egy órám itt, szemben, abban a keskeny utcában. Oda kell érnem... most már alig öt perc alatt.

– Hát akkor fussunk! Kell a mozgás, nem igaz? –

Közben kivette a lány kezéből a könyveket és futólépésben haladtak tovább. Amikor visszaadta az iskola előtt, megkérdezte.

– Biztos, hogy egy órája lesz?

– Aha! Éppen csengetnek, már ott kellene lennem – ezzel megint eltűnt a nagy boltíves kapu mögött.

Most már biztos, hogy nem gimnazista, hanem tanár, ujjongott Vilmos. Nem volt kérdés, igenis megvárja. Még soha nem találkozott ilyen elbűvölő teremtéssel. Sétálgatott, közben állandóan a lányon járt az esze. Gyakran azon kapta magát, hogy mosolyog. Messzire nem merészkedett, hogy szemmel tudja tartani a kaput.

Aztán egy ház előtt, a kerítésen kihajló ágba ütközött.

Rózsafa, van rajta egy sárga rózsabimbó... Tovább

ment, de valami motoszkált a fejében, nem hagyta nyugodni. Visszafordult, szétnézett, majd letörte a rózsát. Ujját megszurta egy tövis... még a vér is kiserkent... A rózsza bosszúja... no, majd egyszer megírja, gondolta, és elmosolyodott. Aztán odább sompolygott és gondosan letördelte a töviseket, vigyázva, hogy egy se maradjon a rózsaszáron.

Másfél órát várt, mire a lány megjelent a kapuban.

– Már komolyan kezdtem gyanakodni, hogy van a giminek másik kijárata és meglógott előlem – mondta, amint hallótávolságba került hozzá, majd kivette a lány kezéből a szatyrot.

– Csak nem várt meg megint? – kapott ijedten a szájához – Ha tudtam volna?... Ó, de sajnálom!

– Ne sajnálja. Nézze, időközben loptam magának egy rózsát!

– Jaj, de szép! Nekem még senki sem lopott rózsát. Köszönöm! A sárga rózsza a kedvencem.

Közben lányok, fiúk előzték le őket a járdán és vidáman üdvözölték Viktóriát.

– Viszlát tanárnő!

– De jól játszottunk!

– Máskor is tetszik hozni kártyát?

– Máskor is tetszik Unozni velünk?

– Viszlát!

– Persze, persze... Szervusztok gyerekek!

– Hmm, Uno óra? Én nem emlékszem ilyenre. Most már menjünk el valahová ebédelni, és mesélje el nekem, mi a csodát csinál. Az átjött, hogy tanár, de miért futkosó tanár? És milyen tanár az, akiért így rajonganak a gyerekek?

Este, a hotelszobában feküdt hanyatt az ágyon, s eszébe jutott, milyen jól kacagott Viktória azon, hogy

futkosó tanárnak nevezte őt. Aztán elmondta, hogy győgyepedagógus, és utazó tanárnak nevezik, azt, amit ő csinál. A tanulási zavarral küzdő gyerekeket fejleszti. Van köztük mindenféle: diszlexiás, diszkalkuliás, diszgráfiás... Ő megy egy-egy gyerek miatt a helyszínre. Maga állítja össze az órarendjét is, de természetesen mindenkihez alkalmazkodnia kell. Így alakul ki az, hogy vagy lyukas órája van, vagy éppen a szünetben kell futnia egyik iskolától a másikig.

Megkérdezte tőle, mióta csinálja ezt. Tíz éve! Azt hitte nem hall jól. Előtte még Pesten gyakornokoskodott két évet... Akárhogy számolja, legalább harmincnégy éves lehet... Hmm, ahhoz képest, hogy ő gimnazistának nézte...

Nagyszerű, még korban is összeillenek...

Végül mégsem ebédeltek együtt, mert a lányt az édesanyja várta ebédre. Már rá is telefonált, mikor érkezik, kihűl az étel... Akkor fellelegzett. Tehát nincs családja, nincs még férjné!... Sokáig beszélgettek a téren. Útközben vettek egy doboz gyümölcslevet, kértek két műanyag poharat, aztán leültek egy padra a téren és ott iszogattak, beszélgettek.

Még pertut is ittak... Fennhangon felnevetett. Megkérdezte, nem tegeződhetnének? Mire Viktória azt válaszolta, dehogynem, iganak pertut. Megkérdezte, hogy szereti-e a bort, vagy konyakot, majd betérnek valahová pertut inni. Mire a lány csodálkozó szemeket meresztett rá... Minek az, hát itt a gyümölcslé, pohár is van... kit érdekel, hogy műanyag? Igaza van, ilyen egyszerű minden, csak az emberek általában túlbonyolítják az életüket.

Tökéletesen megfelelt a műanyag pohár is a gyümölcslével. Tünetmentes teremtés...

Kártyáztak is... Hangosan felkacagott. Előkerült a szatyorból az Uno, és megtanította hogyan kell vele játszani. Persze a szatyor is meglett az utolsó óra végén, a táskájában volt, csak éppen előbb nem találta, és ideje sem

volt rá, hogy megkeresse, azért hozta kézben a könyveit, a játékokat meg behajigálta a táskájába. Ugyanis, amikor jött át a gimibe, akkor volt egy lyukas órája, és egy anyuka várta a színház előtt. Az volt az a természetes asszonyság, akivel ő meglátta Viktóriát.

A szülőkkel több a gond, mint a gyerekekkel, mondta. Van olyan szülő, aki mindent akar a gyerekének, mindenből a legjobbat, amit pénzzel meg lehet fizetni. Próbálta meggyőzni, hogy nincs a gyereknek semmi baja, nem szorul fejlesztésre, örülhetne neki. Mégis akarta, hogy vállalja el magánba, megfizeti... Nem tudta meggyőzni, hogy nem pazarolhatja az idejét olyanra, akinek nincs szüksége rá, mert azoktól venné el, akiknek igen nagy szükségük van rá... Hát nem tündéri?... No, ilyen emberből van kevés. Ez aztán nem korrumpálható... Pedig neki a bére is olyan csekélyke... és mégsem vállalta... no, ilyen emberekből kellene több, sokkal több... Kincset ér az a lány...

Szóval, Unoztak a téren. Ahogyan óra után Unozott a gimnazistákkal is. Azt mondja, annyira igénylik a mai gyerekek a figyelmet, törődést, szeretetet, hiszen a szülőknek nincs idejük a gyerekükre, nem foglalkoznak velük. Összeverődött egy kis csapat óra után, nem tudott nekik ellenállni. Játsoztak. A kicsikkel is szokott játszani, meg szappanbuborékokat fújni. Nagyon élvezik, és oldódnak... Jobban kellene figyelni rájuk, akkora a feszültség bennük, oldani kell... Sajnos, kevés pedagógus törődik ezzel...

Remek ember... Éppen őt kereste éveken át, éppen őt! Milyen jó, hogy rátalált...

Aztán felhívta a főnökét.

– Te barom! Tudod, hány óra van?

– Természetesen tudom, csak meg akartam köszönni, hogy ide küldtél!

– Ezek szerint, alakulnak a dolgok, Vilikém?
– Remekül!
– Tudtam, hogy rád számíthatok! – hallotta még, de lezárta a beszélgetést, és boldog elégedettséggel mosolygott.

Viktória másnap reggel fáradtan ébredt. Alig aludt valamit, egész éjjel gondolkodott. Nem értette, hogyan került az útjába az a fickó... aztán a ma délutáni randira is elígérkezett. Hová tette az eszét? Ó jaj, bárcsak ne ígérte volna meg... nem kellene elmennie... talán el sem fog menni... de hát olyan kedves volt vele, és milyen jól elbeszélgettek ott a téren... Miért is nem gondolkodott előbb?...

Jó, ennyi volt és kész, nem foglalkozik ő ilyen csélcsap alakokkal...

Aztán mégis odavetette anyjának, csak úgy félvállról, hogy ne várja őt ebédre, programja van délutánra.

Egy általános iskolában voltak órái, egyéni és csoportos fejlesztés.

A csoportosat nem szerette, mert nem tudta minden figyelmét egy gyerekre összpontosítani, pedig csak úgy követhette, hogyan halad, mikor léphet vele tovább... De mit tehet? Nincs elég tanár, vagy túl sok a problémás gyerek? Talán ez utóbbi. Így megoszlik a figyelme, ha öt-hat gyerek van a csoportban. Még ha a problémakör azonos is, de az nem történhet meg, hogy egyformán haladnak, vagy, hogy azonos szinten vannak. Megoszlik a figyelme, és nem olyan hatásos a fejlesztés. Olykor egy-két év alatt helyre lehet hozni egy gyereket, természetesen csakis egyéni fejlesztéssel. Így viszont több évbe telhet, de lehet, hogy sosem lesznek egyenrangúak társaikkal.

Az ötödik órán, hat kisdíák volt nála csoportos fejlesztésen. Óra végén elkezdtek könyörögni, hogy játsszanak még valamit. Ezúttal sem tudott nekik ellenállni.

– Fújjunk szappanbuborékot! Na, mit szóltok?

– Fújjunk, fújjunk!... – kiabálták egyszerre. Máris előkerült a szatyorból néhány buborékfújó, szétosztotta a gyerekeknek, s maga is elkezdett buborékokat fújni.

– Jaj, de szép! Viki néni milyen sok buborékot tud fújni egyszerre...

– Te is mestere vagy a buborékfújásnak – mondta a mellette ácsorgó kislánynak, majd a kezébe nyomta a fújót – tessék, had lám...

Végül, már alig látszott ki a buborékokból. Mindenki felé fújta, neki akarta megmutatni, mit tud.

– Az enyém a legnagyobb! Ugye Viki néni?

– Én meg a legtöbbet fújtam! Nézd milyen sokat!

– Az enyémnek meg feje van és két szeme. Nézd csak Viki néni!

Gyönyörködött a gyerekekben, a buborékokban, nézte felhőtlen jókedvüket, s egyszer csak azt vette észre, hogy mindjárt egy óra lesz.

Visszakísérte tanítványait a tanterembe, majd kapkodva összehakolta dolgait, a szatyrot betette a szekrénybe, hiszen holnap itt kezd a napot.

Aztán még megmosta a kezét, megfésülte a haját, s elindult. Éppen egy óra volt. Egyre beszéltek meg a találkát Vilmostal, a téren, ahol tegnap üldögéltek. Nem sietett. Ha megvárja, jó, ha nem, talán, még jobb...

Nem teheti meg, hogy nem megy el, hiszen megígérte.

Úgy beszéltek meg, hogy együtt ebédelnek... Nem is érti, hogyan vette le a lábáról az a széltozó. Hogyan tehetett ilyen könnyelmű ígéretet. Az írásait sem olvassa már... Aztán a meglepetés erejével hatott, amikor meglátta őt, ahogy ott a téren felszedte a könyveit... azonnal felismerte...

Már-már szomorúan ballagott, nem is tudta, mit szeretne jobban, ha Vilmos a padon ülve várja őt, még így is, hogy majd félórát késik, vagy azt, hogy nem látja többé...

Amint befordult a térre, azonnal meglátta Vilmost. Ott állt a tér közepén és nézelődött körbe. Rögtön észrevette őt és futva indult felé. Hihetetlen, legalább tíz-tizenkét utca torkollik a térbe, mégis azonnal észrevette őt. Már mindjárt ideér... Istenem, egy szál sárga rózsza van a kezében...

Miután üdvözölte, szótlánul nyújtotta felé a rózsát.

– Milyen kedves vagy. Megint loptál nekem rózsát?

– Most kivételesen nem loptam, volt időm bemenni a virágboltba... Uno, vagy szappanbuborék? – kérdezte az órára nézve – Mindjárt éhen halok!

– Szappanbuborék!... Még nem is mondtad mit kezdjek a hulláddal, ha megtörténik?... No jó, menjünk ebédelni.

Ebéd után sétálgattak még a Sétatér fáinak lombosátora alatt. Vilmos egyfolytában arról beszélt, mennyire szereti ezt a várost, olyan kiismerhetetlen, mindig leveszi a lábáról...

– Tényleg? Én még sohasem figyeltem... mindig rohanok...

– Dehogy rohansz, hiszen most is sétálsz. Nézd, milyen lombosátrat borítottak ránk a fák! Eszményien szép és romantikus. Jártál már Velencében? – Viki egy pillanatra megtorpant, majd kissé éles hangon válaszolt.

– Nem, még soha, de nem is érdekel különösebben...

– Majd egyszer elviszlek oda, tetszeni fog neked!

– Azt ugye meg sem hallottad, hogy engem nem érdekel? Különb is, miért éppen Velence?...

– Azért, mert ott még nem jártál. Amúgy, miért nem érdekel?

– Ha ebből indulunk ki, akkor szíves tudomásodra hozom, nem jártam még Rómában sem, Párizsban sem, sőt, Acapulcóban, meg Kuala Lumpurban sem... Azért nem érdekel, mert nem szeretem, ha az ember beavatkozik a természetbe. Látod mi történik napjainkban Dubaiban? Mesterséges szigetek tömkelege épül, s aztán beépítik mindenféle ostoba, giccses épülettel. Hát ez történt Velencével is. Egy látszat város. A palotáknak csak a homlokzata márvány és alatta közönséges téglá. Az egész város olyan, mintha díszlet lenne, vagy háttérül szolgálna, mondjuk a Gioconda című operához. Felszínes, lapos, mindene látszat, komolytalan és mű...

– Jól vagy informálva, annak ellenére, hogy nem is láttad. Igazad van, de attól, hogy nem látogatjuk, még nem fogják visszacsinálni... Különben beszélgethetünk Acapulcóról, sőt, Kuala Lumpurról is, Viki!

– Viktória!... Tudom jól, hogy nem fogják visszacsinálni. Nem is az a lényeg, hanem az, hogy ne fosztogathassák tovább a természet kincseit. Nem tudom elfogadni, hogy az ember ilyen durván beavatkozzon a természetbe. Miért is ne lennék jól informált, elvégre olvashat is az ember, nemde?

– Bocsáss meg, nem akartalak felzaklatni, Viktória.

Azután moziba mentek. Viktória elálmosodott. Nem azért, mert nem volt jó a film, hanem mert éjjel keveset aludt. Most de szívesen hajtaná fejét ennek a fiúnak a vállára... milyen édeset szunyókálhatna... Megrázta magát, és továbbra is igyekezett minden figyelmét a filmre összpontosítani. Észrevette, hogy a fiú többször nézi őt, mint a filmet. Úgy tett, mintha nem venné észre... pedig jól esett volna olykor mélyen a szemébe nézni, még sötétben is...

Amikor kijöttek a moziból, valaki ráköszönt.

– Szia Viki! Régen láttalak, majd hívlak!

- Vikinek szólított. Nem javítottad ki...
- De hát, Ildi a barátnőm!
- Aha értem. Mivel ő a barátnőd, hát neki szabad...

Még beültek egy presszóba, majd sétáltak egy kicsit, aztán eljött a búcsú ideje. Viktóriának még készülnie kellett a másnapi órákra. Vilmos viszont utazott haza az elkészült riportokkal. Kezet fogtak. Aztán a fiú végig simította a lány arcát, majd az állát fogva csókot lehelt az ajkára.

- Hiányozni fogsz, Viki!
- Viktória! – csak ennyit suttogott, nyelt egy nagyot, majd futásnak eredt. A fiú tölcseért formált a kezéből és elkiáltotta magát.
- Viktória, szeretlek!

Akkor már folytak a könnyei, egészen hazáig. Amikor megnyitotta a laptopját, hogy megnézze a postáját, már ott várta Vilmos üzenete. Mint aki kísértetet lát, gyorsan lecsapta a laptop tetejét.

Vilmos naponta ostromolta e-mailjeivel a lányt. Választ is kapott rá, rövidet, tömöret, mintha csak illemből tenné a válaszadó. Ha azt írta, hétvégén a városba látogat, akkor Viktória kibúvót keresett. Azt mondta, hogy közel a vakáció, így ilyenkor kirándulásokat szerveznek. Hívták őt is segítségnek, már elígérkezett.

Valóság volt, nem hazudott. Minden hétvégére vállalt kirándulást, sőt, a nyárra is vállalt táboroztatást, a kelleténél többet, csak hogy ne kelljen Vilmossal találkoznia. Küzdött a szerelem ellen, érezte, ha újra találkozna, győzedelmeskedik felette.

Minden erejét megfeszítve ellenállt, de a postáját egyre gyakrabban megnézte, s amikor egy nap nem érkezett e-mail tőle, kétségbeesett.

Már véget ért a tanév, megkezdődött a szünidő. Édesanyja elutazott barátnőjével a Balatonra, így ő egyedül maradt otthon. Folyton azon gondolkodott, miért nem ír Vilmos? Lehet, hogy már megelégtelte ezt az ő konok természetét? Most mégis, miért ez a kétségbeesés? Ezt akarta, nem?...

Nem volt nyugta odahaza, ment, ahová a lába vitte. Kószált a városban, aztán üldögélt a téren egy padon. Itt üldögéltek Vilmossal, itt tanította meg őt Unozni. Mennyit beszélgettek... sóhajtott, aztán tovább sétált. Megállt az utcasarkon, ahol elváltak egymástól, lám már örökre. Itt adta azt a leheletkönnyű csókot...

Aztán ott találta magát a gyönyörű lombsátor alatt. Minden egyes szavát vissza idézte... Bárhová ment, minden Vilmosra emlékeztette. Akkor, ott, már tudta, hogy szerelmes Vilmosba. Beleesett a saját csapdájába, beleszeretett abba az emberbe, pedig nem akart... mennyit küszködött ellene... de már késő, fülig szerelmes belé... Vilmos, Vilmos, szeretlek, szeretlek! Ezt kopogta minden lépte. Futva indult haza. Egészen kifulladt már, mégsem állt meg hazáig...

Megnyitotta a laptopját... hátha mégis...

Ott volt Vilmos üzenete!

„Holnap reggel utazom. Ha van időd szólj, hol és mikor tudnánk találkozni.”

Csak ennyi! Már írta is volna a választ nagy buzgalommal, de abban a pillanatban megcsörrent a telefonja. Vilmos volt. Gyorsan megnyomta a gombot.

– Ha nem olvastad volna...

– Olvastam. Várlak!

– Mikor és hol találkozunk?

– Mikor érkezel?

– Már ötökör ott leszek! Jó?

– Az túl korán van. Hétkör várlak a lombsátor alatt!

– Oké. Ott leszek! Tudod, hogy szeretlek?

– Aha!... Én is téged!

Alig merte kimondani, pedig így volt... már nem volt ereje küzdeni ellene.

Nem is tudott éjszaka aludni, alig várta a reggelt. Miért is nem mondta rá az öt órára, hogy megfelel?... Az utcák még néptelenek voltak. Nem kelnek ilyen korán az emberek városban, csak azok akiknek dolgozniuk kell. Aztán amint bepillantott a lombsátor alá, meglátta Vilmost, egy szál sárga rózsával a kezében. Ott állt középen, és forgott körbe, nem tudta melyik irányból érkezik. Amikor észrevette őt, elkiáltotta magát.

– Viktória! – És futott felé.

– Vilmos! – Ő is futásnak eredt. Nem tudott, már nem is akart parancsolni az érzelmeinek. Boldogan vetette magát Vilmos ölelő karjaiba, s forró csókjától, csak sokára eszmélt fel.

Aztán még nézték egymást hosszan.

– Viktória! – suttozta Vilmos.

– Mostantól, Viki! Jó lesz, Vili?

– Viki!...

– Vili!... – ízelgették egymás becenevét, s kacagtak. Vili átnyújtotta a rózsát.

– Hol loptad a rózsát ilyen kora reggel?

– Egy városszéli ház előkertjéből csentem. A tulaj rám akarta uszítani a kutyákat...

Szép napok virradtak Viktóriára. Kirándulásokat, egyéb programokat szerveztek Vilmostal. Együtt lógtak egész nap, este koncertre, vagy ha más nem akadt, moziba mentek. Azután mindig hazakísérte őt.

Viktória örömmel vette észre, hogy mennyire hasonló az ízlésük, mennyire egyformán gondolkodnak, vagy egyképpen vélekednek az élet dolgairól. Boldog volt. Úgy

érezte, végre révbe ért, megtalálta azt, akit mindig keresett... megtalálta az igazit.

Aztán, éppen a negyedik napon, a moziból hazafelé menet sétáltak kézen fogva. Nézték a csillagos eget a kellemes, illatos nyári éjszakában, amikor Vilmos megszólalt.

– Szünidő van, te is ráérsz, menjünk el Velencébe egy hétre... – Viktória önkéntelenül megtorpant – mi van, elfáradtál? – kérdezett rá gyorsan Vilmos.

– Igen, elfáradtam... – válaszolt, aztán hallgatott mélyen.

– No, majd éjjel kipihened magad, aztán reggel válaszolj, mit szólna az ötletemhez?

Viktória olyan hirtelen rántotta ki kezét Vilmos kezéből, hogy az is hátrahőkölt. Már éppen ott voltak a ház előtt, ahol a lány lakott.

– Nem kell reggelig várnod. Jobb, ha most megtudod, nem akarok látni soha többé! – mondta szinte sírva. Pár gyors lépéssel elérte a kaput, Vilmos csak arra lett figyelmes, hogy nagyot dörrenve csapódik be az orra előtt, elnyelve előle Viktóriát.

Viki napokig ki sem mozdult a házból. Nem tudta, Vilmos vissza utazott-e már, vagy még itt tartózkodik a városban, de nem volt kedve összefutni vele. A telefont nem vette fel neki, az e-mailekre sem válaszolt, csak kukszolt a lakásban, minden telefonhívásra összerezzent, aztán sírt, sírt, sírt...

Harmadnap felhívta Ildit, a barátnőjét. Kérte, hogy munka után jöjjön el hozzá, hogy kiönthesse valakinek a lelkét. Arra kérte, hogy vásároljon be neki, kenyeret, élelmiszert, mert már semmi sincs itthon, ő pedig nem meri elhagyni a házat, amíg a városban van az az alak.

A barátnő természetesen semmit sem értett, viszont ígéretet tett, hogy bevásárol és elmegy Vikihez, miután

megbeszélte férjével, hogy az összeszedi és hazaviszi a gyerekeket.

Nemsokára jelzett a kaputelefon. Viktória félve vette fel, azonban rögtön hallotta Ildi hangját.

– Ildi vagyok, nyisd ki!

Miután Ildi kipakolt a konyhaasztalra, kérdezte.

– Mi baj van, mesélj... Szörnyen nézel ki, ha tudni akarod... Szerelmi bánat? Hol az a jóképű lovag, akivel a múltkor a moziban láttalak? – Ildi szeretett azonnal a tárgyra térni, és mindig tudta, mi a dörgés.

– Éppen róla van szó!

– Elhagyott, virágszálam?

– Nem ő, én nem akarom látni soha többé...

– Aha, nekem nem úgy fest a dolog. Mi a bűne, halljam.

– Az, hogy egy gazember... – azután részletesen elmesélte, hogyan ismerkedtek meg. Azonnal ráismert, hogy ez az az újságíró, akinek a cikkeit olvasni szokta. Olyan emberi hangon írt, olyan elbűvölőn... Küzdött ő a szerelem ellen... nagyon is, mégis beleszeretett... Aztán mesélt az együtt töltött szép napokról, csak amikor annak a bizonyos napnak az estéjéhez ért, akkor tört el újra a mécses.

– No szóval, én ebből azt szűrtem le aranyom, hogy te szerelmes vagy, de fülig... Nagyon jóképű fiú, és pont összeilletek. Még mindig nem értem, miért hagytad faképnél azon az estén?

– Hát nem érted? El akar vinni Velencébe.

– Olyan nagy bűn az? Én bizony nem csinálnék belőle ekkora ügyet. Mennék!

– Persze, te mennél, mert nem szoktál előre gondolni...

– Jó, tudom. Nem kell már sokadszorra is a fejemhez vágnod, hogy már a harmadik férjemmel élek. Tévelyegtem eleget, tudom jól... de kell ahhoz, hogy végre megtaláld az igazit, s én úgy érzem, hogy harmadszorra

megtaláltam. Te is fogd magad drágám és fuss vele Velencébe, mielőtt ő is meggondolja magát...

– Nem értesz meg Ildi, de hát még nem is mondtam végig...

– Van még valami?

– Igen. Egyszer régen, évekkel ezelőtt, amikor még nem ismertem őt, akkor olvastam egy novelláját. Abban azt írta, – folytatta sírva Viki – hogy az első szerelmét elvitte Velencébe, ott aztán összevesztek és szakítottak... Aztán a másodikkal már úgy ment oda, hát lássuk, van-e benne valami sorsszerűség? Az is bejött!... A harmadikkal már várta kajánul, hogy mikor fog bekövetkezni... A negyediket már csak azért vitte oda, hogy megtörténjen... Érted már? Engem is Velencébe akar vinni...

– Aha, értem. Te megelőzted őt. Ne ő szakítson veled, inkább te, ha beledöglesz is...

– Igen! – zokogta Viki.

– Drágám, nem kellett volna ezt megbeszélned vele? Fogalmam sincs, hogy mit olvastál? Honnan tudod, hogy az valódi történet volt és nem fiktív? Mi van, ha csak kitalálta az egészet? Sohasem fogod megtudni, ha az a mindent tudó Velence éppen úgy dönt, hogy te vagy neki az igazi, és nem szakítással végződik a történet... Jaj Viki, hová tetted a józan ítélőképességed? Nem szoktál te ekkora szamárságokat csinálni... Te tényleg nagyon szerelmes vagy... Észrevetted, hogy már ötödször csörög a telefonod, mióta itt vagyok, s te nem nyúlsz utána?...

– ... mert ő hív! Egyébként ma utazott volna haza, de az az érzésem, hogy még mindig itt van a városban... nem, nem akarok vele beszélni...

– Pedig muszáj lesz drágám! Beleszeretni sem akartál, és mégis sikerült. Ő is emberből van, megérdemli, hogy megbeszélj vele a dolgot, és ne csak úgy szó nélkül hagyd faképnél. No eredj szépen, mosdjál meg, szedd össze magad, aztán kitalálunk valamit.

Amíg Viki a fürdőszobában volt, addig Ildi gyorsan visszahívta a számot. Nem kellett sokat várnia, máris hallotta az örömtől reszkető hangot.

– Viki!

– Ildi vagyok, Viki barátnője. Most ismerkedek a sztorival...

– Kérem, mondja meg neki, hogy legalább vegye fel a telefont... beszéljük meg...

– Nem fiatalember, ezt a meccset magának kell megvívnia. Én itt semmit sem tehetek. Annyit kérek csupán, hogy most ne hívja egy ideig, majd csak estefelé, addigra talán sikerül megnyugtatnom.

– Értettem! Köszönöm. – Ildinek éppen sikerült letennie a telefont, mire Viki visszaért. Hogy mekkora marha ez a lány! Az a férfi sírt a telefonba... ez a Viki tényleg nem normális.

Miután Ildi elment, Viki rendbe szedte magát, megfésülködött, azután a telefonért nyúlt.

– Vilmos, itt vagy még a városban? Szeretnék beszélni veled!

Azon a nyáron Viktória, Vilmossal együtt utazott a napfényes Itáliába. Együtt süttették magukat a homokos tengerparton, együtt kószáltak a messze földön híres olasz városokban. Közös megegyezés alapján, Velencét messze elkerülték.

Mint vihar a tengeren

Egy ember életében történnek megmagyarázhatatlan dolgok. Nem tudni miért, a véletlen műve-e, vagy ahogy mondani szokás, meg van írva előre a Nagykönyvben? Vagy már úgy jövünk erre a világra, hogy kódolva van mi minden történik majd velünk, mi mindennel kell megbirkóznunk? Ez rejtély, ha úgy tetszik, titok, amit nem tudunk megfejtetni, bármennyire is igyekeznénk. Így volt ezzel Vanda is. Már a megismerkedésük sem volt mindennapi.

Vanda idegenvezetőként dolgozta végig az életét. Tizennyolc évesen kezdte, már akkor beszélt két idegen nyelvet, azután az évek során elsajátított még kettőt. Amikor a férje nyugdíjba vonult, Vanda ötvenhét éves volt. Belefáradt már a mindennapos robotba, közben felneveltek három gyereket is, már mind kirepült a családi fészekből. A férjével úgy döntöttek, hogy ő is nyugdíjaztassa magát, még ha kicsit kevesebb is lesz a nyugdíja. Lecserélik a nagy lakást egy közeli falusi kertés házra, s majd ott várják az unokákat, meg kicsit kertészkedhetnek, és végre csend lesz és nyugalom.

Nem úgy lett, ahogyan eltervezték. Közbeszólt egy szívinfarktus. Hamarosan eltemette a férjét. Itt maradt egyedül, a hatalmas lakásban, a kevés nyugdíjával. Nem is tudta mit tegyen. Hónapok múltával jutott csak eszébe, hogy elmegy egy fordítóirodába, talán tudnak neki munkát adni. Munka akadt bőven, az ő munkáival elégedettek voltak. Akadt angol, német nyelvű anyag is, de olasz és szlovák nyelvű szövegekből kapott legtöbbet, úgyhogy megkereste még a nyugdíja kétszeresét.

Ezúttal is a fordítóirodába sietett. Sürgős anyagot kapott, s ő szeretett pontos lenni. Egy mellékutcából rohant ki a térre, egyenesen neki egy száguldó kerékpárnak. A kerékpáros észrevette ugyan, de már nem volt ideje lefékezni. Csúnyán elestek. A férfi biciklistől felborult, a kerékpár alá került, Vanda viszont, egyik térdével a járda kövére zuhant, a másikkal meg a bicikli első kerekére esett. A járókelők futottak oda és emelték fel mindkettőjüket. Vanda alig tudott lábra állni, mivel egy eltört kerékküllő is a lábszárába fúródott.

Leültették egy padra. Egy boltból vizet hoztak, kínálták. Csupa vér volt a lábszára, nadrágja, mindene. Kérdezték jól van-e? Mondta, hogy köszöni szépen, igen, s fel akart állni, de nem tudott, visszazuhant a padra. Akkor valaki megfogta a karját, mondván, hívták már a mentőt csak maradjon, előfordulhat, hogy csontja is tört.

– Bocsásson meg, de már nem tudtam lefékezni.

– Én voltam a hibás, s most maga is itt szenved miattam. Meg tud bocsátani?

– Semmiség, túlélem! András vagyok, Raul András. – Vanda a kezét nyújtotta.

– Harmath Vanda!

Hát így kezdődött. Azután a klinikán, megállapították, hogy csonttörést egyikük sem szenvedett. A sebeket kimosták, bekötözték, a horzsolásokat leragasztották, s útjukra bocsátották őket.

András a folyosón várakozott. Vandát hosszabb ideig kötözték, mint őt. Együtt indultak ki a kórházból, sántikálva, nehezen lépkedve. Különösen Vanda, a szúrt seb miatt a vádlijában, ami igencsak megnehezítette a járását. Sőt, még Tetanuszt is kapott miatta.

András felajánlotta, hogy taxit hív és hazaviszi, de Vanda tiltakozott, hát hiszen itt lakik a közelben, hazasétál.

A férfi ragaszkodott hozzá, hogy elkíséri, ő mégis jobb állapotban van, egyébként ő is itt lakik a közelben. A kórházkapuban Vanda jobbra fordult, András követte. Egészen a kapuig kísérte. Vanda ott megköszönte, majd elköszönt tőle és bement a házba. Az első emeleten lakott, naponta tízszer le-fel futott a lépcsőn, de most beállt a lift előtt a sorba. Azután a lakásból felhívta a fordítóirodát, hogy küldjenek ki valakit az anyagért, mert őt baleset érte.

Másnap is nehezen állt lábra. Örült, hogy nem hívta még egyik gyereke sem, ne kelljen panaszkodnia. Nem akarta őket megrémiszteni. Körülnézett a konyhában, s úgy döntött, sehová sem megy, nem fog éhen halni, akad a hűtőben ennivaló, s mára még kenyeke is van. Sokat feküdt, üldögélt, sajgott mindene. Mi a csodának kell neki rohangálnia ötvennyolc évesen, dorgálta magát. Még jó, hogy a csontja nem tört, de ez sem hiányzott neki, csúnya kék foltok éktelenkedtek rajta, úgy érezte, hogy minden porcikája sajog. Nehezebb esett a járás, viszont feküdni sem tudott, mert bárhogyan fordult is, tele volt zúzódásokkal, mindene fájt. Különben sem volt szokva a tétlenkedéshez, mindig elfoglalta magát valamivel, mindig talált valami munkát, mindig rohangált, s most tessék, ilyen tétlenségre van ítélve. Vajon mennyi időbe telik amíg valamennyire helyreáll az állapota. András a hibás, mindenért András a hibás, miért száguldozik eszeveszetten a járdán? A fejére is fogja olvasni... ha ugyan látja még valaha...

A következő napon csak le kellett mennie a boltba. Hosszú bő nadrágot húzott, hogy eltakarja, de ne zavarja a sebeket, horzsolásokat. A világos nadrághoz fekete ujjatlan pólót vett fel. Sötétbarna vállig érő haját egy hajcsattal feltűzte a tarkójára, s elégedetten nézegette magát a tükörben. Hm, legalább tíz évet letagadhatna a korából. Szerencsés alkat, magas, karcsú, nincs még egyetlen ősz hajszála sem.

Mire megy vele? Miért kellett ilyen korán özvegységre jutnia? Ki tette ezt vele, hogy ilyen fiatalon magányra legyen ítélve? Igazán több empátiát várna onnan fentről, az égiektől. Miért szántak ilyen mostoha sorsot neki? Sokáig tépelődött, aztán csak rászánta magát és elindult, óvatosan, minden lépést egy-egy sóhajlás kíséretében.

Ahogy kilépett a kapun, észrevett egy férfit, aki azonnal felállt a padról, ahol eddig ült a ház előtti játszótéren, s elindult felé. Ismerősnek tűnt, de rögtön nem ismerte fel. Csak amikor ráköszönt, s érdeklődött a hogyléte felől. András volt.

– Hát maga, hogy a csodába kerül ide, s mióta üldögél itt? – mordult rá a férfira.

– Nemrég jöttem, de tegnap is itt voltam, aggódtam magáért. – Vanda ettől egészen érzékenyült.

Ő is megkérdezte, hogy van, de a férfi látszólag könnyebben viselte a baleset következményeit. Elkísérte őt a boltba, ő hozta a megpakolt szatyrot is, közben Vandát is támogatta, mert a bal lábára alig tudott ráállni. Útközben leültek a téren egy padra, hogy Vanda megpihentesse a lábát. Üldögéltek hosszan és beszélgettek.

Ezután minden nap eljött András. Ott üldögéltek a kis téren, vagy a parkban egy padon és beszélgettek. Lassan mindent megtudtak egymásról, egymás családjáról. András a szüleivel élt, sosem nősült meg, nem találta meg az igazit. Szabadúszó újságíró volt. Vanda csak annyit mondott, hogy egyedül él, fordítóként dolgozik, azt viszont elhallgatta, hogy nyugdíjas. Maga sem tudta miért. Tudta magáról, hogy jól néz ki, karcsú, fitt, ráncai is alig vannak, bár érezte, hogy az utóbbi egy év alatt sokat öregedett, és nagyon megviselte a férje halála.

Aztán ahogy javult a lába, ismét eljárt a fordítóirodába. Andrással a város különböző pontjain beszéltek meg találkozót. Elüldögéltek egy presszóban, vagy csak

sétálgattak, beszélgettek. Azután színházba mentek együtt, koncertekre jártak. Az ízlésük is mindenben nagyon egybevágtott. Már-már természetesnek tartották, hogy minden szabadidejüket együtt töltik, míg egy szép napon szembesültek vele, hogy mint a vihar a tengeren, olyan hirtelen és olyan erővel sodorja őket egymás karjába a szerelem.

Vanda óvatos volt, nem tudta mennyire bízhat meg a férjében, s különben is, soha eszébe sem jutott volna, hogy még egyszer szerelmes lesz. Lelkiismeret-furdalás gyötörte.

Egy alkalommal egy parkban sétálgattak, amikor András meghívta őt a bátyja ötvenedik születésnapjára. Azt mondta együtt lesz a család, és szeretné bemutatni őt a családjának. Vanda mintha földbe gyökerezett volna hirtelen, mozdulni sem tudott, nem engedelmeskedtek a lábai. András megkérdezte mi a baj, mire ő azt válaszolta, hogy valami görcs lehet... A férfi a karjaiba kapta s egy padra ültette. Ott vigasztalta, hogy mindjárt el fog múlni.

De nem múlt el, mert nem a lábával volt baj, a szíve fájt, a feje akart szétduzzanni... az ég akart leszakadni... a világegyetem készült összeomlani... s amikor már nem bírta tovább, elsírta magát. András nem értette mi baja van, ő viszont hallgatott. Aztán összeszedte minden erejét, és azt mondta szakítani akar a férjével. Még nincs túl a férje halálán, túl korai még, talán nem is lesz soha... András biztosította őt, hogy nem sűrgeti, várni fog, ameddig csak akarja, de szereti Vandát, ahogyan még soha senkit nem szeretett. Nem tudna nélküle élni.

– Uramisten, hát tényleg nem érted? Azt mondtad a bátyád ötvenedik születésnapját ünnepeleitek. Az ég szerelmére, te hány éves vagy? – kérdezte szipogva.

– Negyvennyolc, de hogy jut ez most eszedbe? – értetlenkedett András.

– Van neked fogalmad róla, hány éves vagyok? Nem, nincsen, semmit sem tudsz... Kerek tíz évvel vagyok idősebb nálad! – s újra sírva fakadt.

– Dehogyan vagy idősebb, ne tréfálj – nevetett András – s különben is, mi van ha idősebb vagy? Szeretjük egymást, csak ez számít – de Vandát nem tudta megnyugtatóni. Ezzel nem számolt, maga sem hitte, hogy ekkora korkülönbség lenne közöttük. Jobb lett volna, ha soha nem találkoznak, mondogatta.

András nem így gondolta, azt mondta az az ütközés isteni jel volt. Milyen jó, hogy találkoztak!

– Én már gyereket sem szülhetek neked. – próbálta mindenképpen meggyőzni Andrást.

– Beérem a te gyerekeiddel, s az unokáidnak nagyapjuk leszek! – mondta András, s nyílt tekintettel és szeretettel nézett rá, amit ezúttal Vanda nem tudott értékelni. Nem tudta meggyőzni sem a mosolya, sem az őszintén hangzó szavak, sem András ragaszkodása, mert mérhetetlen nagy vihar dúlt a lelkében.

Ezt követően Vanda bezárkózott, ki sem mozdult a lakásból, nem vette fel Andrásnak a telefont, nem válaszolt az e-mailjeire. Pedig az ostromolta minden irányból. Egy alkalommal a házba is bejutott, csöngetett az ajtón. – Ki az? – kérdezte Vanda, amikor meghallotta András hangját, sírva visszavonult a legtávolabbra eső szobába, hasra vágta magát egy kanapén, párnát szorított a fülére, és ott zokogott hosszan.

András azonban, nem adta fel. Vitt a fordítóirodába több oldalas szöveget, és azt kérte, hogy fordítsák olaszra, de nagyon sürgős lenne, és szeretné ha Harmath Vanda fordításában kaphatná. Azután ott dekkolt a fordítóiroda előtt, egy presszó teraszán várt minden nap, egy nagy csokor rózsával. Tudta, előbb-utóbb meg kell jelennie Vandának. Harmadik napja várta már, amikor csörgött a

telefonja. A fordítóirodából hívták, hogy elkészült az anyag, mehet érte, hogy átvegye. Felkapta a csokrot, s esztét veszve futott, a lépcsőket is kettésével vette a harmadik emeletig. Reménykedett benne, hogy még ott találja Vandát. Bár megfordult a fejében, ugyan hogy kerülhette el a figyelmét, észre kellett volna vennie... aztán mégsem törődött vele, egészen megkönnyebbült.

Ám a fordítóirodában sehol sem látta Vandát. Végigment a hosszú termen, minden ügyfélablakon bekukkantott, de nem volt sehol. Amikor átvette a dossziét, azonnal reklamált, hogy ő Harmath Vanda fordításában kérte, de nem azt kapta, miért nem kapott értesítést, miért nem kérdezték meg, hogy megfelel-e neki, ha más fordítja a szöveget? Azonban, nem nagyon foglalkoztak vele. Azt mondták, Vanda elutazott, ők viszont nem kötelesek erről az ügyfeleket értesíteni, örülhet, hogy egyáltalán elkészült. Tehát, fizetett, aztán kábán bandukolt lefelé a lépcsőn. Elutazott... elutazott... ez zakatolt állandóan az agyában. Vajon hol lehet Vanda? Amikor újra kinn találta magát az utcán, egy éppen arra járó idős néni kezébe nyomta a csokrot, mondván: ez a magáé. Aztán futásnak eredt. A néni felháborodva fordult utána.

– Hová rohan fiatalember? Csak nem bomba van a csokorban? – kérdezte ijedten, majd elhajította a virágot, és sietve távozott ugyanúgy, mint azok a járókelők, akik szem- és fültanúi voltak a jelenetnek.

András azonban mindebből semmit sem érzékelt. Futott végig a széles utcán, ki a térre, ahol kis híján elgázolta egy száguldó kerékpáros. Nagyot csavart a fiú a kormányon, s így sikerült az ütközést elkerülnie, de kissé távolabb, egyensúlyát veszítve felborult. András csak a nagy csattanásra fordította hátra a fejét, majd a kerékpáros segítségére sietett. Felemelte a srácot, majd a járgányt is. A fiú kissé tapogatta fájó tagjait, de fogta a bringát és

tovább ment sántikálva. András hosszan nézett utána, majd folytatta útját, s egyszer csak ott találta magát azon a helyen, ahol Vandával együtt heverték a járdán...

Vanda ez idő alatt Sopronban tartózkodott, a lányánál, Nellinél. Oda menekült felejteni. Tudta, Nelli egyedül van otthon, mivel a férje külföldre utazott, hivatalos útra. A lányával mindig jól kijöttek egymással. Az anya-lánya kapcsolat mellett, jó barátnők is voltak, amíg lánya odahaza volt. Igazából, amióta férjhez ment és elköltözött otthonról, még inkább bizalmassá vált a kapcsolatuk. Sokat beszélgettek telefonon is, de emailt minden áldott nap váltottak egymással. Nelli volt a legkisebb gyereke. Áron, a fiatalabb fiú, Budapesten élt és dolgozott. Ő még nőtlen volt, sőt, váltig állította, hogy nem is fog megházasodni soha. A legidősebb Norbi, Bécsben élt, ott is házasodott meg. Igaz, magyar lányt vett feleségül, de oda kötötte a munka mindkettőjüket.

Azt tervezte Vanda, hogy ő majd ebédet főz, mire Nelli megérkezik a munkából, azután meg nagyokat beszélgetnek.

Nelli kirobbanó lelkesedéssel fogadta édesanyját, no meg falta a főztjét. Örült a közös sétáknak, vagy a hosszú esti beszélgetéseknek. Hiányoztak is már neki, no meg hát legalább nem volt egyedül, amíg a férje távol van. Nellinek azonban feltűnt, hogy édesanyjával nincs minden rendben. Rá is kérdezett egy alkalommal:

– Anya, mi a baj? Még mindig Apa? – Vanda bólintott, de azon nyomban el is sírta magát. Nelli vigasztalta, nem sok eredménnyel.

– Anya, már több mint egy éve, hogy elment. Az a baj ugye, hogy egyedül vagy?

– Nem lenne muszáj egyedül lennem, de... – újra sírva fakadt, nem tudta folytatni. Aztán lassan-lassan megnyugodott, s mindent elmondott lányának Andrásról.

Éjjeli fél kettő volt, amikor lefeküdtek. Vandának megnyugodott a lelke. Nelli még hosszan, nyitott szemmel bámulta a sötét mennyezetet.

Másnap délelőtt Vanda sétára indult. Egy közeli parkban sétálgatott, rózsa a köröket, hallgatta a madarak csicsorgását, gyönyörködött a virágokban, a zöld fűben, mindent olyan csodálatosan szépnek látott. Olyan könnyű volt a lelke és féktelen a jókedve. Azután megvásárolta az ebédhez szükséges alapanyagokat, hazament, nekiállt a vacsora elkészítésének.

Nelli is jókedvűen érkezett haza, vidáman csevegve megvacsoráztak, s miközben leszedték az asztalt, Nelli váratlanul rákérdezett, hogy tudna-e fotót mutatni arról az Andrásról? Vanda körül egy pillanatra megfagyott a levegő, aztán eszébe jutott, hogy András kért tőle fotót, és kapott ő is az e-mailhez csatolva egy alkalommal. Szólt a lányának, hogy kapcsolja be a gépét, majd megkeresi.

– Ó Anya, igazán jóképű lovagod van! – kiáltott fel Nelli, amikor meglátta, és Vandának is csak most tűnt fel, hogy András milyen magas, fitt és fiatal férfi, barna haja, simára borotvált arca igazán megkapó, szinte filmsztár alkata van.

Aztán Nellinek az az ötlete támadt, hogy hétvégén hívják meg a két bátyót egy napra. Megvendégelik őket házi kosztal, és együtt lesznek mindannyian, úgyis olyan régen voltak már együtt, s közben a fiúknak is beszélhetnének anya új lovagjáról.

Vanda örült, hogy meghívják a fiúkat, de hallani sem akart róla, hogy Andrásról beszéljenek nekik, különösen akkor ne, ha a menyee, Kinga is eljön. Nelli intézte a meghívásokat. Norbi csak vasárnap tudott volna jönni, viszont Kinga akkor ügyel a kórházban egész nap, tehát ő nem tudna jönni. Áron is a vasárnapot választotta. Nelli meg boldog volt, hogy csak négyesben lesznek.

Vanda már pénteken elintézte a bevásárlást, hogy szombaton nekiláthasson a sütésnek. Minden gyereke édesszájú, kicsi koruktól imádták a sütitet. Gondban volt, hogy mit is süssön, amit mindhárman nagyon szeretnek. Végül a krémes mellett döntött, meg egy gesztenyés piskótatekerccsel lepte meg a gyerekeit, aminek a közepébe szederlekvárt tett, abból, amit Nellinek hozott. Ha tudta volna, hogy mind itt lesznek, hozott volna mindegyiknek a maga főzte lekvárból.

Ő mennyire sajnálta most, azonban a gesztenyés tekercset is jól feldobta a finom házi lekvár. Nelli közben kitakarította a lakást, azután egyeztettek a másnapi menüvel kapcsolatban, és megnézték megvan-e minden alapanyag. Miután mindennel elkészültek, estefelé sétára indultak.

Másnap tíz órára már mindkét fiú befutott. Vanda boldogan mosolyogva tett-vett a konyhában. Kihallatszott a gyerekek kuncogása, vidám beszélgetése, éppen úgy, mint hajdanán, gyerekkorukban. Közben Nelli megterített.

Vanda éppen bement a nappaliba, hogy megnézzé minden rendben van-e, merthogy ott fognak ebédelni, és hamarosan tálalhat. Akkor meglátta Nelli kezében a laptopot, amint éppen felnyitotta, a fiúk pedig ott ültek mellette. Elfogta a rémület.

– Nelli, mit művelsz? – abban a pillanatban szólalt meg Áron is.

– Ki ez a fickó? Mutasd csak! – és kivette Nelli kezéből a laptopot. – Én ezt a fazont ismerem, valami újságíró. Egyszer volt benn nálunk a tévében riporton, aztán úgy alakult, hogy nekem is bemutatta valaki, s egy kicsit elbeszélgettünk. Irtó jó fej, nagyon szerény, amúgy meg szuper intelligens. Azt hiszem valami díjat kapott akkor, azért hívták be riportra, valamelyik vidéki nagyvárosban

újságíró, már nem emlékszem hol... Miért mutatod nekünk, te ismered talán? – fordult hűgához Áron. Vandában megállt az ütő, már megszólalni, sőt mozdulni sem tudott, csak szemrehányóan nézett Nellire.

– Tálalhatunk Anya? – No, tálaljunk, aztán majd elmesélem! – Kiráncigálta Vandát is a konyhába, közben odasúgta:

– Nyugi Anya! Hallottad milyen véleménynel van Áron róla? No látod, simán fog menni, ne aggódj. Tudod, nála az ilyen pozitív vélemény ritka, mint a fehér holló – mondta és kacagott.

Vandát nem igazán nyugtatták meg Nelli szavai. Mit fognak szólni a fiai? Meghibbant az anyjuk vénségére. Szerelmes. Hülyének fogják nézni. Örült ez a Nelli. Aztán bosszúsan odaszólt neki:

– Kiporolom a nadrágod! Ha huszonöt éves korodig nem tettem, hát most megteszem! – Nelli kacagott, hogy visszhangzott a ház.

Vanda alig tudott legyűrni néhány falatot. A gyerekei azonban megpakolták a bendőjüket. Nem győzték dicsérni Anya főztjét, a sütiktől meg egyenesen el voltak ragadtatva.

– Nagyon hiányzik a főztőd Anya. Jó is lenne minden nap a te főztődet enni!

– Nőszülj meg, Öcskös!

– Ennek ez a mániája! Kinga főztje van ilyen, Bátyó?

– Ebben igazad van, Anya főztje utolérhetetlen.

Azután Nelli szépen, tapintatosan elmesélt mindent arról a bizonyos újságíróról. A fiúk kicsit meglepődtek, egy kis időre néma csend lett, Vanda iszonyú zavarral küszködött. Norbi oldotta fel a feszültséget.

– Anya, hallottad mit mondott az Öcskös előbb Andrásról? No, nála ritkán fordul elő az ilyesmi. Meg gondolom te is ismered már valamennyire. Ha jól megvagytok, megértitek egymást, áldásom rátok. Ne

maradj egyedül, Anya! Tudod, hogy akármelyikünkénél lehetnél, mi örülnénk neked, de tudom, neked ott az otthonod, a szerelem pedig nem korfüggő. Ne maradj egyedül! No, nyugodj meg édesanyám – mondta Norbi és átölelte édesanyját, látva, hogy már potyognak a könnyei.

– Hé, nem tudtam, hogy erről van szó. Talán visszavonom, amit mondtam és átértékelem – mondta színlelt felháborodással Áron, aztán ő is megölelte édesanyját – Anya, tényleg rendkívüli ember, de biztosan te nálam is jobban ismered. Áldásom rátok!

– Csak azon aggódom – mondta szipogva Vanda – hogy tíz évvel idősebb vagyok nála. Most már majd rohamosan öregszem...

– Anya, te most is gyönyörű vagy és fiatal. Lehet még húsz-harminc boldog évetek együtt – mondta Norbi könnyekig meghatva és kezét anyja kezére téve – dehogy fogsz öregedni, egy fiatal férfi karjaiban...

– Norbi, ne légy tapintatlan, ne hozd még jobban zavarba Anyát – szólt Nelli megbotránkozva bátyja szavain.

– Ne haragudj, Anya, nem akartalak megbántani, tudod jól. Te most is nagyon szép vagy!

Nelli ekkor már tapsikolt örömében, Vanda a könnyeivel küszködött, Norbi meg odaszólt öccséhez:

– No, most már rajtad a sor Öcskös! Ideje, hogy kézbe vegyelek.

– Nono, csak nehogy az öklömmel találkozz, Bátyó.

– Fenyegetsz, Öcskös?

– Á dehogy, de egyet tudnod kell, már utolértelek. Hány centi magas vagy?

– Száznolcvan!

– Nos, én is! – hengegett Áron. Vandának most már a nevetéstől csorogtak a könnyei, hallva a két fiú élcelődését.

– Hát ebben tényleg utolérted Norbit. Emlékszem, amikor Norbi öt éves volt, akkor Áron megkérdezte, „én mikor leszek öt éves?“, mondtam, „két év múlva kisfiam“,

akkor felragyogott a szeme és azt mondta „hahaha, akkor utolérem Norbit!” „Nem kicsim, mert Norbi akkor már hét éves lesz”, mondtam, akkor újra megkérdezte „én mikor leszek hét éves?, „újabb két év múlva”, akkor megint felragyogott „hehehe, akkor utolérem Norbit!” Látod kicsim, ha korban nem is, de magasságban sikerült utolérned a bátyádat. – mondta, még mindig a könnyeit törölgetve Vanda.

– Ez nekem is rémlik, emlékszem rá – kacagott Norbi.

– Anya, azt akarod mondani, hogy két év múlva én is ilyen aggyastyán leszek? – bökött a bátyja felé Áron. Vanda csak úgy dőlt a nevetéstől.

– Gyerekek, úgy megnevettettetek, hogy tíz évet fiatalodtam.

– Látod Anya – szólt Nelli boldog meglepődéssel – eddig is tíz évvel fiatalabbnak látszottál a korodnál, most még tíz évet fiatalodtál, máris fiatalabb vagy Andrásnál, kerek tíz évvel.

– Mi van Húgi, te is próbálsz hozni a színvonalat humor terén? Soványka próbálkozás – vetette oda kis fintorral Áron.

– Fantasztikus emberek vagytok! – mondta Vanda, mikor végre meg tudott szólalni – Mind a hárman, remek emberek! Az én drága gyerekeim! Olyan jó most újra együtt lenni veletek. Éppen olyan, mintha újra kisgyerekek lennétek. Akkor is mindig nevettettetek, talán azért nem öregedtem meg annyira.

– Neked köszönhetjük, Anya! Mindent neked köszönhetünk, – mondta Norbi, maga is meghatódva – no, meg neked Húgi. Remek ötlet volt, hogy így négyesben összejöjjünk. Máskor is kell ilyent csinálnunk. Kingát majd hazaküldöm a mamájához, hmm, Gellértnek nincsenek szülei, de majd elküldjük őt is valahová, úgyis örül, ha megszabadulhat tőled...

– Hogy te milyen undok vagy! – legyintette meg a bátyját Nelli.

– Dehogyan vagyok undok, csak keresem a megoldást. Tudod te hányszor vigyáztam rád, pisis korodban?

– Tessék, még le is pisisezel, szégyelld magad Bátyus!

– Ne morogjál, egyébként is, szívesen tettem.

– Ja persze, mikor elhúztál a haverjaiddal, és rám tukmáltad a pisis kishúgodat – szólt Áron, aztán Nelli felé fordulva – nyugodj meg, én nem szívesen tettem.

– Hát, hogy miket kell megtudnom? – kacagott Nelli Vandával együtt.

– Mi van? Nem értékeled az őszinteséget? Különben, sok gyerek közül, ha egy félresikerül, nem a világvége. A legjobb családban is előfordul.

– Szerinted, az én lennék? – mondta felháborodva Nelli

– Hallod Anya?

– Neked meg őszinteségi rohamod van, Öcskös? Aprópó, még el nem felejttem, visszatérve az eredeti mondandóhoz. Szeretném megismerni én is azt a fickót, Anya, hamarosan.

– Hehehe, én meg már régi ismerősként fogom őt üdvözölni. Lemaradtál, Bátyó!

Vanda remekül érezte magát, s nagyon boldog volt gyerekei társaságában, már csak egy valaki hiányzott, András. Az ő hiánya kúszott végig olykor a gerincén, mintha hideg futkosna a hátán, befészkelte magát az elméjébe, a szívébe. Egyre gyakrabban bevillant aggódó tekintete. Vajon hogy van most, és hol van. Faképnél hagyta, szó nélkül. Egyáltalán gondol még rá? Ilyenkor elkomorodott egy pillanatra, de máris vitte magával a pillanat öröme, amit együtt tölthet a gyerekeivel.

Aztán, természetesen nem maradhatott el az orvosi vizsgálat sem. Norbi mindig megvizsgálta családtagjait, amikor összejöttek, vérnyomásmérés, aztán meghallgatta a

panaszokat, ezúttal látni akarta Anya sebeit is, hogyan gyógyultak be. Végigtapogatta a lábát, különösen a szúrt sebhelyet vizsgálta körül alaposan, érdeklődve, hogy fáj-e még valahol.

– Rendbe jöttem, kisfiam. Ne aggódj miattam, hiszen, már közel négy hónappal ezelőtt történt.

– Vannak zúzódások, amik fél év elmúltával sem gyógyulnak, de úgy látom nálad minden rendben van. Örülök neki, de neheztelek rád, hogy nem is szóltál nekünk. Elmentem volna hozzád, hogy megvizsgáljalak, bekötözzelek. Máskor szóljál. Megígéred?

– Máskor, majd inkább jobban vigyázok. Ne aggódjatok miattam, drágáim – elég, ha én aggódom miattatok, ezt már csak magában gondolta Vanda, nem mondta ki hangosan. Milyen boldog is ő, hogy ilyen csodálatos gyerekei vannak.

Amikor a fiúk elmentek, sokáig integettek a kocsik után, amíg el nem tűntek a szemük elől. Vandának hullottak a könnyei. Úgy köszöntek el a srácok: – Tanú szeretnék lenni az esküvődön, Anya! Azután Nelli Vandába karolt, hozzábújt hízelegve, úgy suttogta:

– Én is a tanúd szeretnék lenni, Anya!

– Hát akkor nekem, kivételesen három tanúm lesz! – mondta szívből kacagva, a könnyein át, Vanda.

Ezen az estén korábban lefeküdtek. Nelli azt mondta, még az ágyból szeretné felhívni Bucót.

– Bucót? Azaz Gellértet?

– Ó jaj, elszóltam magam. Tudod így nevezem, ha kettesben vagyunk. Ugye megőrzöd a titkom?

– Hát persze, kicsim. Én is lefekszem, elfáradtam. Te meg menj csak, és hívd fel Bucót! – nevetett, majd hozzátette – Bízatsz bennem, kicsim.

Amikor Vanda ágyba bújt, ő is kezébe vette a telefont.

Felhívja Andrást!... Vagy mégsem kellene, már későre

jár... Majd holnap ha hazaér. Letette a telefont, de hamarosan újra utána nyúlt. Annyit izgult egész nap, s mégis minden jól végződött. Talán András is izgul. Azt sem tudja hol lehet ő. Már legalább tíz napja nem találkoztak, azt sem tudhatja... megnyomta gyorsan a gombot, még mielőtt meggondolná magát. Talán még nem alszik...

– Tessék! – hallotta András hangját.

– András?

– Vanda! Hol vagy? Itthon vagy? – hadarta András lelkesen.

– Sopronban vagyok a lányomnál. Holnap utazom haza.

– Hogy vagy? Aggódtam érted. Azt sem tudtam hol lehetsz. Miért nem szóltál?

– Bocsáss meg. Gondolkodnom kellett, időre volt szükségem. Ne haragudj...

– Dehogyan haragszom. Jól vagy drágám? Mikor látlak?

– Még nem tudom mikor indulok... Kedden találkozhatunk, ha ráérsz, akár délelőtt...

– Persze. Hétkor?

– Az nem délelőtt, az reggel...

– Nyolckor?

– Mondjuk kilenckor. Jó?

– Ha te így akarod, jó! Mondhatom én, hogy hol találkozunk?

– Mondhatod!

– Ott, ahol először találkoztunk. Ott az ütközésünk helyén. Jó?

– Ha ragaszkodsz hozzá, nekem jó. Akkor kedden, kilenckor! Jó éjt!

– Már nagyon várlak! Jó éjt, Vanda! Vanda, várj!... Nagyon szeretlek!

Kedden, András már fél kilenckor ott toporgott a téren egy szál vörös rózsával a kezében, s izgatottan sétált fel-

alá a járdán. Meg-megállt az ütközésük helyén, aztán tovább sétált. Így észrevette amint Vanda befordult a mellékutcába, ahonnan kifutott a kerékpár elé a térre. Nem volt maradása. Futott eléje. Amikor összetalálkoztak, csak nézték egymást szótlanul, némán. András nyújtotta felé a rózsát, Vanda szó nélkül vette el tőle, közben folyamatosan egymás szemébe néztek. Még mindig közeledtek egymáshoz, majd összeölelkeztek. Hosszan tartott az ölelés. András megnyugodott végre. Kicsit lazított az ölelésen úgy kérdezte.

– Megcsókolhatlak, itt az utcán? – Vanda csak a szemével intett, hogy igen. Bánta is ő, hol vannak, ki látja, azt is elfelejtette, hogy nem tinédzser már, semmivel sem törődött, boldogan vetette magát András karjaiba.

„Anya, ne maradj egyedül!” Ez visszhangzott újra és újra Vanda fülében, amikor kétségek gyötörték, vagy megszólalt a lelkiismerete, mert éppen a férjével álmodott. Akkor mindig Norbi szavai visszhangoztak benne. Igaza lehet a fiának. Kinek lesz jó, ha ő egyedül marad. Eszébe jutott ilyenkor, hányszor tett szemrehányást Istennek, hogy hagyta meghalni a férjét. Talán Isten Andrással kárpótolta őt. Isten is hibázhat, bizonyára neki is lelkiismeret furdalása volt, azért küldte Andrást. Megtervezhette a balesetet, hiszen azt ki kellett számítani a másodperc tört részeire bontva, kinek, mikor éppen hol kell lennie. Andrásnak igaza lehet, Isteni jel volt az ütközésük.

Sokszor kellett Vandának megküzdenie ezekkel a gondolatokkal, még azután is, miután András megkérte a kezét, s ő igent mondott. Amikor magára maradt, máris hallotta: „Anya, ne maradj egyedül!” Aztán rájött, hogy mindig csak akkor támadnak rá az ilyen gondolatok, amikor egyedül van. Talán éppen ezért nem szabad egyedül maradnia. A gyerekei már bölcsőbbek nála. Jó, hogy rájött,

ennyire igazuk van. Nem maradok egyedül! Most már tudom, nem szabad egyedül maradnom.

Péntek volt, estefelé. Vanda teljesen a gondolataiba merülve ült, amikor csörgött a telefonja. Összerezzent, annyira elgondolkodott, olyan váratlanul érte. Ki az, aki így ráijesztett, a szíve is a torkában dobogott, úgy futott a telefonért.

– Szia, Anya! – Nem zavarlak? – szólt bele Norbi a telefonba.

– Szia kisfiam, te sosem zavarasz, mi újság nálatok?

– Éppen most megyek haza a kórházból, gondoltam szólok neked. Hajnalban indulunk Pestre Kingával konferenciára, ott alszunk majd az öcskösnél, aztán vasárnap elmennénk hozzád mindhárman. Nagyon szeretném megismerni azt az Andrást, és persze téged is szeretnélek már látni. Jó lesz, Anya?

– Hát persze! Nagyon örülök nektek, meg majd szólok Andrásnak is. Várunk benneteket!

Vanda azt sem tudta, hová legyen örömeiben. Jönnek a fiúk! Azonnal szól Andrásnak is.

Vasárnap ott sertepertéltek a konyhában mindketten. Készült a vasárnapi menü, természetesen mindenből a fiúk kedvence. András szombaton is eljött segíteni Vandának. Együtt mentek bevásárolni, aztán Vanda sütött egész nap, András meg az aznapi ebédjüket készítette, de besegített Vandának is a sütésbe.

Vasárnap tíz óra körül befutott a kis csapat. Áron törtetett befelé elsőnek. Úgyhogy Vanda mondta is: – Titeket, talán nem is kell bemutatnom egymásnak. Kezet fogtak.

– Szevasz! Nem gondoltam volna, hogy éppen itt látlak viszont – nevetett Áron Andrásra, és régi ismerősként ráztak kezet. Aztán Kinga következett, végül Norbi.

Már az utolsó simításokat végezte Vanda az ebéd körül, amikor kijött a konyhába Kinga.

– Segíthetek valamit? – kérdezte Vandát.

– Minden kész már kislányom, mindjárt tálalok. András már megterített, esetleg nézd meg jól csinálta-e? – mondta nevetve.

Aztán ebéd után még jó ideig az asztalnál beszélgettek, majd bementek a nappaliba s ott folytatódott a véget nem érő beszélgetés, élcelődés. Egyszer csak Norbi felugrott a helyéről, azt mondta lemegy a táskájáért. Aztán csak beszólt az ajtón.

– Anya, gyere át a másik szobába, megvizsgállak.

– Kötelező orvosi vizsgálat! András, ne neved, te is sorra kerülsz! – kacagott Áron.

A másik szobába érve Norbi azonnal édesanyja fülébe súgta:

– András minden várakozásomat felülmúlta. Látom, nagyon szeret téged. Boldog leszel mama, úgy örülök! –

Vanda megölelte nagyobbik fiát, máris nagyon boldognak érezte magát. Norbi most is alaposan körbetapintotta a szúrt sebet. Kérdezgette fáj-e valahol, s a legapróbb részletekig körbevizsgálta.

– Ugye nem hallgatod el, ha fáj? – kérdezgette. Végül egy csomagot vett elő a táskájából. Hozott gyógyszereket, mondta. Van fájdalomcsillapító, lázcsillapító, torokfájásra, hasmenésre, mindenre ráírta mi mire való. Ha nászútra mennek, akkor is vigyék magukkal, nehogy baj érje őket.

Vanda egészen meihatódott.

– Csak nem aggódsz te is, kisfiam?

– Csak tudnám kitől örököltem? – aztán hozzátette – Kisfiam? Már a vállamig sem érsz mama.

– Akkor is, mindig az én kisfiam maradsz!

– Sokat gondolkodom mostanában, mióta dolgozom. Nem értem, te hogy csináltad? Mindig volt ránk időd.

Játékra, mesélésre, hülyéskedésre, beszélgetésre. Pedig te is dolgoztál, nem is keveset, meg mostál, főztél, takarítottál ránk. Mindig ott voltál, amikor szükségünk volt rád. Hogy csináltad Anya?

– Bizonyára a jó gyerekek valami varázserőt kölcsönöznek a szüleiknek. Boldog voltam veletek. Ma már én sem értem, hogy bírtam. Ti nagyon jó gyerekek voltatok.

– Te meg jó anya! Nagyon szeretlek mama! – újra megölelte édesanyját, aztán még hozzátette – küldd ide Andrást.

Vanda sejtette, Norbi beszélgetni szeretne Andrással. Legyen meg az öröme, hadd beszélgessék ki magukat.

– András, légy szíves, fáradj át az orvosi rendelőbe!

– Ugye megmondtam! – kiáltott fel Áron röhögve – ennek ez a mániája!

Már késő délután volt, amikor Áron hirtelen felugrott.

– Lekésem a vonatom. Már itt sem vagyok...

– Kivigyelek a pályaudvarra, Öcskös?

– Nem kell, kísétálok. Legalább lejárom az ebédet.

– Én is kivihetlek, Áron, itt a kocsim. Abban az esetben maradhatsz még annyit, hogy utánatöltsd a bendődet.

– Az ötlet jó! No meg, szerencséd, hogy öreganyádnak szólítottál, mert Isten őrizz még egy bátyótól. Sőt, van még előnye. Legalább nem csak én, de te sem maradsz itt! Hehe, úgyis meg akartalak torolni. No, nem te vagy a hibás. A boszorkány húgocskám törbe csalt. Szinte biztos vagyok benne, hogy néhány száz évvel ezelőtt máglyán égették volna el a bestét. No, ne nézzetek így rám, akkor, amikor csupa jót mondtam Andrásról, csak azért mert nem tudtam mire megy ki a játék. Mert ha tudtam volna, úgyis bemártottalak volna Anyánál, nem hagytam volna, hogy csak így beszélj a családukba.

– Mondd Öcskös, milyen gyakran vannak ilyen őszinteségi rohamaid? Tüzetesebben meg kell téged vizsgálnom.

– Anyádat vizsgáljad, ne engem!

– Őt már megvizsgáltam!

– Jaj, bocs Anya, én nem így gondoltam – mentegetőzött Áron.

– Semmi baj kicsim, így bár tudom, azért csuklom olyan gyakran, mert valaki engem emleget.

– Ide figyeljél, Bátyó, az őszinteség az érték, vágod? Neked meg macera-mániád van. Kinga, javaslom, hogy te vizsgáljad meg a férjuradat, addig, még nem a saját bőrdön tapasztalod a mániáit. Jó tanács, fogadd meg! No, ki jön velem sütni? – felhívással, indult az ebédlő felé.

– Nocsak, de nagy a tolongás – méltatlankodott Áron, mert természetesen mindenki követte őt. A sütinek nagy varázsereje volt a családban, s úgy látszott, hogy András is roppantul beleillett ebbe a családba. Süti, no meg, hahotázás terén. Ő is jókat nevetett, Vandával együtt, a fiúk évdésén, élcéldésén, sőt, ha neki céloztak valamit, vette a lapot, ő sem maradt adós.

– Induljunk András, nehogy még lekéssem, mert tudod: A vonat nem vár...

– Szia Öcskös! – nyújtotta a kezét Norbi, aztán megölelte öccsét – Vigyázz magadra, és nőslj meg!

– Hát, ez már annyira, de annyira hiányzott! Te jó ég! Jól van Bátyó, majd ha én is megtalálom a vasorrú bábámat, akkor feleségül veszem...

– Mi bajod Kingával? – kérdezte Norbi, s közben szétnézett. Szerencsére sehol sem látta Kingát.

– Nekem semmi, a te feleséged! – aztán Anyát is megölelte, Kingának is kiáltott egy szíát, s még hozzátette – légy óvatos a bátyámmal, tudod, a mániája...

– Lekísérlek, kisfiam! – mondta Vanda és ment Áron és András után.

– Én is! – szólta Norbi, közben Kinga is csatlakozott.

– Hát, ha tudom, hogy ilyen díszkíséretre számíthatok, ide rendelem a tévéstábot.

– Nem is erőltetted volna meg túlságosan magadat – nevetett Norbi.

– Vissza jövök mosogatni – súgta oda András Vandának, de Norbi is meghallotta, s még utána kiáltott.

– Nem hitted tán, hogy megúszhatod?

Végül, Norbi és András együtt mosogatott. Aztán ő is elbúcsúzott. Vanda az ajtóig kísérte.

– Remekül éreztem magam a családotd körében. Most már értem, miért maradtál te ilyen szép és fiatal. Köszönöm ezt a csodálatos napot. Megcsókolhatlak? – Vanda némán intett. Megcsókolták egymást, s András is elment. Még visszaszólt – Holnap hívlak!

– András mindig haza szokott menni, vagy most csak miattunk?... – kérdezte Norbi, azonban Kinga a szájára csapott.

– Ne légy tapintatlan, Norbi.

– Nem tapintatlan ő, csak kíváncsi. András még nem lakik itt! – mondta Vanda és mosolygott.

Norbi és Kinga ott töltötte az éjszakát, csak másnap reggel indultak hazafelé.

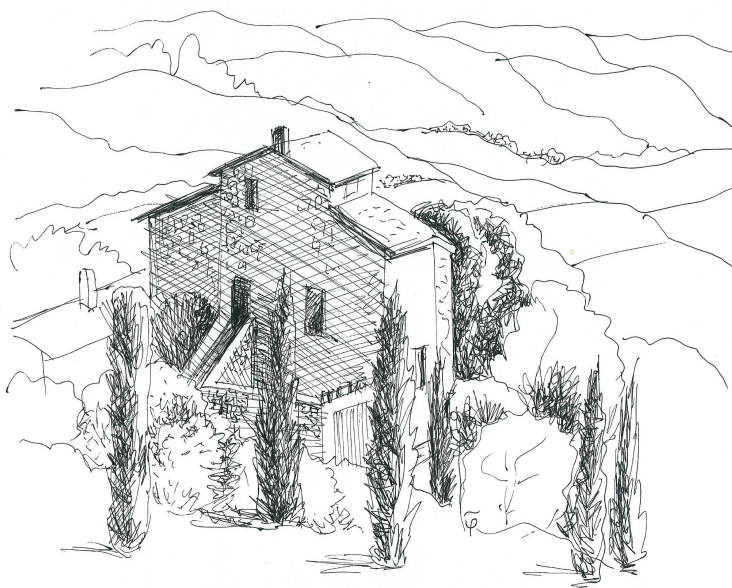
Már javában szervezték az esküvőjüket Andrással. Megegyeztek, hogy András Vandához költözik. Így már jól jön a négyszobás lakás. Nappali, háló, aztán egyet berendeznek dolgozó szobának. Ott dolgoznak majd mindketten. Még így is marad egy vendégszoba, ha a gyerekek hazajönnek, meg majd az unokáknak, ha lesznek. Aztán András megkérdezte, hová szeretne menni

nászútra. Vandának támadt egy ötlete. Hozott két darab cetlit és tollat.

– Írd rá, hová szeretnél utazni, csak azért, hogy ne tudjuk befolyásolni egymást – elfordult, s ő is ráírta a magáéra. Összehajtogatták és megcserélték. – Nos, most nyolc óra, ha hazaérsz akkor olvasd el. Várj, nem lesz jó. Egy időben kell elolvasnunk. Fél kilenc jó lesz? Fél kilenckor olvassuk el! – András bólintott.

Miután András elment, Vanda leült szemben az órával, kezében a cetlivel. Le sem vette szemét a nagymutatóról, várta, hogy fél kilenc legyen. Akkor széthajtogatta a papírt, és olvasta: Olaszország, Toscana! András is széthajtogatta a cetlit, az volt ráírva: Olaszország, egy toscanai kisváros.

Bár egymástól távol, mégis együtt mosolyogtak boldogan.

A nagy meglepetés

Misi némi lelkiismeret furdalást érzett. Nem veszték ugyan össze Katival, de elég határozottan megmondta neki a múltkor, ő még nem akar gyereket, szeretné ha egy kicsit kettesben élveznék az életet. Kati akkor nem szólt semmit, azóta olyan lehangolt. Mégis megbántódott volna?

Butaság. Hát persze, hogy ő is szeretne gyereket, csak gondolta...

Mindegy, mit gondolt, megbántotta Katit és most szeretné kiengesztelni. Csak azt nem tudja hogyan. Hiába állna elé és győzködné, egyetlen álma, hogy gyermekük szülessen... Ezek után Kati nem hinne neki. Valami meggyőzőbbet kell kitalálnia.

Kati másnap munka után nem ment haza, előbb elment Julihoz, a barátnőjéhez. Neki volt egy három hónapos kisbabája, élvezte az együttléteket a csöppséggel. Olyan tündéri volt, gügyögött, hangosan kacagott, olykor már ők is a hasukat fogták a röhögéstől, olyan jó volt együtt nevetni a babával.

Most aludt a kicsi, amikor megérkezett. Így hát el tudta panaszolni Julinak, hogy Misi nem akar gyereket, s legalább jól kisírhatta magát.

Juli hagyta sírni... Tudta, most minden szó fölösleges. Mire végre felszáradtak Kati könnyei, előadta milyen kolosszális ötlete támadt.

– Figyelj! Ezt a bölcső-baldachint én magam készítettem. Én hímeztem, horgoltam rá a csipkét, mit szólsz hozzá, neked tetszik?

– Igen, gyönyörű, de remélem nem ilyenekkel akarsz meglepni karácsonyra, mert amint látod nekem erre nem lesz szükségem – s újra sírva fakadt, Juli azonban nem hagyta annyiban.

– Jaj, ne kenődj már el annyira, és ne add fel ilyen könnyen. Egyáltalán nem azt akartam mondani, hogy neked is ajándékozokilyent. Annál jobb ötletem van! Tudsz hímezni?

– Nem – szipogott Kati.

– És csipkét horgolni? – forszírozta tovább Juli.

– Azt sem, én már csak ilyen kétbalkezes vagyok – mondta Kati, még mindig szipogva.

– No elég az önsajnálattól. Elmondom mit fogsz tenni! Most november eleje van, ha hozzáfogsz, elkészülsz karácsonyig. Ne aggódj, segítek! Megtanítalak hímezni, meglátod milyen gyorsan beletanulsz. Ezt fogod Misinek ajándékozni karácsonyra. Meglátsd, ha látja mennyire vágyasz egy kisbabára, meg fog enyhülni és ő is akarni fogja. Na, fel a fejfel, és hidd el nekem. Úgy lesz ahogy mondom!

Kati megadta magát. Tudta, hogy barátnője addig erőszakoskodik, míg el nem éri amit akar, hát legalább neki legyen meg az öröme.

Sok fejtörés után, Misinek remek ötlete támadt. Munka után azonnal ment is a boltokba, hogy megvásárolja a hozzávaló anyagot. A garázsban van gyalupad. Ezt még az édesapja hagyta rá. A rácsokat meg kézi faragással fogja elkészíteni... Bele kell húznia, hogy karácsonyra elkészüljön a bölcsővel... Azzal biztosan kiengesztelheti Kati. Milyen boldog lesz, ha a karácsonyfa alatt meglátja a maga faragta bölcsőt!... Már előre élvezte a pillanatot.

Mivel a feleségét nem találta otthon, amikor hazaért, azonnal munkához látott. Iparkodnia kell, hogy karácsonyra

elkészüljön vele, de megoldja valahogy, majd éjszakánként is kiszökik a garázsba, amikor Kati alszik.

Kati sokat túlórázott mostanában, így hát Misi jól haladt a munkával, nem kellett bujdokolnia.

Már kigyalult minden elemet a bölcsőhöz, kivagdosta a rácsnak valót és most azt kezdte faragni.

Ez lassú munka volt, közben gondolkodhat az ember. Ilyenkor eszébe jutott gyakran, hogy mostanában alig van itthon Kati, folyton túlórázik. Korábban ez ritkán fordult elő. Ha jól belegondol, talán éppen az a nap óta, amikor... gyorsan elhessegette a gondolatot. Badarság... legalább nyugodtan tud így a garázsban dolgozni. Lesz nagy meglepetés karácsonykor! Csak ez lebegett a szeme előtt. Mennyire fog örülni Kati, s biztosan kiengesztelődik!

Kati munka után rohant Julihoz. Kicsit furdalta a lelkiismeret, hazudnia kell Misinek, hogy túlórázik, de hát a karácsonyi meglepetés érdekében teszi, talán megbocsátható. Jól haladtak a hímzéssel. Igaza lett Julinak, gyorsan beletanult. Főleg, amikor ránézett a bölcsőre és látta a gyönyörű hímzett, finom csipkével díszített baldachint, akkor szinte szárnyalt. Ő is olyant készít Misinek karácsonyra! Micsoda meglepetés lesz... A szívét is behímezi ebbe a kis ruhadarabba, Misi meg fogja érteni mennyire fontos neki, s biztosan ő is akarni fogja a babát. Ó, bárcsak karácsony lenne már! Amikor Julinak éppen semmi dolga nem akadt, ő is leült Kati mellé és együtt hímeztek, hogy biztosan elkészüljenek vele időre.

Lázás munka folyt a garázsban, és Julinál is. Kati egyre később ment haza. Egyre csillogóbb szemmel készítette a meglepetést, s amikor hazament, még mindig ragyogott a szeme, érezte, Juli ötlete telitalálat, alig bírt magával, alig várta az ünnepet!

Misi egyre gyanakvóbban figyelte Katit. A garázsban, fafaragás közben volt ideje gondolkodni.

Feltűnt neki, hogy Kati a rengeteg túlóra után sem fáradt, szinte felüdülten jön haza, a szeme is csak úgy csillog. Itt valami nincs rendben. Már egyszer meg is jegyezte a feleségének, de akkor azonnal leplezni próbálta a jókedvét és fáradtságot színlelt. Itt valami nincs rendben, ismételte magában, s úgy döntött, hogy ennek utána jár.

– Másnap felhívta a céget, ahol a felesége dolgozott.

– Hajdú Katalint keresem a jogi részlegről – mondta a portásnak.

– Uram, vége a munkaidőnek, nincs már senki az irodaházban. Volt szerencsém! – Nekem annál kevésbé, gondolta Misi.

Senki sem dolgozik, tehát nem túlórázik Kati, lehet, hogy egyáltalán nem túlórázott eddig sem? Ja, csak a szeme ragyogott, hát nem a túlórától annyi szent. Lehet, hogy a felesége megcsalja? Egek! Amíg ő itt a bölcsőt készíti... a közös jövőjüket... Mikor idáig jutott gondolatban, Misi majdnem sírva fakadt. Aztán dühében kettétörte az éppen befejezett faragást. Minek, kinek csinálja ő ezt? Közben a felesége ki tudja kivel hempereg? A düh kerekedett felül, ennek a végére fog járni!

Kati késő este jött haza ezúttal is. Mint aki titkos utakon jár, úgy lopózott be a házba. Nagyon meglepődött, mert mindenütt sötét volt. Megnézte az órát, majdnem kilenc óra. Tényleg jól elmaradt most, de hol lehet Misi. Körbejárt a házban, Misit szölongatta, de az nem volt sehol.

Hirtelen került elő, azt sem tudta honnan, csak rátámadt.

– Hol jártál ilyen késő estig? Elárulod végre, de az igazat akarom hallani! – Misi hangja ellentmondást nem

tűrő volt. Kati hirtelen azt sem tudta, mit mondjon annyira zavarba jött.

– Ugye, nem azt akartad mondani, hogy eddig túlóráztál? Ne fáradj, kerestelek az irodában – közben Misi egy pohár vizet töltött magának, s felhajtotta. Élvezte, hogy Katit sarokba szorította, látta, amint levegő után kapkod, megszólalni sem tud.

– No, ki vele, ki az, akivel le akarsz cserélni? – Ez már sok volt Katinak. Hát ennyire nem bízik benne? Pedig a hétvégét sem töltötték együtt, és az igazán nem rajta múlt. Itt csetlett botlott a házban egész nap egyedül, mert Misinek folyton a garázsban akadt dolga, egész késő éjjelig... a fene sem érti mi a csudát lehet egy hülye garázsban takarítani annyi ideig. Ő maga az egész házat kitakarította, nem egy nyavalyás garázst. Egyszer le is ment a szuterénbe, még csak azt sem mondhatja, hogy rend volt. Ennyi takarítás után? Sőt, tele volt a garázs valami forgácsfélével, szanaszét mindenütt. Nem is maradt ott sokáig, nehogy még ezt is neki kelljen felsöpörnie. Ő a nagytakarításnak nyomát sem látta... Hmm, férfiak! S emiatt nem mentek el együtt sehová, s már nem is ez volt az első hétvége, és még ő vádaskodik, meg is mondta neki, jól a fejéhez vagdosta mindazt, ami a szívét nyomta. Összevesztek! Az egyik erre pakolt a hálósobából, a másik arra. Nem is szóltak egymáshoz. Kati végig sírt az éjszakát. Most mit tegyen? Holnap felhívja Julit, most adjon tanácsot, ha már megfogadta a hülye ötletét... igen, Juli az oka mindennek...

Misi egész éjjel a sötét plafont bámulta. Most mi lesz? Mindennek vége? Minek csinálja tovább a bölcst, kinek kell, hisz Kati megcsalja... nem is tiltakozott, csak vádaskodott... mindennek vége!...

Másnap reggel mindketten olyanok voltak, mint a kifacsart citrom. Egyik sem szólt a másikhoz. Némán készülődtek, majd egyik jobbra, másik balra ment.

Kati már az utcán felhívta Julit, rázúdította panaszát, haragját, mindent... Juli az egész zagyvaságból csak annyit értett, hogy összevesztek. De hogy min? Azt nem értette.

Ahogy összevesztek, úgy ki is békülnek gondolta, ő ugyan nem avatkozik bele senki életébe, a végén még ő lesz a bűnbak.

Munka után Kati Julihoz ment. Haza minek menjen, Misi szóba sem áll vele, azt hiszi megcsalja.

Hát csak higgye, ha ilyen konok. Most Julinak is megmondogatja, az ő hülye ötlete tönkre tette a házasságát. Legalább hadd bántsa őt is egy kicsit a lelkiismeret. Az egészet ő találta ki, neki köszönhet mindent! Nincs most már férje, ne legyen barátnője sem. Most jól beolvas Julinak. Úgyis vége mindennek, vége a boldogságának...

Juli örült Katinak, most Kornél is otthon volt vigyázott a picire, s úgy tervezte, hogy együtt fognak hímezni egész délután. De mikor barátnője savanyú ábrázatát meglátta, megdöbbsent.

– Kati mi van veled, bántott valaki? Olyan savanyú vagy – Ezekre a szavakra Kati Juli karjaiba vetette magát, s végre szabadjára engedte könnyeit, amik egész nap majd szétfeszítették.

Juli próbálta vigasztalni, de tudta, hagynia kell, hogy kiséri magát, addig nem tud meg semmit tőle, hogy valójában mi az a nagy baj.

– Csak sírd jól ki magad, azután majd elmondod mi bánt, tudod rám mindig számíthatsz! –

Na, amikor ezt hallotta Juli szájából, akkor Kati támadásba lendült. Hirtelen a sírása is elakadt, s röpködtek

a vádak Juli fejéhez, hogy bizony ő az oka mindennek, az ő hülye ötlete volt a karácsonyi meglepetés Misinek, s most tartsa meg ezek után magának azt is, mert neki úgysem lesz szüksége rá többé. Aztán hirtelen gondolt egyet, s indulni készült. Juli próbálta visszatartani, beszéljék meg, nem olyan tragikus az ügy, mint amilyennek látszik. Kati ettől még jobban kiborult, meggondolta magát. Elővette a félig kész baldachint, becsomagolta, el sem köszönt Julitól csak bevágta maga után az ajtót. Szegény Juli szinte sóbálvánnyá vált az előszobában, s a szája is tátva maradt a csodálkozástól. Mégis ő lett a bűnbak!

Kati gyalog vágott neki az útnak. Loholt dacosan, durcásan, dühösen. Haragudott az egész világra. Mintha minden és mindenki összeesküdött volna ellene. Egy pillanat alatt omlott össze a házassága, az egész élete.

Loholt egészen hazáig. Az arca lángolt a futástól, a dühtől, a haját jól összekuszálta a szél. A leginkább egy boszorkányra hasonlított, amikor az előszoba tükreben megpillantotta magát.

Ledobta táskáját és a csomagot, majd a fürdőszobába ment, megmosta az arcát jó hideg vízzel. Jólesett. Azután kicsit rendbe szedte a haját is. Ahogy kilépett a fürdőszobából, szembe találta magát Misivel. Szó nélkül akart elmenni mellette, de Misi goromba hangja megállította.

– Panaszkodtál Julinak? Lehet, hogy ő arról is tud, amiről én még nem? Kivel csalsz meg és mióta?

Kati szembefordult Misivel, a szemei villámokat szórtak felé... azután lemondóan legyintett egyet s bement a nappaliba. Misi utána.

– Jól van, ha így akarod, ám legyen! – felvette a telefont, s tárcsázni kezdett. Katit már semmi sem érdekelt, kiment a konyhába. Egyszerre iszonyú éhséget

érezte, akkor jutott eszébe, hogy még nem is evett aznap egy falatot sem.

Juli dühösen vette fel a telefont. Éppen csak ez hiányzott még neki, akárki legyen is, megkapja most tőle a magáét. Misi hangját hallotta. Ettől kicsit megrettent. Mindjárt Kati után érdeklődött, haza ért-e, nem esett-e baja, merthogy olyan nagy dérrrel, dúrral, haraggal rohant el. Azután még hosszan beszélgettek.

Kati ez idő alatt nyugodtan vacsorázott a konyhában. Mindent kirakott a hűtőből, s evett, csak evett, egészen belefeledkezve. Sokat evett. Majdnem torkán akadt a falat, amikor Misi megszólalt a háta mögött.

– Bocsáss meg a vádaskodásért! – Kati nem értette ezt a pálfordulást, rámeresztette szemeit Misire.

– Meg tudsz bocsátani? Én már mindent tudok, de te még nem. Gyere mutatok valamit. – a kezét nyújtotta Katinak, felhúzta a székről és húzta maga után a garázs felé. Kati mint a holdkóros követte.

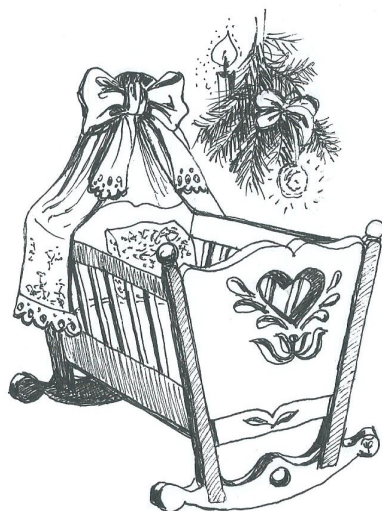
– Juli mindent elmondott a karácsonyi meglepetésről, úgy fair, hogy te is tudj az én meglepetésemről.

Közben leértek a garázsba, s Kati szeme megakadt egy félkész bölcson. Az agya még nem működött, s nem értette mit lát. Misi segített. Elmondta, hogy ez a bölcso lett volna az ő karácsonyi meglepetése, ezen dolgozik annyit a garázsban. Azt is elmondta, hogy most már tud róla, hogy lesz a bölcso-re szép hímezett baldachin. Kati szeme előtt végigperegtek az elmúlt hetek eseményei. Most egyszerre mindent megértett, eszt veszve ugrott Misi nyakába. Boldogsága határtalan volt.

Ezután nem kellett titkolózniuk egymás előtt. Kati is otthon folytatta a hímezést, csak a csipkehorgolással nem boldogult, de azt Juli boldogan vállalta. S közben Misi is elkészült a garázsban a bölcso-vel. Igaz, az ajándék már

nem volt meglepetés, mégis nagyon boldogan álltak gyertyafényben a karácsonyfa előtt, ami alatt ott volt a szép faragott kis bölcső, gyönyörűen hímzett, csipkés baldachinnal letakarva. Boldogságuk határtalan volt, mert abban a hitben álltak ott, hogy már a bölcsőlakó is velük van.

– Boldog Karácsonyt! – mondták szinte egyszerre, s összeölelkezve álltak, hosszan...

Kőműves Ida: Mint vihar a tengeren – elbeszélések